ДЖОН БЭВІР

АЎТАР БЕСТСЕЛЕРАЎ НЬЮ-ЁРК ТАЙМС

СЭРЦА Ў АГНІ

ГАРЭЦЬ ДЛЯ БОГА

Дарагія сябры,

Наперадзе нас чакаюць цудоўныя часы. Бог захаваў для Сябе народ, які прыслухаецца да Яго сэрца і будзе хадзіць перад Ім у святасці. Гэтыя людзі пакажуць сапраўдную веру: будуць чуць Божы голас і слухацца без сумневаў. Яны стануць перад Госпадам без заганаў і плямаў свету, а ў іх сэрцах будзе палаць святы агонь.

Гэтыя людзі будуць прагнуць Госпада, як Ён прагне іх. Праз іх Госпад адкрые Сваю славу згубленаму і паміраючаму свету. Святасць — гэта рашэнне ісці да канца. Я прагну, каб, атрымаўшы Божую ласку, мы стаялі ў ёй і перамаглі ў Госпадзе.

Бог натхніў мяне падзяліцца гэтай весткай з вамі і іншымі лідарамі па ўсім свеце. Прыміце яе і таксама маю любоў і падтрымку. На платформе **MessengerX.com** і ў мабільным дадатку **MessengerX** можна бясплатна спампаваць дадатковыя матэрыялы і паглядзець відэа. Я ўпэўнены: гэта дапаможа вам і тым, каму вы служыце, знайсці мэту, сілу і зразумець Божую задуму.

Ваш брат у Хрысце,

Джон Бэвір
JohnBevere@ymail.com

MessengerX

Messenger INTERNATIONAL

СЭРЦА Ў АГНІ

ГАРЭЦЬ ДЛЯ БОГА

ДЖОН БЭВІР

A Heart Ablaze, Belarusian, by John Bevere
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as A Heart Ablaze
ISBN 978-0-7852-6990-8

Additional resources in Belarusian by John and Lisa Bevere are
available for free download and video streaming at
MessengerX.com and on the **MessengerX** App
To contact the Author: JohnBevere@ymail.com
This international leadership seeding edition of the A Heart Ablaze book has been
produced in collaboration between Thomas Nelson and Messenger International.

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Сэрца ў агні, Джон Бэвір, на беларускай мове
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Пераклад з англійскай A Heart Ablaze
ISBN 978-0-7852-6990-8

Дадатковыя рэсурсы на беларускай мове аўтарства
Джона і Лізы Бэвіраў можна бясплатна спампаваць ці
праглядзець на: **MessengerX.com** і ў праграме **MessengerX**.
Звязацца з аўтарам: JohnBevere@ymail.com
Гэтае міжнароднае выданне кнігі «Сэрца ў агні» было падрыхтавана сумесна
выдавецтвам Thomas Nelson і Messenger International.
Гэтая кніга – падарунак ад служэння Messenger International
і НЕ ПРЫЗНАЧАЕЦЦА ДЛЯ ПРОДАЖУ

Спампаваць у App Store | Атрымаць Google Play

App Store – гандлёвая марка Apple Inc., зарэгістраваная ў ЗША і іншых краінах.
Google Play і лагатып Google Play – гандлёвыя маркі Google LLC.

ЗМЕСТ

УСТУП. V

1. Незабыўны вечар 1

2. Мэта збаўлення 13

3. Свабода ад Егіпта 25

4. Слава Божая 35

5. Шлях на гару 49

6. Бог, якім кіруюць 59

7. Намеры або жаданні? 73

8. Контркультура або субкультура? 87

9. Ласка, якая збаўляе 101

10. Цяжкія дні 119

11. Золата, шаты і мазь 131

12. Каго Я люблю... 151

13. Святы агонь унутры 163

14. Яны ўбачаць Божае аблічча 177

УСТУП

Гэтая кніга — падарожжа да праўды. Многія прагнуць яе, але сутыкнуўшыся з праўдай, адкідаюць, ігнаруюць або скажаюць яе дзеля ўласнай выгады. Гэтая сітуацыя стварыла адчайныя праблемы для нашага пакалення, і ўсё грамадства пагрузілася ў падман. Ісус неаднаразова папярэджваў нас пра гэта.

Аблуда небяспечная тым, што тыя, хто знаходзіцца ў яе палоне, шчыра вераць, нібыта ідуць шляхам праўды. Апостал Павел так апісваў апошнія дні ў лісце да Цімафея: «Бо будзе час, калі здаровага навучаньня цярпець ня будуць, але паводле сваіх пажаданьняў будуць выбіраць сабе настаўнікаў, якія лашчаць слых, і ад праўды слых адвернуць, а збочаць да баек» (2 Цім. 4:3–4). Адно з азначэнняў грэчаскага слова «байка» ў чацвёртым вершы — гэта «хлусня». Калі хлусню доўгі час выдаваць за ісціну, многія будуць гатовыя абараняць яе нават цаной уласнага жыцця.

Калі ж сапраўдная праўда адкрываецца праз Святое Пісанне, яе часта адкідваюць як ерась. Павел папярэджваў, што людзі не вытрымаюць здаровага вучэння. Адзін прамоўца аднойчы заўважыў: «Нездаровыя дактрыны, якія выкладаюцца ў нашых цэрквах, — гэта не цытаты з

тэлефоннага даведніка. Гэта весткі, узятыя з Пісання». Ён меў на ўвазе, што гэтыя вучэнні абапіраюцца на Біблію і таму шырока прызнаюцца, нягледзячы на сваю памылковасць.

Аўтар Кнігі Прыповесцяў прадбачыў гэтую сітуацыю і напісаў: «Ёсць… пакаленьне, якое чыстае ў вачах сваіх, але не абмытае ад бруду свайго» (Прып. 30:12). На старонках гэтай кнігі мы пераканаемся, што гаворка ідзе менавіта пра наша пакаленне.

Калі б праўда была прыемнай для нашых пачуццяў і лёгкай для прыняцця, увесь свет пагрукаў бы ў яе дзверы і ўвайшоў. Аднак Ісус ясна даў зразумець, што гэта не так: «Бо кожны, хто робіць благое, ненавідзіць сьвятло і не ідзе да сьвятла, каб не былі дакараныя ўчынкі ягоныя. А хто чыніць праўду, ідзе да сьвятла, каб відочнымі былі ўчынкі ягоныя, бо яны ў Богу ўчынены» (Ян 3:20–21). Толькі тыя, хто баіцца Бога, сапраўды любяць ісціну.

Гэты дзень і гэтая гадзіна ставяць перад намі складаныя пытанні. Чаму столькім у царкве не хапае запалу? Мы ўклалі мільярды долараў у СМІ, будынкі, рэкламу і іншыя спосабы распаўсюджвання Евангелля, але чаму па-ранейшаму многія змагаюцца з пажадлівасцю і прагай да зямных асалод? Чаму больш за 80 працэнтаў нованавернутых вяртаюцца ў свет цемры? Як грэшнікі могуць сцвярджаць, што нарадзіліся звыш, але заставацца нязменнымі? Я лічу, што адказ на ўсё гэта крыецца ў адсутнасці агню і гарачай любові да Бога.

Паглядзеўшы на тых, хто ішоў перад намі, мы ўбачым відавочныя адрозненні. Што дало Майсею жаданне імкнуцца да Бога, калі гэта каштавала яму ўсіх жыццёвых дасягненняў? Чаму Ярэмія, Ісая і іншыя працягвалі абвяшчаць словы, якія прыносілі ім пераслед і пакуты? Чаму людзі ў першай царкве маглі адмовіцца ад маёмасці,

камфорта і нават жыцця дзеля Евангелля? Што давала першай царкве сілу смела прапаведаваць пад пагрозай катаванняў і смерці, у той час як найвялікшая праблема многіх сучасных вернікаў — гэта барацьба з заніжанай самаацэнкай? Адказ зноў той жа: Божы агонь.

Нам неабходна гэтае полымя Божае, і яно даступна кожнаму, хто прагне праўды. Шлях да яго не абыходзіцца без унутранай барацьбы і супрацьстаяння, але большасць людзей ужо стамілася ад ліслівасці і гатовая да перамен. Страх застацца ранейшым пераважае над болем ад сустрэчы з ісцінай.

Тыя, хто займае такую пазіцыю, адчайна хочуць пачуць Госпада славы. Яны гатовыя ўбачыць Яго сапраўдную славу ў жыцці.

Незалежна ад таго, на якім этапе вашы адносіны з Богам, заўсёды знойдзецца месца для Яго святога агню. Калі баіцеся, што полымя амаль згасла, набярыцеся мужнасці і майце надзею. Ён ужо абяцаў:

> Трысьціны надламанай не пераломіць і лёну, што дыміцца, не загасіць, пакуль ня дасьць суду перамогі. (Мц. 12:20)

Якая міласэрная любоў нашага Айца! Я малюся, каб гэтая кніга паступова раскрывала Яго шчыры клопат пра наш стан. Наш стан і ўнутраная чысціня для Яго важнейшыя за наш камфорт, і Ён любіць нас настолькі, каб казаць нам неабходную праўду.

Мяне вельмі ўзрушыла гэтае пасланне і кранулі гэтыя ісціны. Гэтая праца яшчэ раз умацавала ўсведамленне таго, хто ёсць яе сапраўдным Аўтарам. Я толькі інструмент, праз які Настаўнік перадаў Сваё пасланне. Я аддаю Яму ўсю славу

за тое, што Ён робіць праз гэтую кнігу. Няхай яна запаліць святы агонь у вашым жыцці, і назаўсёды зменіць вас. Пачынаючы гэтае падарожжа, давайце памолімся:

> Ойча, у імя Ісуса, падчас чытання гэтай кнігі я прашу Цябе прамаўляць да мяне асабіста праз Твайго Духа. Я не баюся праўды, я жадаю яе. Дапамажы мне прыняць яе і дазволь Твайму святому агню палаць у маім сэрцы. Няхай яго моц ахопіць мяне, каб я палюбіў тое, што любіш Ты, і зненавідзеў тое, што ненавідзіш Ты. Адкрый мае вочы, каб я бачыў Ісуса выразней, чым калі-небудзь раней. Я вызнаю, што Ён — увасобленае Слова Божае і Ісціна. Дзякую Табе загадзя за тое, што Ты змяняеш маё жыццё праз гэтае пасланне. Амэн.

РАЗДЗЕЛ 1

Незабыўны вечар

Бог запаліць Свой народ моцным агнём, як ніколі раней.

Гэта была апошняя сустрэча ў царкве Covenant Love Family ў Феетвілі, штат Паўночная Караліна. Я ўжо некалькі разоў служыў там. Сустрэчы заўсёды прыносілі цудоўныя плады, бо вернікі шчыра прагнулі і любілі Бога.

Было позна, звычайна ў такі час служэнне ўжо даўно заканчвалася. Але я ніяк не рашаўся завяршаць: унутры мяне ішла барацьба. Пасланне было ясным і лаканічным, і людзі адгукнуліся з энтузіязмам. Але я адчуваў нейкую незадаволенасць. Звычайна такога не здаралася, асабліва ў такой адкрытай царкве. У той вечар усё было інакш.

Да барацьбы дадалося тое, што ўвесь час Святы Дух шаптаў у маё сэрца, пакуль я ляцеў у Феетвіль: «Гэтыя служэнні будуць як ніколі магутнымі ў той царкве».

Я быў там раней сем ці восем разоў і, ні хвіліны не сумняваючыся, уключыў бы служэнні ў Феетвілі ў спіс

самых важных падзеяў. У самалёце я думаў: *«Гэта шмат пра што кажа».*

Але, стоячы на сцэне, я быў збянтэжаны. Служэнні былі не самымі магутнымі. Цяжка было не параўноўваць іх з адметнымі справамі і сведчаннямі папярэдніх сустрэч. Я змагаўся са спакусай наракаць, але ведаў: трэба засяродзіцца на служэнні, што адбываецца зараз. Мне адчайна трэба засяродзіцца на набажэнстве. Мне адчайна трэба пачуць Бога.

Здавалася, прысутнасць Бога блізка, лунае над людзьмі. Ён хоча напоўніць супольнасць магутным чынам, але стрымліваецца. Асобныя групы людзей плакалі, але я ведаў: Бог хоча большага. Хоць я адчуваў падобную атмасферу і раней, я быў упэўнены: у апошні вечар асвяжальная прысутнасць Госпада будзе з намі, як гэта бывала. «Апошняе служэнне. Чаму Госпад не дакранаецца да людзей, калі я адчуваю, што Ён жадае гэтага?» — пытаўся я ў самога сябе.

Кіраўніцтва праз адкрыццё

Тут я пачуў ціхі, слабы голас Святога Духа, які гаварыў са мной. Ён паказаў, што цэрквам горада, як і служэнню, нешта перашкаджае і не дазваляе перасягнуць пэўны ўзровень. Дасягаючы яго, цэрквы дзяліліся альбо станавіліся рэлігійнымі і неэфектыўнымі.

Як толькі я падзяліўся гэтым з вернікамі, пастар ускочыў і пацвердзіў мае словы. Ён даследаваў сучаснасць і гісторыю горада і сказаў, што гэта статыстычна правільна. Пакуль пастар гаварыў, я зноў пачуў голас Святога Духа. Ён растлумачыў, як можна пераадолець перашкоду. Скончыўшы гаварыць, пастар вярнуў мне мікрафон. Я сказаў: «Бог паказаў мне, што саракадзённы пост зруйнуе гэтую перашкоду».

Я амаль чуў думкі людзей: *«Сорак дзён без ежы!»*

Я працягнуў: «Гэта не абавязкова ўстрыманне ад ежы. Хутчэй за ўсё, гэта не азначае поўнае ўстрыманне ад ежы. Гэта пост ад таго, што перашкаджае вам шукаць Госпада: тэлебачанне, відэа, камп’ютэрныя гульні, газеты, непатрэбныя пакупкі і тэлефонныя размовы і гэтак далей».

Вось сапраўдны пост. Занадта часта мы галадаем, каб пачуць слова ад Бога, але працягваем насычанае і занятае жыццё. Гэта не пост; і таму мы атрымліваем вельмі мала карысці. Сапраўдны пост – устрыманне ад ежы дзеля больш мэтанакіраванага пошуку Бога.

Народ Ізраіля ўстрымліваўся ад ежы і пытаўся ў Госпада: «Чаму Ты не ўражаны?» або «Чаму Ты нават не заўважаеш нашых намаганняў?» Бог адказаў ім праз прарока Ісаю: «Я скажу вам чаму! Гэта таму, што вы жывяце для сябе, нават калі посціце... Такі пост ніколі не давядзе вас да чагосьці, калі вы посціце... З такім пастом Я вас не выслухаю» (Іс. 58:3–4, сучасны пераклад).

Я вярнуў мікрафон пастару, і ён адразу ж абвясціў, што будзе пасціцца, і заклікаў усю абшчыну рабіць тое ж самае. Яны адзінадушна прысвяцілі сэрцы таму, каб шукаць Бога.

Назаўтра я зразумеў, што праз сорак дзён у маім раскладзе вольная нядзеля. Я падзяліўся гэтым з пастарам, і ён адказаў: «Я быў бы рад, каб вы прыехалі да нас».

На працягу наступных тыдняў мы падтрымлівалі сувязь. Ужо паступалі захапляльныя сведчанні ад сем’яў, якія пасціліся. Вучні, якія раней мелі цяжкасці ў школе, бачылі, як іх «тройкі» і «двойкі» павышаюцца да «пяцёрак» і «чацвёрак». Бацькі сведчылі, што іх дзеці і падлеткі сталі больш паслухмянымі і паважлівымі. Здавалася, што свецкія рэчы і заняткі гублялі сваю прывабнасць. Жонкі з

захапленнем дзяліліся тым, што іх мужы моцна памяняліся. Таты вялі вывучэнне Бібліі і маліліся з сем'ямі. Прыходзіла ацаленне ў адносінах, многія людзі перажывалі фізічнае аздараўленне. Людзі набліжаліся да Бога, і таму цэлыя сем'і змяняліся.

Таксама я даведаўся ад пастара, што іх служэнні станавіліся ўсё больш магутнымі, і ў Валадарства Божае прыйшло некалькі новых людзей. Фактычна ўсе сферы жыцця памяняліся ў выніку гатоўнасці царквы прыслухацца да слова Госпада.

Дзень, які я ніколі не забуду

Праз шэсць тыдняў, 3 лістапада 1996 года, я вярнуўся ў тую царкву, каб паслужыць. Я ніколі не забуду гэты дзень. Проста ўвайшоўшы ў царкву, я заўважыў: паветра напоўнена чаканнем. Вернікі прынялі пасланне Слова Божага з адкрытымі сэрцамі і душамі.

Пасля заканчэння служэння пастар заклікаў прысутных прыйсці ўвечары, каб падрыхтаваць сэрцы ў малітве, і папярэдзіў бацькоў, што дзіцячая царква таксама будзе на вячэрнім служэнні. Пастар хацеў, каб усе ўзроставыя групы былі разам, за выключэннем дзяцей да шасці гадоў. Раней такога не было ніколі. Пастар папярэдзіў бацькоў: «Калі вы ці вашы дзеці прапусціце гэтую сустрэчу, вы будзеце шкадаваць усё жыццё». Такі каментар здзівіў і нават занепакоіў мяне, але я вырашыў нічога не казаць, і рады, што стрымаўся.

У той вечар зала была перапоўнена: прыйшло амаль 1300 чалавек. Я вучыў пра страх Госпада, і пропаведзь завяршылася каля дзявятай гадзіны. Вернікі слухалі так уважліва, што можна было б пачуць, як упала іголка, нават з

улікам прысутнасці дзяцей.

Пад канец мы з лідарам групы праслаўлення павялі вернікаў у спевах хвалы. Потым я пачуў, як Дух Божы шапнуў: «Я хачу паслужыць людзям. Калі ласка, дайце Мне гэта зрабіць».

Я зразумеў, што, хоць мы і спявалі песні пакланення, гэта быў не той кірунак, якога Госпад жадаў. Я папярэдзіў людзей: «Госпад толькі што прамовіў да майго сэрца. Ён хоча служыць нам, таму давайце памаўчым і засяродзімся на Ім».

На працягу наступных дзесяці хвілін можна было пачуць, як розныя людзі ціха плакалі ў прысутнасці Госпада. Здавалася, гэтак жа было і на служэннях шэсць тыдняў таму, але я ведаў: вось-вось нешта адбудзецца.

Каля 9:15 ціхая атмасфера раптам змянілася. Я пачуў плач з канца залі. Было зразумела, што плакалі дзеці. Акурат у канцы залі справа сядзелі прыкладна 150 дзяцей ва ўзросце ад сямі да дванаццаці гадоў з настаўнікамі. Я ведаў, Бог дакранаецца да іх. Я запрасіў іх наперад, сказаўшы: «Дзеці, Бог дакранаецца да вас. Я хачу, каб усе дзеці, да якіх дакранаецца Бог, выйшлі наперад, на сцэну».

Я ніколі не забуду тое, што ўбачыў. Хтосьці можа падумаць, што я перабольшваю. Калі б я сам і яшчэ 1200 чалавек у зале не былі сведкамі, я б і сам так лічыў. Цяжка апісаць маштаб таго, што Бог зрабіў у той вечар, але я паспрабую. Адзначу, гэта даволі кансерватыўная царква. Большасць членаў выраслі ў цэрквах, якія не прызнаюць праяваў Духа, а іншыя нядаўна атрымалі збаўленне ў гэтай царкве. Яе пастар — вельмі добры настаўнік і не схільны да крайнасцяў, сенсацыйнасці ці залішніх эмоцый.

Я бачыў, як дзеці, у асноўным ва ўзросце ад сямі да дзевяці гадоў, ішлі па праходзе да мяне і бесперапынна

плакалі. Многія закрывалі твары рукамі. Іншым было цяжка ісці проста. Дасягнуўшы сцэны, некаторыя ўпалі на калені, бо не маглі стаяць, а большасць проста абрынулася на падлогу, быццам ногі не трымалі. Дзеці падалі ўсім целам, часам адзін на аднаго. Заплаканыя служыцелі групы парадку дапамагалі ім. Праз некалькі хвілін я ўбачыў, як амаль сто дзяцей плакалі і лямантавалі, а большасць моцна дрыжала. Яны былі паглынутыя яўнай прысутнасцю Госпада.

Так працягвалася не пару хвілін, а больш за гадзіну! Здавалася б, непрыемна чуць, як плача такая колькасць дзяцей, аднак тут была бачная слава Божая. Амаль усе дарослыя плакалі, назіраючы за тым, што Бог робіць у дзецях. Дарослых таксама моцна кранула прысутнасць Бога. Выглядала, адна хваля Божай прысутнасці прыходзіла, а наўздагон ішла наступная, больш магутная. Калі здавалася, што дзеці больш не могуць плакаць, крычаць ці дрыжаць, прыходзіла новая хваля Божай прысутнасці, і інтэнсіўнасць пераходзіла на новы ўзровень. Часам я проста апускаў галаву на кафедру з-за моцнай Божай прысутнасці.

Я назіраў, як адна дзяўчынка, якой было не больш за сем гадоў, моцна махала рукамі, быццам яны гарэлі агнём. Яе ўзняты твар быў заліты слязьмі. На гэтых дзецях была такая моцная Божая прысутнасць, што група парадку не дакраналася да іх. Служыцелі проста стаялі, глядзелі і плакалі.

Некалькі дарослых нерухома ляжалі ніцма. Іншыя ў слязах назіралі за ўсім з пашанай. Некалькі разоў я азіраўся і бачыў пастара, які плакаў, закрыўшы твар рукамі. Яго жонка таксама заліваласся слязьмі.

Пазней пастар напісаў ліст, у якім апісаў вечар са свайго пункту гледжання. Хоць расповед падобны, я палічыў важным яго пункт гледзішча.

«Нядзеля, 3 лістапада 1996 года, стане днём, які я ніколі не забуду. Я лічу, што гэта правобраз таго, што Бог збіраецца зрабіць на зямлі. Джон прапаведаваў на вячэрнім служэнні пра страх Госпада, а потым абвясціў: «Мы павінны дазволіць Ісусу быць Госпадам у кожнай сферы нашага жыцця. Нам трэба цалкам падпарадкавацца Яму як нашаму Госпаду».

Мы некаторы час пакланяліся, потым Джон сказаў: «Я адчуваю, што Святы Дух дзейнічае тут». У гэты момант пачуўся плач дзяцей, моладзі і дарослых. Дарослыя выходзілі да алтара, плачучы. Тады Джон сказаў: «Бог дакранаецца да дзяцей. Ён моцна кранецца іх». Затым заклікаў дзяцей, якія адчулі Божую прысутнасць, выйсці наперад.

Я ўбачыў, як дзеці беглі да сцэны, няспынна плачучы, сярод іх – трое маіх сыноў і дачка. Уздоўж сцэны дзеці стаялі на каленях або ляжалі і ўсклікалі да Ісуса. Некаторыя моцна дрыжалі і заламывалі рукі, калі сярод іх рухаўся агонь Божы. Амаль сто чалавек сабралася каля сцэны, і хвалі Божага Духа праносіліся па царкве. Я назіраў, як дзеці адзін за адным падалі, нібы картачны домік, хоць ніхто да іх не дакранаўся. На працягу паўтары гадзіны [прайшла гадзіна і пятнаццаць хвілін, але я не хацеў мяняць тое, што ён напісаў] нас напаўняла Божая прысутнасць. Пад канец служэння бацькі і дзеці абдымаліся і плакалі, таму што Бог злучыў іх сэрцы.

Адзін дзесяцігадовы хлопчык распавёў, што, лежачы на падлозе, бачыў прамяні яркага белага святла, якія ішлі са столі і асвятлялі ўсіх. Некалькі дарослых вернікаў і хор бачылі тое самае. Служэнне працягвалася да 23:00, ніхто не сыходзіў раней. Дзяцей выносілі, яны ўсё яшчэ плакалі.

Дагэтуль прыходзяць сведчанні пра змены ў сем’ях. Дзеці

слухаюцца бацькоў і сведчаць пра Ісуса і г.д. Як пастар, я таксама магу сказаць, што мой дом і дзеці змяніліся.

Доктар Эл Брайс, старэйшы
пастар царквы Covenant
Love Family Church, Феетвіль,
Паўночная Караліна».

Маю ўвагу прыцягнулі словы хлопца, які ўбачыў яркія прамяні белага святла, што ішлі са столі. У кнізе Абакума мы чытаем:

ГОСПАДЗЕ, я пачуў вестку Тваю, і спалохаўся.
ГОСПАДЗЕ! Справу Тваю ў сярэдзіне гадоў ажыві, у
сярэдзіне гадоў зьяві, у гневе ўзгадай пра літасьць.
Бог ідзе з Тэману, і Сьвяты — з гары Паран.
(Сэлях) Закрыла неба слава Ягоная,
і хвала Ягоная напоўніла зямлю. І бляск [Ягоны] — як
сьвятло; промні з рук Ягоных [выходзяць],
там схаваная моц Ягоная. (Аб. 3:2–4)

Я ўпэўнены: хлопец не меў ніякага ўяўлення пра тое, што Абакум бачыў нешта падобнае. У нас на вачах збывалася прароцтва Ёэля: «Будуць прарочыць сыны вашыя і дочкі вашыя… юнакі вашыя будуць бачыць відзежы» (2:28). Дзесяцігадовы хлопчык бачыў відзеж, апісаны ў Бібліі, сам таго не ведаючы.

Іншы хлопчык смела абвясціў: «Мама, пост не скончыўся». Яго словы былі не толькі прарочымі, але і выказалі жаданне многіх іншых. Гэтыя дзеці адчулі прысутнасць жывога Бога, і іх жыццё змянілася. Яны хацелі ісці наперад і не спыняцца.

Пазней у той вечар жонка пастара падзялілася з намі

ўрыўкамі з Пісання, якія Бог даў ёй адносна таго, што адбылося:

> «І нават цяпер, кажа ГОСПАД, навярніцеся да Мяне ўсім сэрцам сваім у посьце, з плачам і галашэньнем [пакуль не зьнікнуць перашкоды і не адновіцца супольнасьць]. І разьдзірайце сэрца вашае, а не адзеньні вашыя». (Ёэль 2:12–13, пашыр.перакл.)

Калі яна чытала гэтыя вершы, маё сэрца гарэла. Фраза «навярніцеся» апісвала рашучасць царквы. Людзі настроіліся імкнуцца да Божага сэрца. Яны не адступалі.

Бог загадвае нам раздзіраць сэрцы, а не адзенне. Я бачыў вернікаў і цэрквы, якія знешне, здаецца, маюць усё пад кантролем, але не дакранаюцца сэрца Бога, як гэтая царква. Прычына? Яны могуць пасціцца, праводзіць малітоўныя сустрэчы і ўстрымлівацца ад знешніх слабасцяў, і таму іх «вопратка» выглядае добра, але ўнутры хаваюцца ўпартыя сэрцы. Вернікі ўсё яшчэ жывуць дзеля ўласных мэтаў, а не дзеля служэння іншым. Бога больш уражвае ўнутраная пакора, чым знешняя вокладка хрысціянства. Ёэль працягваў:

> «Трубіце ў рог на Сыёне, прызначце пост, склічце ўрачысты сход, зьбярыце народ, прызначце [збор] царквы, склічце старых, зьбярыце дзяцей і немаўлят; няхай выйдзе жаніх з пакою свайго і нявеста з-пад намёту свайго». (Ёэль 2:15–16)

Пакуль жонка пастара чытала, агонь у маім сэрцы разгараўся ўсё мацней. У гэтым месцы Пісання гаварылася менавіта тое, што Бог адкрыў царкве ўсяго сорак дзён таму. Калі прагучала прароцкае слова ад Бога, кожны павінен быў

шукаць Яго. Ад лідараў да дзяцей – без выключэння:

> І станецца пасьля гэтага, Я выльлю Духа Майго на кожнае цела, і будуць прарочыць сыны вашыя і дочкі вашыя, старыя вашыя будуць сьніць сны, юнакі вашыя будуць бачыць відзежы. І таксама на слугаў і на служак выльлю ў тыя дні Духа Майго. (Ёэль 2:28–29)

Верш «І станецца пасьля» я чуў не адзін раз. З таго часу, як я атрымаў збаўленне, вернікі і пастары часта згадвалі Ёэля 2:28–29. Гаворка ідзе пра сыноў і дачак, якія прарочаць і бачаць відзежы разам з вялікімі цудамі і знакамі Святога Духа, але слова «пасля» часта ігнаравалася ў абмеркаваннях і пропаведзях. Калі гучыць прароцтва, што нешта вялікае адбудзецца пасля, то нешта значнае павінна адбыцца і перад гэтым: царква павінна пачуць заклік і наблізіцца да Бога.

Бог магутна дзейнічае, калі мы набліжаемся да Яго. Мы мусім наблізіцца, калі Госпад кліча. Вернікі часта прапускаюць яшчэ адзін важны элемент — час. Чытаючы гэтую кнігу, вы зразумееце, што хрысціяне могуць прыходзіць да Госпада ў малітве ў любы час, але бываюць часы і поры, калі Бог кліча нас да дасягнення канкрэтных мэтаў. Менавіта тады час мае вялікае значэнне. Калі мы не адкажам своечасова, то прапусцім дабраславенне, якое Госпад жадае нам даць.

У такія моманты вырашальным фактарам становіцца паслухмянасць, а не нашы жаданні. Бог значна больш радуецца паслухмянасці, чым ахвярнасці. Я бачыў цэрквы, якія рэгулярна посцяць і моляцца кругласуткава. Іх цудоўныя вернікі ахвяруюць сном дзеля малітвы. Аднак гэта не гарантуе Божай сілы і прысутнасці. Занадта часта я бачыў, як цэрквам не хапала таго, што мела ўдосталь царква ў

Феетвілі: у іх была форма, а Бог шукае сэрца.

Тое ж самае і з асобнымі людзьмі. Я бачыў многіх, хто посціцца і моліцца рэлігійна, але ім не хапае свабоды, сілы і глыбокага пазнання Бога. Іншыя людзі, якія не ахвяравалі столькі ж, як і тыя, але адгукнуліся на кіраўніцтва Духа Божага, мелі гэта ўдосталь.

Царква прыслухалася да закліку Бога. У наступныя паўтара года яны выраслі ўдвая. Калі праходзіла апісанае мной служэнне, царква толькі скончыла будаўніцтва залі, а праз паўгады ім прыйшлося будаваць яшчэ большы будынак.

Пасля гэтых падзеяў мы з пастарам часта размаўлялі. Ён сказаў: «Джон, наша другое нядзельнае служэнне пачынаецца а 10-й раніцы і пастаянна заканчваецца не раней за дзве-тры гадзіны дня». Аднойчы ў нядзелю ён патэлефанаваў і сказаў, што давялося сказаць людзям: «Калі ласка, ідзіце дадому», таму што вернікі стаялі і глядзелі на яго, не жадаючы разыходзіцца.

Бог выканаў Сваё слова. Гэтыя сустрэчы былі самымі магутнымі з тых, што мы перажывалі. Дзякуючы нашаму супрацоўніцтву з Божым Духам і нашай паслухмянасці Божаму кіраўніцтву, Бог дасягнуў Сваіх мэтаў. Прайшло тры гады, але пастар усё яшчэ атрымлівае сведчанні пра тое служэнне. Плод застаўся. З таго часу я некалькі разоў служыў у Феетвілі і бачыў у людзях узмацненне запалу і прагу Госпада.

Прадчуванне будучыні

Год таму я быў у Куала-Лумпуры, Малайзія, і тыдзень служыў у найбуйнейшай біблейскай школе краіны. На восьмым занятку адбылося нешта вельмі падобнае, але гэта доўжылася ўсяго пяць-дзесяць хвілін. Божы Дух сышоў на студэнтаў і іншых людзей у залі. Гэтую сустрэчу я таксама

ніколі не забуду. На наступную раніцу, калі я маліўся, Бог сказаў мне: «Тое, што ты бачыў учора, будзе адбывацца паўсюль, бо гэта дзеянне Майго Духа ў царкве ў апошні час». Ён паказаў мне, што рух Яго Духа прынясе плод сапраўднай святасці ў царкве і падрыхтуе яе да будучага жніва. Бог запаліць Свой народ агнём моцнай любові, якую мы ніколі раней не бачылі.

Я веру, што вы трымаеце гэтую кнігу невыпадкова. Я ўпэўнены, што вы атрымалі яе па Божым провідзе, каб выклікаць голад і падрыхтаваць ваша сэрца да таго, што Бог зробіць неўзабаве. Мы павінны падрыхтаваць сябе да Яго другога прышэсця. Апостал Ян напісаў: «Узрадуемся, і ўзьвесялімся, і дамо славу Яму, бо прыйшло вясельле Ягняці, і жонка Ягоная падрыхтавала сябе» (Адкр. 19:7).

Мы — нявеста Хрыста. На нас ускладзеная адказнасць падрыхтавацца да аб’яднання з Ім. Я хачу яшчэ раз падкрэсліць гэты момант: мы павінны падрыхтаваць сябе. Гэта наша супраца з Богам. Ён не робіць усё за нас! Ён нас забяспечвае, а мы прымаем. Госпад дае ласку, і мы прымаем агонь. Ён не вернецца за царквой, заплямленай светам. Ён вернецца за чыстай нявестай, сэрца якой палае сапраўднай святасцю.

РАЗДЗЕЛ 2

МЭТА ЗБАЎЛЕННЯ

Бог, які стварыў Сусвет і ўсё ў ім, выказвае Свой намер жыць у нас і сярод нас.

Часта вернікі выкарыстоўваюць слова «наведванне», апісваючы сустрэчу з Божай прысутнасцю асабіста або падчас служэння, як гэта адбылося ў Феетвілі. Але Бог жадае не проста наведваць нас, а жыць з намі. Уявіце: у мяне ёсць суседзі, добрыя сябры, і я часта хаджу да іх у госці. Калі візіт заканчваецца, я вяртаюся дадому, туды, дзе я жыву. Госпад даў вернікам адно з найвялікшых абяцанняў:

> «Буду жыць у іх і буду хадзіць з імі; і буду іхнім Богам, і яны будуць Маім народам». (2 Кар. 6:16)

Вось гэта заява! Бог, які стварыў Сусвет і ўсё ў ім, выказвае Свой намер жыць у нас і сярод нас. У адпаведнасці з гэтым абяцаннем Павел піша: «...вы разам будуецеся на жытло Божае Духам» (Эф. 2:22). Гэта Божае абяцанне нам.

Аднак кожнае абяцанне ў Бібліі мае ўмову. Калі ўмова не выконваецца, абяцанне не спаўняецца не праз нявернасць Бога, а праз нашу нявернасць. Бог не можа хлусіць, але чалавек можа зрабіць Яго слова бяздзейсным (Мк. 7:13), ігнаруючы або скажаючы. Тое самае датычыцца абяцання Бога жыць у нас і сярод нас.

Павел працягвае:

> «Выйдзіце спасярод іх і аддзяліцеся, — кажа Госпад, — і не дакранайцеся да нячыстага, і Я прыйму вас» (2 Кар. 6:17).

Умова наступная: мы павінны выйсці з сістэмы свету. Бог абяцае прыняць нас, калі мы выканаем такую ўмову. І наадварот, калі мы не выйдзем, Ён нас не прыме. Чаму? Каб адказаць, трэба разумець, што Бог — гэта чыстае святло, і ў Ім няма ані кроплі цемры. Цемра не можа трываць у прысутнасці чыстага святла.

Далей у гэтай кнізе мы ўбачым, што Божае святло кажа пра святасць Бога. Біблія не кажа, што Госпад валодае святасцю; яна кажа, што Ён святы (Лявіт 19:2)! Сістэма свету — гэта цемра, і тыя, хто імкнецца да цемры, не могуць трываць у святле. Бог абвяшчае: «Дык асьвяціцеся і будзьце сьвятыя, бо Я — ГОСПАД, Бог ваш!» (Ляв. 20:7). Асвяціцца — значыць адмовіцца ад адносін са светам. Якуб выразна кажа ў Новым Запавеце: «Ці вы ня ведаеце, што сяброўства са сьветам ёсьць варожасьць супраць Бога?» (Як. 4:4). Працяг яшчэ больш рэзкі: «Дык хто хоча быць сябрам сьвету, той робіцца ворагам Богу» (Як. 4:4).

Пётр падкрэслівае жаданне Бога, каб Яго народ быў чыстым: «Але, паводле [прыкладу] Сьвятога, Які паклікаў вас, і самі будзьце сьвятымі ў-ва ўсім ладзе жыцьця, бо

напісана: “Будзьце сьвятыя, бо Я — Сьвяты” (1 Пт. 1:15-16). Быць святым — гэта не адзін з варыянтаў. Бог не будзе жыць у нас і сярод нас, калі мы не выканаем Яго ўмову аддзяліцца ад свету. Сучасны пераклад гучыць так:

> «Таму пакіньце разбэшчанасць і кампрамісы, пакіньце гэта назаўсёды, — кажа Бог. – Не звязвайцеся з тымі, хто будзе вас апаганьваць. Я хачу, каб вы былі Маімі» (2 Кар. 6:17, пераклад Message).

Веліч Божых абяцанняў стаць нашым Айцом і жыць у нас і сярод нас падкрэслівае важнасць асаблівай увагі да Божых умоваў. Улічваючы сур’ёзнасць сітуацыі, Павел сказаў: «Дык, улюбёныя, маючы такія абяцаньні, ачысьцім сябе ад усякага бруду цела і духа, зьдзяйсьняючы сьвятыя рэчы ў страху Божым» (2 Кар. 7:1).

Пра сэнс гэтага верша можна было б напісаць некалькі кніг. Але большасць вернікаў абмежаваны ў яго разуменні, таму што не ведаюць кантэксту. Павел цытуе словы Бога да Ізраіля ў Старым Запавеце. Тым самым ён дае зразумець, што Божая воля адносна нас у Новым Запавеце засталася той жа самай. Нам трэба разумець сітуацыю і абставіны, якія прывялі да падобных заяў. Калі мы разумеем кантэкст, гэтыя словы маюць той духоўны ўплыў, які хацеў Бог.

Уявіце сабе фільм, у якім сцэнарысты, рэжысёр і акцёры старанна распрацавалі сюжэт, які вядзе да кульмінацыі і развязкі. На экране шмат што адбываецца, і, калі вы праглядзіце фільм, канцоўка вас моцна кране. Аднак, пачуўшы апошнія словы фільма і не пабачыўшы ўсіх ранейшых падзеяў, вы не былі б настолькі ўражаныя.

Я зразумеў гэта яшчэ юнаком. Аднойчы я зайшоў у гасцёную, дзе мае сёстры і бацькі глядзелі фільм. Захопленыя

сюжэтам, яны неадрыўна глядзелі на экран. Нават не заўважылі, што я зайшоў у пакой. Я зірнуў на экран, калі галоўны герой сказаў нешта вельмі важнае. Мае сёстры заплакалі. Мяне ж тыя словы не ўразілі. Я падумаў: «Ну і што тут такога?» Рэпліка героя мяне не кранула, аднак глыбока ўразіла і выклікалі эмоцыі ў сясцёр.

Той жа прынцып дзейнічае і ў нашым месцы Пісання. Многія вернікі чытаюць ключавыя словы, сказаныя Богам, і не разумеюць іх, бо не ведаюць ранейшых падзеяў. Каб глыбока зразумець сэнс таго, што Бог нам кажа, трэба ведаць і разумець папярэднія падзеі. Таму трэба прачытаць не адзін верш, а некалькі раздзелаў. Для пачатку звернемся да кнігі Выхад.

Пайду і пагляджу

Кніга Выхад пачынаецца з таго, што нашчадкі Абрагама знаходзяцца ў палоне. Яны пражылі ў Егіпце амаль чатырыста гадоў. Спачатку абставіны былі спрыяльнымі, але паступова ізраільцяне сталі рабамі, з якімі жорстка абыходзіліся.

Майсей быў габрэем, але пазбег жорсткасцей. Яшчэ немаўляткам патрапіў у дом фараона і быў выхаваны як яго ўнук. Аднак калі Майсею споўнілася сорак гадоў, ён вымушана ўцёк ад гневу фараона ў іншую зямлю, застаючыся верным свайму народу.

Праз сорак гадоў, калі Майсей пасвіў цесцевы статкі ў пустыні, Бог адкрыўся яму на гары Сынай, якая называецца Харэў, на гары Божай. Госпад з’явіўся яму ў агні з сярэдзіны куста. Калі Майсей убачыў, што куст палае агнём, але не згарае, ён сказаў: «Пайду і пагляджу на зьяву гэтую вялікую, чаму куст не згарае». І ўбачыў ГОСПАД, што ён зьвярнуўся

паглядзець [на гэта], і паклікаў яго Бог з сярэдзіны куста, і сказаў: «Майсей, Майсей!» Ён сказаў: «Вось я!» (Вых. 3:3-4).

Пакуль Майсей не пайшоў, каб наблізіцца да прысутнасці Госпада, паміж ім і Богам нічога не адбывалася. Але калі Бог убачыў, што Майсей пакінуў справы, каб наблізіцца да Яго, то паклікаў Майсея і стаў адкрывацца праз Слова. Калі б Майсей не звярнуў увагі на куст, палічыў няважным, Бог, верагодна, сышоў бы і нічога не сказаў. У Новым Запавеце нас заклікаюць «Наблізьцеся да Бога, і Ён наблізіцца да вас» (Як. 4:8).

Хто зробіць першы крок? Бог ці мы? Бог кліча нас, але набліжаецца, каб адкрыцца нам, толькі калі мы робім крок да Яго. Вось галоўная думка гэтай кнігі. І гэта вызначальны пункт нашага лёсу.

Мэта Божага вызвалення

Бог адкрыўся Майсею і сказаў перадаць фараону, каб той адпусціў народ Божы. Нягледзячы на ўпартасць і сілу фараона, Бог вызваліў нашчадкаў Абрагама магутнай рукой, суправадзіўшы выхад цудамі і знакамі.

Вызваленне Ізраіля з егіпецкага рабства ў Новым Запавеце суадносіцца з нашым вызваленнем з рабства граху. Егіпет — правобраз свецкай сістэмы, а Ізраіль — правобраз царквы. Калі мы нарадзіліся звыш, мы вызваліліся ад тыраніі і прыгнёту свету.

Куды накіраваўся Майсей з народам Ізраіля пасля вызвалення? Калі я задаю гэтае пытанне на служэнні, людзі звычайна адказваюць: «У абяцаную зямлю».

Але гэта не так. Яны накіраваліся да гары Харэў, або Сынай. Вось Божыя словы, скіраваныя да фараона і прамоўленыя Майсеем: «Адпусьці народ Мой, і ён будзе служыць Мне ў пустыні» (Вых. 7:16; 8:1, 20; 9:1, 13; 10:3).

Навошта Майсею весці людзей у абяцаную зямлю, не сустрэўшы Таго, Хто абяцаў? Госпад не жадаў гэтага Свайму народу. Калі б народ увайшоў у абяцаную зямлю без Божага адкрыцця, яна стала б месцам ідалапаклонства.

Менавіта так адбылося з многімі, хто атрымаў збаўленне ў апошнія дваццаць пяць гадоў. Людзям часцей казалі пра Божыя абяцанні і забеспячэнне, а не пра Яго характар і прыроду. Нашы пасланні прыцягваюць увагу людзей да лепшага ладу жыцця і добрага месца ў вечнасці, замест пазнання і служэння Госпаду славы. Многія служыцелі старанна даносяць пазітыўнае пасланне, якое прыцягне натоўпы; яны адмаўляюцца ад моцнага паслання выпраўлення, якое прынясе змены, неабходныя нам для сустрэчы са святым Богам.

Сустрэча з Богам на Сынаі змяніла Майсея, і ён ведаў, што такая ж сустрэча неабходна і народу. Калі б Майсей не сустрэў Госпада ля палаючага куста, ён бы самастойна пачаў кампанію па выхадзе з рабства і ўваходжанні ва ўласную зямлю. Так ён спрабаваў зрабіць раней, і таму вымушана ўцёк ад фараона.

Многія былі выратаваны дзякуючы пасланням служыцеляў, якія абапіраліся на пакліканне, а не Божае адкрыццё. Калі мы маем пакліканне, але не дазволілі Богу прывесці нас у пустыню, каб сустрэцца з Ім, мы будзем імкнуцца вызваліць людзей дзеля свабоды. Але нам трэба вызваляць людзей, каб яны прыйшлі да Таго, Кім створаны.

У кнізе Дзеяў чытаем:

«І быў настаўлены Майсей у-ва ўсёй мудрасьці Эгіпцянаў, і быў ён магутны ў словах і ўчынках. Калі ж споўнілася яму сорак гадоў веку, прыйшло яму на сэрца даведацца братоў сваіх, сыноў Ізраіля. І, убачыўшы, як некага крыўдзілі,

заступіўся за яго і адпомсьціў за пакрыўджанага, ударыўшы Эгіпцяніна. Ён жа думаў, што браты ягоныя зразумеюць, што Бог рукой ягонай дае ім выбаўленьне, а яны не зразумелі» (Дзеі 7:22-25).

Майсей бачыў пакуты і жадаў палёгкі, ведаючы, што пакліканы вызваляць Божы народ, і жадаў гэтага ўсім сэрцам. Аднак без Божага адкрыцця ён не быў гатовы весці народ да яго прызначэння. Кіраўніцтва без правільна пастаўленай мэты больш небяспечнае, чым адсутнасць кіраўніцтва наогул.

Майсей быў лідарам, у яго была мэта, але мэта была няпоўнай. Без адкрыцця Божага ён мог у лепшым выпадку ўвесці людзей у абяцаную зямлю, не ведаючы сапраўднай мэты свабоды — глыбокага пазнання Бога. Таму Бог прывёў Майсея ў аддаленыя куткі Сваёй пустыні, каб вызваліць яго сэрца ад свету, з якога той сышоў. У пустыні Майсей адчуў прагу Бога, такая падрыхтоўка дазволіла яму сказаць: «Пайду і пагляджу...»

Мы павінны разумець: не ўсё «добрае» — гэта сапраўднае служэнне. У сорак гадоў жаданне Майсея бачыць свой народ свабодным было добрым, але гэта не было сапраўднае служэнне. Еву прыцягнуў «добры» бок дрэва пазнання дабра і зла, а не злы бок. Калі яна «ўбачыла, што... дрэва добрае для ежы, і прывабнае для вачэй, і пажаданае дзеля разуменьня, і ўзяла яна плод ягоны, і ела» (Быццё 3:6). Яна спакусілася жаданнем быць падобнай да Бога. Ёсць шмат таго, што здаецца добрым і падобным да Бога, але супярэчыць Яго характару і прыродзе. Толькі калі мы глыбока пазнаём Яго, мы можам сапраўды распазнаць, што ёсць дабро.

Прынёс вас да Сябе

Майсей вывеў народ Божы з Егіпта, каб пакланіцца Богу ў пустыні. Аднак яны не адразу пайшлі на Сынай. Ім спатрэбілася тры месяцы на падарожжа, якое можна было б здзейсніць за дзесяць ці адзінаццаць дзён. Чаму Бог зрабіў гэта? Адказ просты і падобны да сітуацыі Майсея: Бог хацеў даць ім час супакоіць сэрцы, каб прыняць адкрыццё Бога, як гэта зрабіў Майсей.

Калі народ прыйшоў да падножжа гары Сынай, Майсей пакінуў усіх і ўзышоў на гару, каб сустрэцца з Богам. Тады Госпад паклікаў яго з гары, кажучы: «Гэтак скажы дому Якуба і паведамі сынам Ізраіля...» (Вых. 19:3).

Перш чым мы прачытаем, што Бог сказаў Майсею, я хачу адзначыць: пасланне адрасавана не толькі Аарону і яго сынам, не толькі сынам Левія. Божае пасланне было адрасавана ўсяму народу Ізраіля, кожнаму чалавеку, які выйшаў з Егіпта: ад малога да вялікага, усім каленам, сем’ям і людзям.

Цяпер паслухайце Божае пасланне: «Вы бачылі, што Я зрабіў Эгіпту, а вас насіў на крылах арліных, і прынёс вас да Сябе» (Вых. 19:4). Фраза «і прынёс вас да Сябе» раскрывае саму мэту нашага стварэння! Бог вывеў нас з няволі і зрабіў так шмат для нашага збаўлення, каб прывесці да Сябе!

Мы бачым такі матыў з самага пачатку існавання чалавецтва. Чаму Бог змясціў чалавека ў рай? Адам быў створаны не для сусветнага служэння вызвалення. Ён быў змешчаны ў рай не для таго, каб будаваць масты ці хмарачосы. Адам быў у раі, каб мець стасункі з жывым Богам. Вынікам адносінаў маглі стаць хмарачосы ці служэнне, але не гэта Божая мэта для чалавечага жыцця.

Першыя сем гадоў пасля нараджэння звыш я наведваў вялікую царкву, дзе рабіўся акцэнт на Божыя абяцанні. Яе

служыцелі імкнуліся евангелізаваць і данесці свету добрую навіну Евангелля. Аднак Евангелле, якое прапаведавалася, падкрэслівала перавагі Валадарства, а не славу пазнання Бога. Людзі з усяго свету прыязджалі ў тую супольнасць, бо яна была добра вядомая на міжнародным узроўні. Лідары царквы гарэлі жаданнем бачыць іншых збаўленымі. Многія вернікі ў гэтай міжнароднай царкве прагнулі служыць Богу, і я, безумоўна, быў адным з іх.

Першыя гады я штодня рана ўставаў і маліўся паўтары гадзіны перад працай. Я прасіў Бога выкарыстаць мяне, каб дасягнуць згубленых і паміраючых, каб ацаліць хворых. Я маліў Яго паслаць мяне да народаў, каб вызваліць палонных. Я працягваў горача маліцца, пакуль аднойчы раніцай не пачуў Госпада: «Джон, твае малітвы няправільныя!»

Я падумаў сам сабе: *«Гэта не Госпад. Напэўна, гэта вораг»*. Аднак я ведаў, што гэта голас Госпада. Я збянтэжыўся: «Госпадзе, як Ты можаш такое казаць? Я малюся за збаўленне, ацаленне і вызваленне людзей. Гэта тое, чаго Ты жадаеш!» Але Бог бачыў далей. Ён бачыў, як мала я ведаў пра Яго сапраўдную прыроду. Ён разумеў: нават калі б я вывеў людзей з няволі, такое служэнне ўрэшце прывяло б мяне і многіх вучняў да яшчэ горшай няволі – ідалапаклонства ў царкве.

Бог сказаў: «Джон, мэта хрысціянства — не служэнне. Ты можаш выганяць дэманаў, маліцца за хворых і весці людзей да збаўлення, і ўсё ж апынуцца ў пекле. Юда пакінуў працу, каб ісці за Мной. Ён аздараўляў хворых, уваскрашаў мёртвых і выганяў дэманаў. Але Юда ў пекле». Божыя словы кранулі маё сэрца.

Трэба памятаць: калі апосталы мелі сілу лячыць хворых, уваскрашаць мёртвых і выганяць дэманаў, Юда быў сярод іх (Мц. 10:1–8).

Я хутка спытаў: «Тады ў чым мэта хрысціянства?»

Бог адразу сказаў: «Пазнаць Мяне асабіста!» Тады я ўспомніў Паўла, які ўсё лічыў за смецце дзеля пазнання Госпада (Флп. 3:10).

Госпад прашаптаў мне ў сэрца: «З блізкіх адносін народзіцца сапраўднае служэнне». Данііл пацвярджае: «Але народ, які ведае Бога свайго, умацуецца і будзе дзейнічаць» (Дан. 11:32).

Ісус сцвярджае, што сляпыя завядуць сляпых у яму (Мц. 15:14). Гэта справядліва для ўсіх, хто імкнецца вывесці людзей з палону, але не ведае Госпада і Яго адкрыцця. Таму Павел так шчыра маліўся, каб вочы нашых сэрцаў былі прасветленыя ў пазнанні Бога (Эф. 1:18). Менавіта ў Божым святле мы бачым (Пс. 36:10). Без Божага адкрыцця мы сляпыя. Тыя, хто не пазнаў Яго блізка, могуць мець добрыя матывы, але без адкрыцця Бога яны ў рэшце рэшт завядуць іншых у тую ж яму, куды ідуць самі.

Калі я толькі стаў хрысціянінам, я ведаў аднаго пастара, які больш глядзеў на дабраславенні запавету, чым на Таго, хто дабраслаўляе. Ён шмат працаваў, абапіраўся на веру і выкананне Божых абяцанняў, аднак не меў адкрыцця пра Божы характар і пачаў памыляцца. Урэшце пастар стаў перад паствай і заявіў, што больш не хоча жыць са сваёй жонкай, якая нарадзіла яму дзяцей. Тым, хто быў не згодны, ён прапанаваў сысці. Потым ён ажаніўся з маладой, энергічнай і амбіцыйнай жанчынай, якая таксама была ў служэнні. Гэта стала вялікай пасткай для яго жыцця. Царква зменшылася з тысяч да соцень. Многія пацярпелі караблекрушэнне ў веры і пакінулі царкву. У выніку пастар зноў развёўся і прадаў будынак царквы.

Майсей разумеў: сустрэча і блізкія адносіны з жывым Богам змянілі яго жыццё. Таму ён ведаў, што людзей трэба

весці не да абяцанняў, а да Таго Адзінага, хто сапраўды задаволіць патрэбы. Майсей усведамляў, для чаго створаны і навошта шукаць Божае сэрца. Гэты лідар абапіраўся не на Божае дабраславенне, а на магчымасці размаўляць з Богам твар у твар.

РАЗДЗЕЛ 3

СВАБОДА АД ЕГІПТА

На працягу апошніх дзвюх тысяч гадоў мы, як царква, адказныя, каб асвяціць сябе, рыхтуючыся да прышэсця Госпада!

Бог вывеў народ Ізраіля з егіпецкага рабства, каб прывесці іх да Сябе і жыць сярод іх. Гэта відаць у Яго словах да Майсея: «І пазнаюць, што Я — ГОСПАД, Бог іхні, Які вывеў іх з зямлі Эгіпецкай, каб Мне жыць сярод іх. Я — ГОСПАД, Бог іхні» (Вых. 29:46). Памятайце: Госпад хацеў не проста наведваць іх, а жыць сярод іх.

А цяпер уважліва прачытайце словы Пятра ў Новым Запавеце і паразважайце: «Падыходзячы да Яго, жывога Каменя, адкінутага людзьмі, але выбранага Богам, каштоўнага, і самі, як жывыя камяні, будуйцеся ў дом духоўны, сьвятарства сьвятое, каб узносіць духоўныя ахвяры, адпаведныя Богу, праз Ісуса Хрыста» (1 Пт. 2:4–5). Бог жадае знайсці жытло, якое Пётр называе духоўным домам. Мы — жывыя камяні для будоўлі жытла, у якім жадае знаходзіцца Сам Бог.

Наша пакліканне быць домам Божым Пётр звязвае са святарствам. Чаму апостал звязвае гэтыя дзве рэчы? Не толькі святары могуць наблізіцца да Бога і не загінуць. Найважнейшая са шматлікіх характарыстык святара — тая, што ён можа набліжацца да Бога і служыць Яму (Эзэк. 44:13, 15). Нам трэба наблізіцца да Госпада, калі мы хочам быць Яго домам. Мы павінны мець магчымасць стаяць у Яго святой прысутнасці.

Зноў звернемся да 1-га Паслання Пятра і прачытаем:

> Дзеля гэтага і зьмешчана ў Пісаньні: «Вось, Я кладу ў Сыёне кутні Камень, выбраны, каштоўны, і хто верыць у Яго, ня будзе асаромлены». Дык Ён для вас, якія вераць, — каштоўнасьць, а для непаслухмяных (пер. з англ.), — камень, які адкінулі будаўнікі, які стаўся галавой вугла, камень спатыкненьня і скала згаршэньня для тых, якія спатыкаюцца аб слова, не скараючыся, дзеля чаго і пакінутыя». Яны спатыкаюцца, непаслухмяныя слову, да якога яны і прызначаны. (1 Пт. 2:6–8)

Тут напісана цікавая рэч. Пётр кажа: «Для вас, хто верыць... а для тых, хто непаслухмяны». Ён супрацьпастаўляе словы «верыць» і «не слухацца». У наш час так зрабіць складана, бо слова «верыць» не мае нічога агульнага з непаслухмянасцю. Вось чаму многія цэрквы не акцэнтуюць увагу на паслухмянасці. Аднак у часы Новага Запавету гэтыя рэчы былі цесна звязаны. Верыць азначала не толькі прызнаваць існаванне Бога, але і слухацца Яго. Іншымі словамі, калі вы верылі, то слухаліся. Непаслухмяны лад жыцця сведчыў пра адсутнасць веры. Павел піша: Ісус, «споўніўшы [ўсё], стаўся для ўсіх, якія паслухмяныя Яму, прычынаю вечнага збаўленьня» (Гебр. 5:9).

Паслухмянасць — найважнейшы элемент збаўлення. Сам Ісус казаў: многія з тых, хто паверацць у Яго, назавуць Яго Госпадам і нават зробяць у Яго імя цуды, не ўвойдуць у Валадарства Божае, бо не слухаліся волі Божай (Мц. 7:21).

Валадарнае святарства, пакліканае ў Яго дзівоснае святло

Дзеці Ізраіля не дасягнулі свайго паклікання. Яны былі непаслухмяныя слову, якое ім прызначалася. Але потым Пётр кажа і пра нас: «А вы — выбраны род, валадарнае сьвятарства, народ сьвяты, людзі, атрыманыя як удзел, каб абвяшчаць цноты Таго, Які паклікаў вас з цемры ў дзівоснае сьвятло Сваё» (1 Пт. 2:9).

Мы — валадарнае святарства і святы народ. Бог ёсць Валадар; Ён — каралеўская асоба. Яму могуць служыць толькі прадстаўнікі валадарнага святарства, бо толькі каралеўская асоба можа служыць каралеўскай асобе і мець адносіны з ёй!

Божыя святары пакліканя з цемры ў дзівоснае Божае святло. Не проста святло, а дзівоснае святло! Мы прывыклі да словаў, якія апісваюць веліч Бога. «*Дзівосны*», безумоўна, адно з іх.

Я спецыяльна вывучаў тры словы: *дзівосны*, *велічны* і *цудоўны*. Яны часта выкарыстоўваюцца для апісання Бога, Яго якасцяў або спраў. Падумайце: дзівосны — «які выклікае здзіўленне»; велічны — «поўны велічы»; цудоўны — «поўны цудаў». Ісуса называюць Цудоўным (Іс. 9:6). Але сёння людзі выкарыстоўваюць такія словы для апісання звычайных падзей. Ім падабаецца фільм, і яны кажуць: «Гэта было цудоўна». Калі іх уразіў спартсмен, яны кажуць: «Ён

дзівосны». Калі прапаведнік кажа людзям: «Бог цудоўны», яны не ўспрымаюць сапраўдны сэнс слова, бо неаднаразова так называлі прафесійнага баскетбаліста. Я малюся, каб гэтая кніга змяніла наша разуменне гэтых словаў!

Калі Пётр казаў, што мы пакліканы з цемры ў дзівоснае Божае святло, ён выкарыстаў вельмі моцныя словы, каб перадаць веліч Божай прыроды. Бог ёсць абсалютнае святло, і ў Ім няма ніякай цемры. Гэта вялікае святло сведчыць пра Яго славу, да якой чалавек не можа наблізіцца.

Зноў жа, як і ў 2-м Пасланні да Карынцянаў 6, мы не цалкам разумеем уплыў гэтых словаў, таму што не разумеем іх кантэксту. Давайце вернемся да Выхаду, каб працягнуць даследаваць абяцанне Бога жыць сярод Яго народа.

Нам трэба памыць наша адзенне

У папярэднім раздзеле мы даведаліся: Майсей вывеў народ Ізраіля з Егіпта, што сёння з'яўляецца правобразам нашага вызвалення ад свету. З Егіпта ён павёў народ да Сінаю, Божай гары. Майсей пакінуў іх ля падножжа гары і ўзышоў да Бога, дзе пачуў, як Бог сказаў:

> «“Вы бачылі, што Я зрабіў Эгіпту, а вас насіў на крылах арліных, і прынёс вас да Сябе. І цяпер, калі вы, слухаючы, будзеце слухаць голас Мой і будзеце захоўваць запавет Мой, дык вы будзеце Маёй уласнасьцю з усіх народаў, бо Мая ўся зямля. І вы будзеце Маім валадарствам сьвятароў і народам сьвятым”. Гэта словы, якія ты прамовіш да сыноў Ізраіля» (Вых. 19:4–6).

Цяпер мы ведаем, адкуль вынікаюць словы Пятра. Першапачаткова іх сказалі народу Ізраіля. Бог сказаў тыя словы не толькі Аарону і яго сынам, не толькі калену

Левія, але ўсяму народу – мужчынам, жанчынам і дзецям: «Вы будзеце Маім валадарствам сьвятароў». Цяпер можна зразумець: Бог жадаў, каб яны ўсе ўвайшлі ў Яго прысутнасць, як гэта зрабіў Майсей.

«І сказаў ГОСПАД Майсею: “Ідзі да народу і асьвяці яго сёньня і заўтра; і няхай памыюць адзеньне сваё, і няхай будуць гатовыя да трэцяга дня; бо ў трэці дзень зыйдзе ГОСПАД перад вачыма ўсяго народу на гару Сынай”» (Вых. 19:10–11).

Нам трэба ўважліва разабрацца ў сэнсе гэтых двух вершаў. Па-першае, усе падзеі маюць прароцкае значэнне. Яны датычыліся не толькі ізраільцян, але і нас. Бог сказаў Майсею, што праз два дні наведае народ. У гэты перыяд часу Майсей павінен быў асвяціць іх, што ўключала ў сябе мыццё адзення.

Мы чытаем у 2 Пятра 3:8: «І тое ня можа быць утоена ад вас, улюбёныя, што ў Госпада адзін дзень — як тысяча гадоў, і тысяча гадоў — як адзін дзень». І псалміст пісаў: «Бо тысяча гадоў перад вачыма Тваімі — як учорашні дзень, што мінуў» (Пс. 90:4). Адзін Божы дзень — як тысяча нашых гадоў. Дык колькі часу прайшло з таго часу, як Ісус уваскрос з мёртвых? Адказ — амаль два дні; мы набліжаемся да канца другога дня. Гісторыкі сцвярджаюць, што Ісус уваскрос з мёртвых каля 28 ці 29 года нашай эры. Згодна з прароцкім гадзіннікам, мы вельмі блізкія да Яго вяртання! З такім улікам мы адразу бачым сувязь паміж тым, што Бог сказаў Ізраілю, і тым, што Ён кажа нам. На працягу апошніх дзвюх тысяч гадоў наша адказнасць як царквы заключалася ў тым, каб асвяціць сябе, рыхтуючыся да Божага прышэсця!

Што азначае «*асвяціць»*? Мы рэдка чуем гэты тэрмін сёння. *«Асвяціць»* азначае «зрабіць святым», а «*зрабіць*

святым» азначае «аддзяліць». Добрым прыкладам можа служыць жанчына, абраная стаць жонкай валадара. Яе прыводзяць у палац, дзе пра яе клапоцяцца еўнухі. Абавязкам еўнухаў было падрыхтаваць нявесту да сустрэчы з валадаром. Яна больш не будзе жыць звычайным жыццём, як іншыя жанчыны, бо яна асвячоная або аддзеленая для валадара. І калі яна будзе паслухмяная еўнухам, гэтае аддзяленне ад звыклага жыцця стане невялікай цаной у параўнанні з велізарнымі прывілеямі, якія яна атрымае. Жанчына будзе карыстацца блізкімі адносінамі з валадаром, недасяжнымі іншым людзям. Усё, што належыць яму, будзе належаць і ёй. А чаго чакаў бы ад яе цар? Яна павінна быць яго, і толькі яго. Гэты прыклад выдатна ілюструе тое, што меў на ўвазе Бог, калі сказаў: «Будзьце для Мяне сьвятымі, бо сьвяты Я, ГОСПАД, Які аддзяліў вас ад [іншых] народаў, каб вы былі Маімі» (Лявіт 20:26).

Бог казаў Ізраілю, загадваючы асвяціць сябе: «Я вызваліў вас з Егіпта. Цяпер выкіньце Егіпет з вашых сэрцаў. Падрыхтуйцеся да Майго прышэсця на пачатку трэцяга дня». Госпад сказаў: «І няхай яны абмыюць адзенне сваё». На іх вопратцы ўсё яшчэ быў бруд Егіпта.

І сёння Бог кажа нам: «Я вызваліў вас ад свету, цяпер выкіньце з сябе свет! Гэта падрыхтуе вас да Майго прышэсця на пачатку трэцяга тысячагоддзя». Мы павінны пазбавіцца ад свецкага бруду, памыўшы адзенне. Успомніце словы Паўла: «Дык, улюбёныя, маючы такія абяцаньні, ачысьцім сябе ад усякага бруду цела і духа, зьдзяйсьняючы сьвятыя рэчы ў страху Божым» (2 Кар. 7:1).

Павел кажа ачысціць адзенне нашага цела і духу, гэтаксама, як Майсей сказаў народу Ізраіля ачысціць фізічнае адзенне. Я хачу зрабіць тут вельмі канкрэтную заяву: мы

павінны амываць сябе. Гэта не Божая адказнасць! Павел не кажа: «І кроў Ісуса пазбавіць вас ад усялякай брыдоты цела і духу, таму проста верце ў Яго любоў». Ці ачышчае нас кроў Ісуса ад усялякага граху або брыдоты? Адказ, несумненна, так! Тым не менш, як мы ўбачым у Пісанні, мы ўдзельнічаем у гэтым працэсе ачышчэння.

ДВА ПАМЫЛКОВЫЯ КРАЙНАСЦІ

За апошнія сто гадоў у царкве існавалі дзве крайнасці адносна асвячэння і святасці. Першая падкрэслівала святасць як цалкам знешні стан. Калі жанчына мела макіяж, яна не была святой. Калі насіла сукенку вышэй за калена, яна не была чыстай. Але жанчына можа насіць сукенку да пят і сабраць валасы ў пучок, не рабіць макіяж і не насіць упрыгожванняў, і ўсё роўна мець спакуслівы дух! Мужчына можа хваліцца тым, што ніколі не чужаложыў і не развёўся з жонкай, і адначасова мець пажадлівасць да кожнай жанчыны, якая праходзіць побач. Гэта не святасць. Такая крайнасць засяроджваецца выключна на целе, а святасць не ёсць справай цела. Такое ўяўленне прывяло многіх вернікаў да законніцтва.

Другая крайнасць, якая больш пашырылася ў другой палове стагоддзя, гэта перакананне, што нам не трэба аддзяляцца ад свету. Хрысціяне нічым не адрозніваюцца ад свету, за выключэннем таго, што нам даравана. Неяк адзін вельмі папулярны хрысціянскі мастак заўважыў: «Хрысціяне звяртаюцца да псіхолагаў, у хрысціян бываюць сямейныя праблемы, хрысціяне становяцца алкаголікамі. Адзінае розніца паміж вернікамі і няверуючымі — гэта наша простая вера ў Бога-Творцу, які любіць нас і дапамагае нам кожны дзень». Такое мысленне стала вынікам вучэнняў, якія

адмаўляюць нашу адказнасць за ачышчэнне сябе ад бруду свету. Аднак гэта супярэчыць вучэнню Святога Пісання. Пётр заклікае: «Але, паводле [прыкладу] Сьвятога, Які паклікаў вас, і самі будзьце сьвятымі ў-ва ўсім ладзе жыцьця» (1 Пт. 1:15).

Праўда знаходзіцца паміж гэтымі дзвюма крайнасцямі. Калі гаворка ідзе пра святасць, мусіць быць супрацоўніцтва паміж чалавекам і Богам. Ісус — наша асвячэнне (1 Кар. 1:30). Тым не менш, «бо гэта ёсьць воля Божая — сьвятасьць вашая, каб вы высьцерагаліся распусты, каб кожны з вас умеў захоўваць сваё начыньне ў сьвятасьці і годнасьці... Бо паклікаў нас Бог не да нячыстасьці, але да сьвятасьці» (1 Тэс. 4:3–7). Ісус дае нам ласку для асвячэння, але мы павінны ўдзельнічаць у гэтым працэсе, ачышчаючы сябе сілай гэтай ласкі. Толькі такім чынам мы можам быць у свеце, але не ад яго.

Каб мы жылі перад абліччам Ягоным

Бог сказаў Майсею асвяціць народ. Яны павінны былі падрыхтавацца, бо на трэці дзень Госпад сыдзе на гару Сынай перад вачыма ўсяго народа! Прыход Бога на вачах усяго народа азначаў Божы прыход у славе! Прарок Осія таксама дае нам прамежак часу ў дзве тысячы гадоў, каб падрыхтавацца да будучай Божай славы. Ён усклікнуў:

Хадзем і вернемся да ГОСПАДА, бо Ён разьдзёр, і Ён нас аздаровіць, Ён ударыў, і Ён перавяжа [раны] нашыя. Ажывіць нас праз два дні, і на трэці дзень падніме нас, і мы будзем жыць перад абліччам Ягоным (Ос. 6:1–2)

Праз два дні, дзве тысячы гадоў, Госпад ажывіць нас, і ў трэцім тысячагоддзі Ён падыме нас, каб мы жылі перад Яго абліччам. Трэцяе тысячагоддзе і ёсць тысячагадовым валадараннем Хрыста (калі Хрыстос прыйдзе на зямлю і будзе валадарыць тысячу гадоў у Сваім праслаўленым целе

[Адкр. 20:4]). Осія далей кажа пра Яго прышэсце:

І мы пазнаем, і будзем імкнуцца пазнаць ГОСПАДА. Як [прыход] раніцы падрыхтаваны выхад Ягоны (Ос. 6:3).

Божы ўзыход падрыхтаваны, як раніца. Раніца, або ўзыход сонца, прыходзіць у прызначаны час кожны дзень. Вы ніяк не можаце змяніць гэты час — абсалютна ніяк! Гатовыя вы ці не, раніца прыйдзе. Прышэсце Ісуса ў славе падрыхтавана, і нішто не зменіць прызначаны час. Пытанне ў тым, ці будзем мы гатовы. Народа Ізраіля лічыў сябе гатовым, але ці так гэта? Яны ніколі раней не бачылі Яго славы. Яны былі сведкамі Яго вялікіх знакаў і цудаў і былі рады іх вынікам. Але ці будзе Божая слава такой самай? Ці можа быць так, што вы цешыцеся атмасферай цудаў, але яшчэ не гатовыя да Яго славы? Давайце высветлім гэта.

РАЗДЗЕЛ 4

СЛАВА БОЖАЯ

Слава Божая — гэта тое, які наш Бог. Усе Яго якасці, улада, сіла і мудрасць — уся невымерная веліч Бога.

Два дні аддзялялі Ізраіль ад Божай славы. Ці былі яны гатовыя? Ці ўспрынялі сур'ёзна папярэджанне Бога аб падрыхтоўцы? Ці разважалі, што Яго з'яўленне будзе моцна адрознівацца ад цудаў, якія Ён ужо здзейсніў для іх? Што можа быць больш за тое, што яны ўжо бачылі? Усе праявы Бога былі для іх спрыяльнымі. Дык ці будзе Яго з'яўленне іншым? Час пакажа. Ці думаў хто-небудзь, акрамя Майсея, што яны занадта прывыклі да Святога?

Прайшло два дні. Надыходзіла раніца трэцяга дня. Вакол незвычайна ціха. Цішыня, якая надышла перад наведваннем Усемагутнага, трывожыла. Людзі станавіліся ўсё больш і больш няўпэўненыя. Стварэнне мацней адчувала прыход Таго, хто вось-вось мусіў сысці на гару, чым народ Божы.

Займаўся золак, але гэта не быў звычайны ўзыход сонца.

Раптам з ніадкуль апусцілася цёмная хмара. Ужо сам яе выгляд палохаў, а перад яе з'яўленнем пачуўся гучны гук трубы і станавіўся мацней і мацней! Адкуль чуўся гэты гук?

Калі хмара апускалася на гару, чуліся грымоты і ўспыхвалі маланкі. Гром і надзвычай яркія маланкі – ярчэйшыя за сонца – адрозніваліся ад усяго, што народ бачыў раней. Народ Ізраіля дрыжаў ад страху:

> «І гэткая жахлівая была тая праява, што Майсей сказаў: «Я напалоханы і трасуся»» (Гебр. 12:21).

Нягледзячы на страх, Майсей узяў на сябе ролю лідара:

> І вывеў Майсей народ з табару насустрач Богу, і стаялі ля падножжа гары. А гара Сынай уся дымілася, бо зыйшоў на яе ГОСПАД у агні; і ўзыходзіў ад яе дым, як дым з печы, і ўся гара вельмі хісталася. І быў гук трубы, і павялічваўся, і мацнеў. Майсей гаварыў, а Бог адказаваў яму голасам (Вых. 19:17–19)

Стварэнне адкрывае Божую веліч

На гару сышоў Творца сусвету. Ён Сваімі рукамі размясціў у небе зоркі. Сваёй мудрасцю і ведамі Ён заклаў падмуркі зямлі. Ён існуе ад вечнасці да вечнасці!

Ужо некалькі гадоў мяне трывожыць, што мы забыліся пра веліч Таго, Каму служым. Ісая часта гаворыць пра веліч і веліч Бога. Прарок пытаецца:

> Ці ж вы ня ведаеце? Ці ж вы ня чулі? Ці ж вам не было паведамлена ад пачатку?

Ісая здзіўлены, чаму Ізраіль перастаў разумець веліч Божую, і абвяшчае:

> Ён — Той, Які сядзіць па-над скляпеньнем зямлі, і жыхары ейныя — як саранча [перад Ім]; Ён расьцягнуў, як ветразь, нябёсы, і напяў іх як намёт, каб жыць у ім… «І да каго вы прыраўняеце Мяне, каб быў Я роўны [яму]?» — кажа Сьвяты. Узьнііміце вочы вашыя ўгору і паглядзіце. Хто стварыў [зоркі гэтыя]? Той, Які выводзіць шыхтамі войска іхняе і кліча ўсіх іх на імя. Дзеля такой вялікасьці моцы і велізарнай магутнасьці аніводная ня згубіцца (Іс. 40:21-26).

Бог стварыў нябёсы Сваімі рукамі, расцягнуўшы сусвет, як ветразь. І Ён змог вымераць сусвет Сваёй рукою (Іс.40:12). Падумайце — адлегласцю ад вялікага пальца да мезенца Госпад вымераў шырыню, даўжыню і глыбіню сусвету!

Ці задумваліся вы калі-небудзь пра памеры сусвету? Гэта перавышае наша ўяўленне. Спрабуючы ўявіць веліч сусвету, мы наблізімся да Божай славы. Навукоўцы падлічылі: у сусвеце існуюць мільярды галактык, кожная з якіх змяшчае мільярды зорак. Памеры галактык дастаткова малыя ў параўнанні з адлегласцю паміж імі.

Наша Сонца знаходзіцца ў адной з такіх галактык. Калі вы глядзіце ў начное неба, вы бачыце не ўвесь Сусвет, а толькі маленькую галактыку, у якой мы жывём -- Млечны Шлях. Прычым назіраеце толькі яе частку: большасць зорак у нашай маленечкай галактыцы знаходзяцца занадта далёка, каб іх можна было ўбачыць простым вокам.

Найбліжэйшая зорка да Зямлі, акрамя Сонца, знаходзіцца на адлегласці 4,3 светлавых гадоў. Вы запытаецеся: «Што такое светлавы год?» Гэта адлегласць, якую святло з хуткасцю 1 078 030 000 км/г пераадольвае за адзін год. Для параўнання: самалёт ляціць з хуткасцю каля 800 км/г. Як бачыце, святло вельмі хуткае!

Каб лепей зразумець, наколькі хуткае святло, давайце

ўявім: вы ляціце да Сонца на касмічным караблі. Калі я лячу ў Азію, якая знаходзіцца на другім баку Зямлі ад майго дома, гэта займае прыкладна дваццаць тры гадзіны. Калі б я ляцеў тым жа самалётам да Сонца, мой палёт доўжыўся б дваццаць адзін год, прычым без пасадкі! Падумайце, колькі пройдзе часу!

А цяпер уявіце, што ўвесь гэты час пойдзе толькі на тое, каб проста дабрацца да Сонца. Тым, хто любіць падарожнічаць аўтамабілем, спатрэбіцца каля двухсот гадоў, без прыпынкаў для запраўкі і адпачынку. А колькі часу трэба святлу, каб даляцець да Зямлі? Усяго восем хвілін і дваццаць секунд.

А што наконт бліжэйшай зоркі? Мы ўжо ведаем, яна знаходзіцца на адлегласці 4,3 светлавых гадоў ад Зямлі. Пабудуем мадэль Зямлі, Сонца і бліжэйшай зоркі, прыняўшы, што Зямля – памерам з гарошыну перца, Сонца – памерам з шар дыяметрам 20 см. Згодна з прынятым маштабам, адлегласць ад Зямлі да Сонца складала б дваццаць чатыры метры. Але самалёту прапарцыйнай вялічыні спатрэбіцца дваццаць адзін год, каб праляцець гэтыя 24 метры.

Калі Зямля і Сонца маюць такія прапорцыі, якой будзе адлегласць ад бліжэйшай зоркі да нашай Зямлі памерам з гарошыну перца? Кіламетр, два ці крыху больш? Не ўгадалі. Бліжэйшая зорка была б на адлегласці амаль 6500 кіламетраў ад Зямлі! Значыць, калі наша гарошынка перцу ляжыць у Мінску, Сонца будзе на адлегласці 24 метры ад яе, а бліжэйшая зорка – недзе на ўсходзе Канады. Каб даляцець да гэтай зоркі на самалёце, спатрэбіцца прыблізна пяцьдзясят адзін мільярд гадоў без пасадак! Але святло ад гэтай зоркі далятае да Зямлі ўсяго за 4,3 гады!

Большасць зорак, бачных уначы простым вокам, знаходзяцца

на адлегласці ад 100 да 1000 светлавых гадоў. Можна таксама ўбачыць некалькі зорак на адлегласці чатырох тысяч светлавых гадоў – памятаеце, гэта не самыя аддаленыя зоркі нашай маленькай галактыкі? Нават не спрабую падлічыць, за які час самалёт дасягне адну з тых зорак! Гледзячы на зорку, што знаходзіцца на адлегласці 4000 светлавых гадоў, вы ўбачыце святло, якое яна выпраменіла прыблізна тады, калі Абрагам ажаніўся з Сарай. З таго часу святло ляціць з хуткасцю 1 078 030 000 км/г, не запавольваючыся і не спыняючыся, і толькі зараз дасягнула Зямлі!

Гэта зоркі нашай маленькай галактыкі Млечны Шлях. Мы не закранулі мільярды іншых галактык. І не забывайце, іх раздзяляе вялізная адлегласць. Напрыклад, блізкая да нас галактыка называецца Туманнасць Андрамеды і знаходзіцца на адлегласці прыкладна 2,3 мільёны светлавых гадоў. Толькі падумайце: святлу такой галактыкі, якое рухаецца з хуткасцю 1 078 030 000 км/г, трэба больш за два мільёны гадоў, каб дасягнуць нашай Зямлі! І гэта бліжэйшая да нас галактыка. А ў сусвеце мільярды іншых галактык. Ці ўсведамляем мы межы сусвету?

Ісая абвяшчае, што Бог вымераў гэты велізарны сусвет Сваёй рукой! Саламон сцвярджае Духам Божым: «Ці ж сапраўды Бог будзе жыць на зямлі? Вось, неба і нябёсы нябёсаў ня могуць ахапіць Цябе. Што ж тады Дом гэты, які я пабудаваў?» (1 Цар. 8:27).

Ці бачыце вы цяпер, Хто сышоў на гэтую гару?

І да каго вы прыраўняеце Мяне?

Магчыма, час абмеркаваць нешта малое ў вачах Бога? Ісая кажа, што Ён узважыў горы на вагах і ўзгоркі паклаў на шалі. Ён вымераў ваду ў акіянах, морах, азёрах, рэках і

сажалках Сваёй жменяй. Ён загадаў морам не пераходзіць межы (Іс. 40:12).

Ці задумваліся вы пра сілу мора? Калі метэарыт дыяметрам у паўтара кіламетры ўпадзе ў Ціхі акіян за некалькі сот кіламетраў ад Лос-Анджэлеса, то хваля ад яго заб'е ўсіх людзей і знішчыць усе будынкі на заходнім узбярэжжы Амерыкі ад Сан-Дыега да Анкорыджа! Хваля прайшла б праз акіян і знішчыла б таксама некалькі азіяцкіх краін. Аднак хвалю не параўнаеш з Ціхім акіянам. А што б здарылася, калі б воды акіянаў абрынуліся на чалавецтва? У акіянах шмат сілы, але Бог узважыў кожную кроплю іх вады на Сваёй далоні!

Нават дробязі цудоўныя

Госпад стварыў вялікае і цудоўнае, але і Яго малыя стварэнні ўражваюць не менш. Навукоўцы шмат гадоў вывучаюць наш свет і выдаткоўваюць на гэта вялізныя грошы. І ўсё ж яны далёкія ад поўнага разумення нашага свету і мудрасці, якая стаіць за яго стварэннем. Многія пытанні застаюцца без адказу.

Усе формы жыцця складаюцца з клетак. Клеткі з'яўляюцца будаўнічымі блокамі чалавечага цела, раслін, жывёл і іншых жывых істот. Цела чалавека – цуд інжынернай думкі. Яно змяшчае каля 100 000 000 000 000 розных клетак. Ці можаце вы ўявіць сабе гэтую лічбу? У Сваёй мудрасці Госпад даў розным клеткам розныя задачы. Клеткі растуць, размнажаюцца і нават паміраюць дакладна па графіку.

Хоць клеткі нябачныя простым вокам, гэта не самыя дробныя часціцы, вядомыя чалавеку. Клеткі складаюцца з мноства драбнейшых структур, якія называюцца малекуламі. Тыя, у сваю чаргу, складаюцца з яшчэ меншых элементаў, якія называюцца атамамі.

Атамы настолькі малыя, што кропка ў канцы гэтага сказа змяшчае іх больш за мільярд. Тым не менш, атам амаль цалкам складаецца з пустаты, а таксама з пратонаў, нейтронаў і электронаў. Пратоны і нейтроны сабраныя ў малюсенькім, вельмі шчыльным ядры ў самым цэнтры атама. Вакол ядра з хуткасцю святла круцяцца маленькія пучкі энергіі, якія называюцца электронамі. Гэтыя асноўныя будаўнічыя блокі і ўтвараюць матэрыю.

Дык адкуль атам атрымлівае энергію? І якая сіла ўтрымлівае яго кампаненты разам? Навукоўцы называюць гэта атамнай энергіяй. Навуковы тэрмін апісвае тое, што немагчыма растлумачыць. Бог кажа, што Ён «усё словам моцы Сваёй трымае» (Гебр. 1:3). І мы чытаем, што «ўсё ў Ім стаіць» (Кал. 1:17).

Спыніцеся і паразважайце: у нас ёсць слаўны Творца, якога не можа змясціць сусвет. Творца вымераў сусвет Сваёй рукой і настолькі дэталёва стварыў маленькую Зямлю і яе насельнікаў, што навукоўцы вывучаюць гэта гадамі і не перастаюць здзіўляцца.

Вядома, можна напісаць шмат кніг пра цуды і мудрасць Божага стварэння, але я хачу зацікавіць і здзівіць справамі Яго рук, бо яны абвяшчаюць вялікую Божую славу!

Хто зацямняе Мае задумы неразумнымі словамі?

Цяпер можна лепш зразумець, што адчуваў Ёў, задаўшы неразумныя пытанні Госпаду. Той прыйшоў у віхуры і сказаў:

«Хто гэта, што неразумнымі словамі зацямняе задумы Мае? Падпяражы, як мужчына, паясніцу тваю, і Я буду пытацца ў цябе, і ты тлумач Мне.

Дзе ты быў, калі Я закладваў падваліны зямлі? Адкажы Мне, калі маеш веды? Хто даў меру ёй, ці ты ведаеш? Або хто працягнуў над ёй вяроўку мерную? На чым замацаваны падваліны яе? Або хто залажыў кутні камень яе?..

Хто зачыніў мора брамамі, калі вырывалася яно, [нібы] з улоньня выходзіла; калі апранаў у хмары яго, і ў імглу, як у пялёнкі, спавіваў? Я паставіў мору межы ейныя, і паставіў загарадкі і брамы, і сказаў: “Дасюль дойдзеш, а далей не пяройдзеш, і тут спыніш узбураныя хвалі твае”.

Ці ты загадваў у дні твае сьвітаньню і ці вызначаў зараніцы месца яе, каб ахапіла яна канцы зямлі, і каб вынішчаны былі на ёй бязбожнікі…

Ці адкрытыя былі табе брамы сьмерці, і ці бачыў ты дзьверы цемры сьмяротнай? Ці аглядаў ты абшары зямлі? Раскажы Мне, калі ведаеш усё гэта.

Пры якой дарозе жыве сьвятло, і дзе месца цемры, каб завесьці яе да межаў ейных, і ведаць сьцежкі да дому яе?…

Ці ты даходзіў да сховішча сьнегу і ці бачыў сховішча граду, які Я падрыхтаваў на час гора і на дзень бою і вайны? Па якім шляху разьліваецца сьвятло і разыходзіцца вецер палючы па зямлі?

Хто вызначыў пратоку для навальніцы і шляхі для маланкі і грымотаў, каб ліў дождж на зямлю бязьлюдную, на пустыню, дзе няма ніводнага чалавека….

Ці ты можаш зьвязаць зьвязы Стажар’я, і ці можаш разьвязаць вузел Касцоў? Ці ты выведзеш зорку ранішнюю ў свой час, і ці Воз з сынамі ягонымі накіруеш? Ці ты ведаеш законы неба, і ці можаш напісаць іх на зямлі?

Ці можаш падняць голас твой да аблокаў і хвалямі вады накрыць сябе? Ці можаш паслаць бліскавіцы, і ці пойдуць яны, і ці скажуць табе: “Вось мы!” (Ёў 38:2–35)

Калі Бог скончыў гаварыць, Ёў закрычаў:

> «Раней я чуў пра Цябе толькі вухам, а цяпер вока маё ўбачыла Цябе. Дзеля таго я выракаюся [словаў] маіх, і каюся ў пыле і попеле». (Ёў 42:5–6)

Перад выпрабаваннямі Бог сказаў: на ўсёй планеце няма чалавека, роўнага Ёву ў праведнасці і беззаганнасці. Ёў чуў Божыя словы і вучыў ім сям'ю і сяброў. Убачыўшы Бога, ён заклікаў да літасці, бо побач са святым Богам выглядаў у лепшым выпадку недасканалым чалавекам.

Ісая быў верным і пабожным чалавекам, але ўбачыўшы Госпада ў відзежы, закрычаў: «Гора мне! Бо я загублены! Бо я — чалавек з нячыстымі вуснамі» (Іс. 6:5). Божая слава адкрывае, наколькі мы патрабуем Божай ласкі, бо без яе мы асуджаныя назаўжды. Бог нашмат больш велічны, чым можна сабе ўявіць. Ён настолькі вялікі, што анёлы, стагоддзямі знаходзячыся каля Яго трона, усклікаюць у святым трымценні: «Святы, Святы, Святы!» Вось Хто сышоў на гару ў Сваёй славе перад усім Ізраілем.

Недасяжнае святло

Цяпер давайце даведаемся, што такое слава Госпада. Некаторыя ў царкве апісвалі славу Божую як штосьці падобнае на воблака. Вернікі кажуць: «Слава Божая сышла на служэнне». Але гэтае сцвярджэнне абмяжоўвае і азмрочвае Яго раду словамі без ведаў (Ёў 38:2).

Па-першае, слава Божая — не воблака. Вы спытаеце: «Чаму ў Пісанні згадваецца воблака, калі праяўляецца Божая слава?» Бог хаваецца ў воблаку, бо Ён занадта вялікі, каб мы Яго ўбачылі. Калі б воблака не засланяла Яго аблічча, усе людзі імгненна памерлі б. Майсей прасіў убачыць

Божую славу, але адказ Госпада быў цвёрдым: «Ня зможаш паглядзець на аблічча Маё, бо ня можа глядзець на Мяне чалавек і застацца жывы» (Вых. 33:20).

Смяротнае цела не можа стаяць перад святым Госпадам у Яго славе. Ён — агонь, які паглынае, у якім няма цемры (Гебр. 12:29; 1 Яна 1:5). Павел піша пра Ісуса: «Шчасьлівы і адзіны магутны Валадар тых, хто валадарыць, і Госпад тых, якія пануюць, Адзіны, Які мае несьмяротнасьць, жыве ў сьвятле недаступным, Якога ніхто з людзей ня бачыў і бачыць ня можа» (1 Цім. 6:15–16).

Гэтае святло не падобна на зямныя з’явы. Мой сябар працуе пастарам у Алабаме і некалькі гадоў таму быў на будоўлі царквы. Здарыўся няшчасны выпадак – на сябра абрынулася частка будынка. Ратавальнікі канстатавалі смерць.

Некалькі гадоў таму я гуляў з тым чалавекам у гольф і папрасіў расказаць пра яго сустрэчу з Ісусам. Я сапсаваў гульню, бо ён праплакаў ад чатырнаццатай да васямнаццатай лункі, пакуль расказваў сваю гісторыю.

Ён сказаў: «Джон, я ўбачыў вялікае святло ўдалечыні і стаў рухацца да яго. Чым бліжэй я падыходзіў, тым мацнейшым станавілася святло. Яно было ярчэйшае і святлейшае за ўсё, што я бачыў у жыцці, і настолькі асляпляльнае, што я ледзь мог глядзець. З-за такой яркасці я не мог разгледзець рысы твару Ісуса, але я ведаў, што гэта Ён.

Паўсюль я бачыў бліскучае, амаль недасяжнае святло. Больш за ўсё адчувалася Божая святасць. Здавалася, агонь адкрываў яе. Я ўсведамляў, што кожная клетка маёй істоты была адкрыта Яму. Я адчуваў, быццам святло Яго істоты ачышчала мяне. Пасля ачышчэння я пачаў бачыць Яго рысы, перш за ўсё – Яго вочы. Яны пранізвалі мяне, але былі поўнымі любові».

Потым Ісус паказаў, што шлях майго сябра на зямлі

яшчэ не скончаны і ён павінен вярнуцца. Дактары “хуткай дапамогі” ужо канстатавалі смерць і накрылі яго прасцiной. Калі сябар вярнуўся ў цела і пачаў рухацца, усе побач напалохаліся. Сёння гэта чалавек моцнай і глыбокай малітвы, які вядзе пабожнае жыццё.

Павел сцвярджае: Ісус жыве ў недасяжным святле, якога ніхто з людзей не бачыў і не можа бачыць. Псалміст абвяшчае: Госпад апрануты ў святло як у шаты (Пс. 104:2). Мой сябар-пастар бачыў Госпада, бо знаходзіўся не ў зямным целе. Павел бачыў гэта недасяжнае святло па дарозе ў Дамаск і распавёў пра гэта цару Агрыпе: «Пасярод дня, валадару, убачыў я на шляху сьвятло з неба, ярчэйшае за зьзяньне сонца, якое асьвяціла мяне» (Дзеі 26:13).

Павел бачыў не твар Ісуса, толькі святло, што ішло ад Госпада, мацнейшае за яркае паўднёвае сонца Блізкага Усходу. Я жыў у Флорыдзе, самым сонечным штаце, аднак там я ніколі не карыстаўся сонечнымі акулярамі. Калі я падарожнічаў на Блізкі Усход, мне прыйшлося іх насіць. Па прычыне сухога пустыннага клімату сонца там значна ярчэйшае. А восьмай ці дзявятай гадзіне раніцы сонца не было такім моцным, але з адзінаццаці да дзвюх гадзін яно свяціла вельмі ярка. Але Павел сказаў, што святло Ісуса было ярчэйшым! Мы вучым дзяцей не глядзець на сонца, бо яно занадта яркае для вачэй. Паспрабуйце паглядзець на паўдзённае сонца ў вашай мясцовасці. Калі яно не закрыта аблокамі, на яго цяжка глядзець. Слава Госпада шматкроць пераўзыходзіць гэтае ззянне.

І Ёэль, і Ісая падкрэслівалі: у апошнія дні, калі адкрыецца слава Госпада, сонца ператворыцца ў цемру:

> Вось, дзень ГОСПАДА надыходзіць, бязьлітасны, [поўны] абурэньня і полымя гневу, каб зямлю зрабіць пустэчаю

> і грэшнікаў ейных выгубіць з яе. Бо зоркі нябесныя і сузор'і іхнія ня будуць сьвяціць сьвятлом сваім, сонца зацемрыцца пры ўзыходзе сваім і месяц ня будзе зьзяць сьвятлом сваім (Іс. 13:9–10).

Што мы бачым у ясную ноч? Зоркі. Што адбываецца, калі раніцай узыходзіць сонца? Зорак ужо не відаць! Хіба зоркі ўцякаюць зранку, каб потым зноў з'явіцца на небе? Не. Слава зорак — адзін узровень, але слава сонца — значна большая. Сонца нашмат ярчэйшае за зоркі, таму, узыйшоўшы, іх зацямняе. Калі Ісус вернецца, Яго слава пераўзыдзе сонечнае святло і зацямніць яго. Сонца немагчыма будзе ўбачыць, нават калі яно будзе свяціць! Алілуя!

Слава Госпада прыглушыць іншае святло. Ён — дасканалае і ўсёпаглынальнае святло. Вось чаму ў Яго другое прышэсце людзі гэтай зямлі

…ўвойдуць у пячоры ў скале і ў ямы ў парахне ад страху перад ГОСПАДАМ і перад бляскам велічы Ягонай (Іс. 2:19).

Усё, што робіць Бога Богам

Што такое слава Госпада? Каб адказаць, давайце звернемся да просьбы Майсея ўбачыць Божую славу: «І сказаў [Майсей]: "Пакажы мне, прашу, славу Тваю"» (Вых. 33:18).

Габрэйскае слова «кабоўд» азначае «слава». Вось як яно тлумачыцца ў Біблейскім слоўніку Стронга: «Вага чагосьці, але толькі ў пераносным сэнсе са станоўчым значэннем». Гэта слова значыць таксама «бляск, багацце і гонар». Майсей прасіў: «Пакажы мне Сябе ва ўсёй славе Тваёй». Уважліва прачытайце адказ Бога: «Я правяду перад абліччам тваім усю добрасьць Сваю, і назаву імя ГОСПАДА перад табою» (Вых. 33:19).

Пасля таго, як Майсей папрасіў Бога паказаць усю славу,

Бог назваў яе «ўсёй Маёй добрасцю». Габрэйскае слова «туўб» азначае «дабро ў самым шырокім сэнсе». Іншымі словамі, Госпад нічога не стрымлівае.

Бог дадаў: «Я назаву імя ГОСПАДА перад табой». Перад тым, як зямны валадар уваходзіць у тронную залу, глашатай абвяшчае яго імя. Гучаць трубы, і тады валадар уваходзіць у тронную залу ва ўсёй велічы. Веліч цара адкрываецца, і ўсім лёгка зразумець, хто валадар, а хто – прыдворныя. Аднак, калі б гэты манарх быў апрануты ў звычайнае адзенне і ішоў па гарадской вуліцы без слуг, людзі прамінулі б яго, не разумеючы, хто гэта. Па сутнасці, менавіта гэта і зрабіў Бог для Майсея. Ён сказаў: «Я правяду перад аблічча тваім усю добрасьць Сваю, і назаву імя ГОСПАДА перад табою».

Слава Госпада адкрываецца ў Ісусе Хрысце (2 Кар. 4:6). Многія сцвярджалі, што бачылі Ісуса ў відзежы і глядзелі на Яго твар. Гэта цалкам магчыма, але не ў Яго поўнай славе. Павел піша: «Цяпер мы бачым праз [мутнае] шкло, невыразна; а тады — аблічча да аблічча» (1 Кар. 13:12). Яго слава бачная нібы праз мутнае шкло, бо ніхто не можа глядзець на паўнату Яго славы і застацца жывым.

Вучні глядзелі на твар Ісуса, калі Ён уваскрос з мёртвых, але Ён не з’явіў усёй Сваёй славы. Некаторыя людзі ў Старым Запавеце бачылі Госпада, але Ён не з’яўляўся ў паўнаце Сваёй славы. Госпад прыйшоў да Абрагама каля дубровы Мамрэ, але не ў ззянні славы (Быц. 18:1–2). Якуб змагаўся з Богам, але Госпад не быў у славе (Быц. 32:24–30).

Егошуа глядзеў на твар Госпада перад тым, як узяць Ерыхон (Ег. 5:13–15). Госпад з’явіўся яму як воін. Егошуа не разумеў, хто гэта, бо спытаў: «Ты за нас ці за нашых ворагаў?» Госпад адказаў, што Ён быў камандзірам войска Гасподняга і што Егошуа павінен зняць сандалі, бо стаіць на святой зямлі.

Успомніце прыклад валадара, які ідзе ў звычайным адзенні па вуліцы. Людзі пройдуць міма, не разумеючы, хто ён. Такі прыклад адлюстроўвае, што здарылася з Егошуа.

Гэтаксама і пасля Уваскрэсення. Марыя Магдалена была першай, з кім размаўляў Ісус, але яна падумала, што Ён садоўнік (Ян 20:15–16). Вучні снедалі з Ісусам на беразе мора (Ян 21:9–13). Двое вучняў ішлі з Ісусам па дарозе ў Эмаус, але «вочы іхнія былі стрыманыя» (Лк. 24:16). Усе яны бачылі Яго твар, таму што Ён не паказваў Сваёй славы адкрыта.

Наадварот, апостал Ян бачыў Госпада ў Духу і меў зусім іншую сустрэчу, чым сняданак ля мора, бо Ян бачыў Ісуса ў славе. Апостал так апісаў Ісуса:

> Падобны да Сына Чалавечага, Які апрануты ў доўгую шату і падперазаны праз грудзі залатым паясом. А галава Ягоная і валасы белыя, як белая воўна, як сьнег; і вочы Ягоныя — як полымя агню, і ногі Ягоныя падобныя да халкалібану, як у печы распаленыя; і голас Ягоны — як гук водаў многіх. І меў Ён у правай руцэ Сваёй сем зорак, і з вуснаў Ягоных выходзіў меч двусечны востры; і твар Ягоны — як сонца, якое сьвеціць у сіле сваёй. І калі я ўбачыў Яго, я ўпаў ля ног Ягоных як мёртвы, і Ён паклаў на мяне правую руку Сваю, кажучы мне: «Ня бойся. Я ёсьць Першы і Апошні (Адкр. 1:13–17).

Аблічча Ягонае было як сонца, што ззяе ў сіле сваёй. Чаму Ян мог глядзець на Яго? Апостал быў у духу.

Слава Божая — гэта ўсё, што робіць Бога Богам. Усе Яго якасці, улада, сіла і мудрасць — уся невымерная веліч Бога. Нічога не схавана! Вось Хто сышоў на гару на трэці дзень.

Ці быў Ізраіль гатовы? Як людзі адрэагавалі на Божую славу? Ці будзем мы гатовы ў канцы другога тысячагоддзя? Як мы адрэагуем на Яго прыход у славе?

РАЗДЗЕЛ 5

ШЛЯХ НА ГАРУ

Бог кліча нас узысці на Сваю гару, каб мы пазналі Яго блізка. Шлях на гару — гэта святасць, якая нараджаецца ў сэрцы, што баіцца Бога.

Многія з народа Ізраіля, верагодна, думалі, што гатовы да раніцы трэцяга дня. Яны бачылі, як сіла Бога зноў і зноў абараняла іх. Але яны не бачылі з’яўленне Яго славы. Ці была іх рэакцыя такой, як яны думалі?

Цяпер увесь народ бачыў грымоты, маланкі, гук трубы і дым над гарой; назіраючы гэта, людзі задрыжалі і сталі здалёк. Тады яны сказалі Майсею: «Ты прамаўляй да нас, і мы будзем слухаць; але няхай не прамаўляе да нас Бог, каб нам не памерці» (Вых. 20:18–19).

Людзі задрыжалі і адступілі. Яны не хацелі чуць гучны голас Бога, не жадалі стаяць у Яго слаўнай прысутнасці. Народ Ізраіля стаў сведкамі найвялікшых цудаў у гісторыі. Ці шмат вы ведаеце прапаведнікаў, якія раздзялілі возера, не кажучы ўжо пра мора? Ці многа святароў моліцца, і з неба штодня

падае хлеб, каб накарміць тры мільёны чалавек? Эксперты падлічылі: кожны дзень падала столькі манны, што можна было б напоўніць два грузавыя цягнікі, па 110 вагонаў кожны!

Адыход ад Божай славы

Гэтыя людзі не так моцна адрозніваліся ад сучаснай царквы. Калі казаць пра збаўленне, то яны выйшлі з Егіпта, і гэта сімвалізуе нараджэнне звыш. Калі казаць пра свабоду, яны адчулі вызваленне ад прыгнятальнікаў. У тым жа сэнсе Бог «выбавіў нас ад улады цемры і перамясьціў у Валадарства Сына любові Сваёй» (Кал. 1:13). Калі казаць пра цуды, яны перажылі цуды Бога, як і многія ў сённяшняй царкве.

А як наконт дабрабыту? Яны атрымалі багацце грэшнікаў, якое Бог захаваў для праведных: «А іх вывеў са срэбрам і золатам» (Пс. 105:37).

А як наконт аздараўлення? Пісанне кажа: «і не было ў каленах іхніх нядужага» (Пс. 105:37). Майсей пакінуў Егіпет з трыма мільёнамі моцных, здаровых людзей. Ці можаце вы ўявіць сабе горад з трыма мільёнамі насельніцтва, дзе няма ніводнага хворага і ніхто не ляжыць у бальніцы? Ізраільцяне пакутавалі чатырыста гадоў. Уявіце сабе аздараўленні і цуды, якія адбываліся, калі яны елі пасхальнае ягня!

Гэтыя людзі ведалі Божую сілу, якая збаўляла, аздараўляла, рабіла цуды і вызваляла іх. Яны радасна святкавалі кожны раз, калі Бог рабіў цуды. Яны танцавалі і славілі Бога, як і многія сёння ў царкве (Вых. 15:1, 20). Цікава, што іх прыцягвалі цудоўныя Божыя справы, бо яны былі ім на дабро, але людзі баяліся і адступалі, калі адкрылася слава Госпада.

Чаму людзі адчувалі сябе так камфортна і радасна ў атмасферы цудаў, але так некамфортна перад абліччам Божай славы, што нават адступілі назад? У атмасферы цудаў мог хавацца грэх.

Многія скажуць Ісусу: «“Госпадзе, Госпадзе! Ці не ў Тваё імя мы прарочылі? І ці не ў Тваё імя выганялі дэманаў? І ці не ў Тваё імя шмат цудаў чынілі?” І тады прызнаюся ім: “Я ніколі ня ведаў вас. Адыйдзіцеся ад Мяне, вы, што чыніце беззаконьне”» (Мц. 7:22–23). Людзі ведалі знакі і цуды Бога, нават рабілі іх, але ўвесь час хавалі грэх. Аднак ніхто не можа схаваць грэх перад Божай славай, бо Яго святло выкрывае ўсё.

Ісус кажа нам:

> Кажу ж вам, сябры Мае: ня бойцеся тых, якія забіваюць цела і пасьля гэтага ня могуць больш нічога зрабіць. Перасьцерагаю ж вас, каго баяцца: бойцеся Таго, Які мае ўладу, забіўшы, укінуць у геенну. Так, кажу вам, Яго бойцеся (Лк. 12:4–5).

Чаму Ісус так кажа? Прычына тлумачыцца ў папярэдніх вершах: «Бо няма нічога прыхаванага, што б не адкрылася, і тайнага, пра што б не даведаліся. Дык што вы кажаце ў цемры, будзе пачута ў сьвятле; і што скажаце на вуха ў пакоях, будзе абвешчана з дахаў» (Лк. 12:2–3).

Нават сярод цудаў мы працягваем жыць з незаўважаным грахом, але грэх не можа схавацца ў святле Божай славы! Адам і Ева схаваліся ад славы Госпада ў садзе Эдэмскім пасля таго, як не паслухаліся Яго. Быў час, калі яны хадзілі з Ім у прахалодзе дня (Быц. 2–3). Ісус тлумачыць: «Бо кожны, хто робіць благое, ненавідзіць сьвятло і не ідзе да сьвятла, каб не былі дакараныя ўчынкі ягоныя» (Ян 3:20).

> Майсей заклікаў народ: «І сказаў Майсей народу: «Ня бойцеся, бо дзеля таго, каб выпрабаваць вас, прыйшоў Бог, і каб праз гэта страх Ягоны быў перад абліччам

> вашым, каб вы не грашылі». І стаяў народ здалёк, а Майсей наблізіўся да імглы, туды, дзе Бог» (Вых. 20:20–21).

Вы можаце падумаць*: Майсей падышоў да імглы, а не да святла.* Памятайце: Бог так ззяе, што Яму давялося схавацца ў густой цёмнай хмары. Майсей падышоў да святла Божага, а народ аддаліўся. У апісанні гэтых падзеяў у кнізе Другазаконня падкрэсліваецца рэакцыя народа: «Вось, зьявіў нам ГОСПАД, Бог наш, славу Сваю і веліч Сваю. Мы чулі голас Ягоны з сярэдзіны агню» (Друг. 5:24). Уявіце, што было б, калі б хмара не была густой і цёмнай? Божы твар настолькі слаўны, што палаў, як агонь, хоць Госпад быў у густой цёмнай хмары!

Майсей адразу звярнуўся да народа: «Не бойцеся», заклікаючы вярнуцца ў Божую прысутнасць, у якой ёсць крыніцы сапраўднага жыцця. Ён сказаў, што Бог прыйшоў выпрабаваць іх. Чаму Бог выпрабоўвае нас? Каб убачыць наша сэрца? Не, Ён ужо ведае яго. Ён выпрабоўвае нас, каб мы самі ўбачылі сваё сэрца. Народу Ізраіля трэба было зразумець, ці баяцца яны Бога. Калі б яны баяліся Бога, то не грашылі б. Грэх прыходзіць кожны раз, калі мы адступаем ад Госпада.

Майсей сказаў: «Не бойцеся», а потым падкрэсліў: Бог прыйшоў, «каб страх Ягоны быў перад абліччам вашым», выразна адрозніваючы боязь Бога ад страху перад Богам. Майсей баяўся Бога, але людзі любілі сябе. Баяцца Бога — значыць любіць Яго больш за ўсё! Гэта гатоўнасць слухацца Бога, нават калі вам здаецца больш выгадным пайсці на кампраміс і не паслухацца Яго Слова. Тыя, хто любіць сябе, не могуць баяцца Бога. Гэта неаспрэчная праўда: калі мы не баімся Бога, то будзем баяцца адкрыцця Яго славы і ўцячэм. Памятайце, што людзі адышлі ад Яго славы, але Майсей наблізіўся да яе.

Прайшло шмат год, і перад тым, як наступнае пакаленне ўвайшло ў абяцаную зямлю, быў дадзены напамін у кнізе Другазаконня. Ён раскрывае тое, чаго не паказвае кніга Выхад. Майсей нагадаў людзям, што адбылося, калі Божая слава праявілася ў воблаку. Яны закрычалі Майсею: «Ты сам падыйдзі і выслухай усё, што скажа ГОСПАД, Бог наш, і ты перакажаш нам усё, што скажа табе ГОСПАД, Бог наш, і мы выслухаем, і зробім [гэта]» (Друг. 5:27).

Людзі хацелі, каб Майсей выслухаў Госпада замест іх, і абяцалі слухаць Майсея і рабіць усё, што Бог скажа праз яго. Ізраільцяне маглі падтрымліваць сувязь з Богам, але не маглі вырашаць пытанні з цемрай ці грахом, схаванымі ў іх сэрцах. Добрыя намеры не заўсёды даюць правільныя вынікі, бо народ на працягу тысячы пяцісот гадоў так і не навучыўся хадзіць Божымі шляхамі.

Многія з нас падобныя на ізраільцян. Мы атрымліваем Божае слова праз іншых, а самі адыходзім ад гары Божай. Мы баімся пачуць Яго голас, які выяўляе стан нашых сэрцаў. Мы хвалюемся, што падыдзем занадта блізка і адкрыецца тое, што мы хочам трымаць у сакрэце. Калі сакрэт не будзе раскрыты, нам не прыйдзецца нічога мяняць. Мы не хочам пазбаўляцца таго, што нам падабаецца.

Іх самая цёмная гадзіна

Майсея расчаравала рэакцыя Ізраіля. Ён не разумеў, чаму яны не прагнуць Божай прысутнасці. Як людзі маглі быць такімі неразумнымі і такімі сляпымі? Як можна адмовіцца ад сустрэчы з жывым Богам?

Майсей прынёс сваю праблему да Госпада, шукаючы дапамогі. Але паслухайце, што адбылося паміж ім і Госпадам, калі ён так зрабіў: «І пачуў ГОСПАД голас

словаў вашых да мяне, і сказаў мне ГОСПАД: “Я чуў голас словаў народу гэтага, што яны казалі табе. Усё добра яны казалі”» (Друг. 5:28).

Напэўна, Майсея здзівіў Божы адказ. Хутчэй за ўсё, ён падумаў: «Як гэта? Яны добра казалі? Хоць раз яны маюць рацыю!» Напэўна, у сэрцы ён крычаў да Бога: «Чаму яны не могуць прыйсці ў Тваю прысутнасць, як Ты жадаў?» Ён яшчэ не скончыў гаварыць, а Бог адказаў, і мы можам пачуць смутак у Яго словах: «Хто дасьць ім, каб засталося ў сэрцы іхнім, каб яны баяліся Мяне і захоўвалі ўсе прыказаньні Мае ўсе дні, каб добра ім было і сынам іхнім на вякі?» (Друг. 5:29)

Госпад хацеў, каб яны прыйшлі на Яго святую гару і ўбачылі Яго. Ён хацеў адкрыцца, але людзям не хапала святога страху, патрэбнага для жыцця ў Яго прысутнасці. Мы можам адчуць смутак Госпада, калі Ён казаў Майсею: «Ідзі і скажы ім: “Вярніцеся ў свае намёты”» (Друг.5:30). Якое расчараванне! Гэта была іх самая цёмная гадзіна. Многія думаюць, што самая цёмная гадзіна для ізраільцян настала, калі яны агучылі нявер’е, якое не дазволіла ім увайсці ў абяцаную зямлю, або калі яны зрабілі залатое цяля.

Не, сябры мае, менавіта тут надышла іх самая цёмная гадзіна. Калі б яны асвяцілі сэрцы, то змаглі б увайсці ў Яго слаўную прысутнасць. Тады яны не зрабілі б залатое цяля і не прынеслі б няправільных звестак пра абяцаную зямлю.

Гэта справядліва і сёння. Самая цёмная гадзіна для мужчыны — не тады, калі ён апынуўся ў ложку з чужой жонкай, і не тады, калі ён крадзе грошы. Цёмная гадзіна надыходзіць, калі мужчына адмаўляецца ад запрашэння Госпада адкласці жаданні свету і прыйсці ў залю Валадара для размовы. Калі б ён наблізіўся да Госпада, нічога з апісанага вышэй не здарылася б!

Найгоршы час для маладога чалавека надыходзіць не тады, калі ён нап’ецца ці пачне ўжываць наркотыкі, і не тады, калі яго арыштуюць за крадзеж. Цемра надыходзіць, калі Бог кліча наблізіцца, але меркаванне аднагодкаў важнейшае за запрашэнне Цара. Знешне ўсё выглядае не так змрочна, але неба смуткуе, калі Божы заклік адмятаецца.

Бог сказаў дзецям Ізраіля вярнуцца ў намёты, але чалавеку, які баяўся Яго, Ён сказаў: «А ты застанься тут са Мною, і Я скажу табе…» (Друг. 5:31).

Майсей мог стаяць каля Бога і чуць Яго словы, бо меў страх Божы. Кожны чалавек з народу таксама мог быць там, калі б ачысціў сябе ад бруду Егіпта ў страху перад Госпадам. Майсей пазней сказаў: «Аблічам да абліча гаварыў з вамі ГОСПАД на гары з сярэдзіны агню. У той час я стаяў між ГОСПАДАМ і вамі, каб вам абвясьціць слова ГОСПАДА, бо вы баяліся агню і не ўзыйшлі на гару» (Друг. 5:4–5).

Ізраільцяне лічылі, што не могуць дазволіць сабе адкрыць сэрцы перад святлом Яго славы, таму адышлі туды, дзе адчувалі сябе ў бяспецы. Калі б яны наблізіліся, Божае святло ацаліла б тое, што яны адкрылі, але людзям падабаўся іх стан і яны не жадалі мяняцца.

Давайце паглядзім на гэтыя падзеі з пункту гледжання Бога. Бог зрабіў шмат, каб вывесці Свой народ з няволі цудамі і знакамі. У Пісанні сказана, што Ён зрабіў гэта моцнай рукой. Ён старанна вёў і рыхтаваў іх да канчатковай мэты — прывесці іх да Сябе. Бог сказаў, што Яго жаданне — каб яны былі Яму святарамі і каб Ён жыў сярод іх і быў іх Богам, а яны былі Яго народам. Як моцна Госпад палюбіў іх! Але калі Ён прывёў іх да Сябе, яны разбегліся!

Калі Госпад стаў Айцом? Ці толькі тады, калі нарадзіўся Ісус? Не! У Яго заўсёды было сэрца Айца. Ці можаце вы

ўявіць, што Ён адчуваў, калі асцярожна прывёў народ да Сябе, каб адкрыцца, а яны ўцяклі? Гэта разбіла Яго сэрца!

Пробліск славы

Цяпер, калі мы ўбачылі з Другазаконня, чаму народ аддаліўся, давайце вернемся да моманта, калі Бог сышоў на гару. Калі народ адышоў, Бог вырашыў усталяваць святарства. Ён абраў чалавека, які мог бы ўвайсці ў Яго слаўную прысутнасць замест народа. Гэтым святаром стаў Аарон. Абраўшы Аарона, «…сказаў [Майсею] ГОСПАД: «Ідзі, зыйдзі і ўзыйдзі ты і Аарон з табою» (Вых. 19:24).

Аднак Аарон не апынуўся блізка да Бога. Замест гэтага ён апынуўся з народам, адышоўшы ад Божай прысутнасці (Вых. 20:21).

> І сказаў [Госпад] Майсею: «Узыйдзі да ГОСПАДА ты і Аарон, Надаў і Абігу, і семдзясят са старшыняў Ізраіля, і пакланіцеся здалёк. І наблізіцца Майсей адзін да ГОСПАДА; а яны няхай не набліжаюцца, і народ няхай не ўзыходзіць з ім» (Вых. 24:1–2).

Бог паклікаў Аарона, яго сыноў і старэйшын Ізраіля, адным з якіх быў Егошуа. Бог не прасіў Аарона падняцца на вяршыню гары; ён павінен быў пайсці на канкрэтнае месца на гары над табарам народа. Аарон ужо аднойчы адыходзіў, бо не меў належнага страху Божага, і мог пакланяцца толькі здалёк. Сёння многія пакланяюцца Госпаду здалёк, бо гэта бяспечна. Яны пазбягаюць асвячэння сэрцаў, але задавальняюць унутраную патрэбу пакланяцца Госпаду.

У пакланенні мужчыны ўбачылі Бога Ізраіля: «Пад нагамі Ягонымі нібыта выраб з каменю шафіру і нібыта само неба ў яснасьці [сваёй]» (Вых. 24:10). У адным з каментароў апісана

тое, што, на маю думку, сапраўды адбылося:

Яны бачылі Бога Ізраіля (верш 10), гэта значыць, мелі нейкі пробліск Яго славы ў святле і агні, але гэта было толькі падабенства Бога. Яны бачылі месца, дзе стаяў Бог Ізраіля (так кажа Септуагінта), нешта падобнае да Бога, але не Бога. Што б гэта ні было, гэта немагчыма намаляваць ці ўвасобіць у нейкі вобраз. Але ўсё ж гэтага было дастаткова, каб пераканаць, што Бог сапраўды быў з імі.

Людзі маглі ўбачыць гэта, але ім не было дазволена ўвайсці ў слаўную Божую прысутнасць. Майсей меў страх Божы, і гэта стала ключом да Божай прысутнасці. Госпад запрасіў яго: «Узыдзі да Мяне на гару, і будзь там» (Вых. 24:12).

Як мне падабаецца тое, што Бог кажа Майсею! Гэта таемнае месца, дзе Бог адкрывае Свае каштоўныя думкі і шляхі. Там захоўваюцца Яго скарбы. Ісая абвяшчае нам:

> Узвышаны ГОСПАД, бо жыве на вышынях, Ён напоўніць Сыён судом і праведнасьцю. І будзе бясьпечны час твой, багацьцем збаўленьня [будзе] мудрасьць і веданьне. Страх ГОСПАДАЎ будзе скарбам ягоным (Іс. 33:5–6).

Ключ адмыкае скарб пазнання Бога. Мы чытаем, што «Ён зрабіў вядомымі шляхі Свае Майсею, сынам Ізраіля — учынкі Свае» (Пс. 103:7). Майсей ведаў Божыя шляхі; ён навучыўся ім на гары. Астатні народ мог пазнаць Бога толькі па цудах, якія Ён зрабіў у іх жыцці. Колькі людзей сёння ведаюць Госпада толькі па цудах, зробленых для іх? Магчыма, яны перажылі ацаленне, адказ на патрэбы, фінансавыя прарывы або адказы на іншыя просьбы. Гэтыя людзі не пайшлі на гару, каб вучыцца Ягоным шляхам, бо жадаюць тое, што дае гэты свет. Яны не баяцца Госпада.

Бог кліча нас узысці на Сваю гару, каб мы пазналі Яго

блізка. Шлях на гару — гэта святасць, якая нараджаецца з сэрца, што баіцца Бога. Ён ясна кажа нам: «Таямніца ГОСПАДА з тымі, што баяцца Яго, і запавет Свой Ён дае ім ведаць» (Пс. 25:14).

РАЗДЗЕЛ 6

БОГ, ЯКІМ КІРУЮЦЬ

Калі вы пойдзеце на гару, вы зменіцеся. Калі вы застанецеся ля падножжа, як Аарон, зменіцца Божы вобраз у вас.

Што адбываецца, калі людзі, якіх Бог збавіў са свету, задавальняюцца жыццём без Яго прысутнасці? У гэтым раздзеле мы даведваемся пра трагічны вынік.

ЧАКАЙЦЕ ТУТ НАШАГА ВЯРТАННЯ

Бог паслаў людзей назад у намёты ля падножжа гары. Майсей, Аарон і семдзесят старэйшын падняліся да пэўнага месца, каб пакланіцца здалёк. Пасля пакланення Бог сказаў Майсею аднаму падысці да вяршыні, дзе Ён знаходзіўся. Майсей выбраў Егошуа, каб той падняўся з ім крыху далей, але даў Аарону і астатнім старэйшынам кароткі загад: «Заставайцеся дзеля нас тут, пакуль мы вернемся да вас» (Вых. 24:14). Затым Майсей падняўся на вяршыню гары ў

воблака і быў там сорак дзён і сорак начэй. Егошуа чакаў недзе паміж старэйшынамі і вяршыняй. А людзі былі ў табары ля падножжа гары.

Як мы бачылі раней, Аарона спачатку запрашалі падняцца з Майсеем. Чаму ён не пайшоў? Яму больш падабалася прысутнасць людзей, чым прысутнасць Бога. Адкуль я гэта ведаю? Ён пастаянна пазбягаў славы Божай. Наступны раз, калі мы чытаем пра Аарона, Майсей быў на гары на працягу сарака дзён, але Аарон вярнуўся ў табар. І ўсе старэйшыны былі з ім!

Табар – гэта нешта звыклае. Гэта царква, збаўленая з Егіпта (свету), якая знаходзіцца ля падножжа Божай гары, але на бяспечнай адлегласці ад Яго прысутнасці, каб не адкрываць сваё сэрца. Я называю гэта звыклым, таму што гэта не Егіпет, і там ёсць усе формы служэння і жыцця з Богам, але на самай справе гэта далёка ад Божага сэрца. Аарон імкнуўся туды. Ці не тое ж бывае і з намі?

Змена вобраза Божага

На прыкладзе жыцця Аарона мы бачым, што адбываецца з чалавекам, які быў вызвалены ад свету Божай сілай, але вырашыў не жыць у Божай прысутнасці. Давайце паглядзім, як разгортваецца гэтая трагічная гісторыя.

І бачыў народ, што Майсей затрымліваецца, каб зыйсьці з гары, і сабраўся народ перад Ааронам, і сказалі яму:

> «Устань, зрабі нам багоў, якія будуць ісьці перад намі, бо з гэтым Майсеем, гэтым чалавекам, які вывеў нас з зямлі Эгіпецкай, ня ведаем, што сталася з ім» (Вых. 32:1).

Некаторы час Майсей быў на гары. Каля яе падножжа

не адбывалася ніякіх падзеяў, таму людзі зрабілі тое, што заўсёды робяць рэлігійныя людзі, калі няма Божага дзеяння: яны сабраліся на сустрэчу. Хоць гэтыя сустрэчы праводзяцца ў імя Госпада, яны заўсёды прыводзяць да таго, што цалкам супярэчыць сэрцу Божаму, як мы ўбачым далей.

Народ сабраўся да Аарона, чалавека, які мусіў пайсці на вяршыню з Майсеем, але не зрабіў гэтага. Ён павінен быў заставацца на пэўнай вышыні на гары, каб чакаць Майсея, але гэтага таксама не зрабіў. Чаму людзі цягнуліся да такога чалавека? Ён быў гатовы даць ім тое, чаго яны хацелі!

У Аарона быў дар, які называецца «лідарства». Лідарства — гэта дар Божы (Рым. 12:8). Яно мае пэўныя якасці, адна з якіх – прыцягваць людзей, як магніт. Людзі цягнуцца да такога чалавека, незалежна ад таго, ці быў ён на гары! Вось чаму чалавек можа сабраць пяцітысячную царкву, а Бога там не будзе! Ён выкарыстоўвае дары, дадзеныя Богам, для выканання жаданняў людзей, а не Бога. Ён не быў на гары і не слухаў Бога, але натоўпы паслядоўнікаў ідуць за яго дарам! Прымушае задумацца, праўда?

Народ заклікаў Аарона: «Устань і зрабі нам багоў, якія будуць ісці перад намі, бо з гэтым Майсеем, чалавекам, які вывеў нас з зямлі Егіпецкай, мы не ведаем, што сталася з ім». Яны не сказалі: «Што да Бога, мы не ведаем, што сталася з Ім». Яны хацелі дыскваліфікаваць або дыскрэдытаваць Майсея.

Вывучаючы тэксты арыгінала, я часам думаю, што перакладчыкі крыху занепакоіліся сапраўдным значэннем напісанага і выкарысталі ў перакладзе слова «багі». Габрэйскае слова «элахім» азначае «багі» і сустракаецца ў Старым Запавеце прыблізна 2250 разоў. Прыкладна 2000 раз яно адносіцца да Усёмагутнага Бога, Якому мы

служым. У першым раздзеле кнігі Быцця яно сустракаецца 32 разы. Напрыклад, першы верш гучыць так: «На пачатку стварыў Бог [элахім] неба і зямлю» (1:1). Тут слова «*элахім*» перакладаецца як «Бог». І ва ўсіх астатніх выпадках, калі ў гэтым раздзеле з'яўляецца слова «Бог», гэта слова «*элахім*».

Прыкладна 250 разоў у Старым Запавеце слова «*элахім*» выкарыстоўваецца для апісання ілжэбагоў. Каб зразумець яго, нам заўсёды трэба чытаць кантэкст. Аарон сказаў тым, хто прыйшоў да яго: «Зьніміце завушніцы залатыя, якія ў вушах жонак вашых, сыноў вашых і дочак вашых, і прынясіце да мяне» (Вых. 32:2). Усе людзі знялі завушніцы і прынеслі Аарону: «І ён узяў [гэта] з рук іхніх, і ўфармаваў яго разцом, і зрабіў з яго цяля літое» (Вых. 32:4). У гэтым вершы «ўфармаваў» — гэта габрэйскае слова «yatsar». Яно азначае «зляпіць у вобраз» (слоўнік Стронга).

Як толькі Аарон сфармаваў з золата цяля, увесь народ далучыўся да яго: «Вось бог твой, Ізраілю, які вывеў цябе з зямлі Эгіпецкай» (Вых. 32:4). Габрэйскае слова, якое азначае «бог», — гэта зноў «элахім». Вы, напэўна, пачынаеце разумець, што адбывалася.

«Калі Аарон убачыў гэта, ён пабудаваў перад ім ахвярнік. І Аарон абвясціў і сказаў: «Сьвята для ГОСПАДА заўтра» (Вых. 32:5). У гэтым вершы габрэйскае слова, якое азначае «ГОСПАД», — «Егова» або «Яхвэ». «Яхвэ», самае святое слова ў Старым Запавеце, — гэта ўласнае імя адзінага сапраўднага Бога.

Яно ніколі не выкарыстоўваецца для апісання або назвы ілжэбога, бо настолькі святое, што габрэйскія кніжнікі не запісвалі яго цалкам, а прыбралі галосныя і пісалі «ЙХВХ». Такі запіс называецца святым тэтраграматонам, чатырма невымоўнымі літарамі. Гэта імя нельга было вымаўляць, бо яно ахоўвалася ад штодзённага выкарыстання і магчымых

брыдкіх словаў у жыцці Ізраіля.

Аарон і народ Ізраіля зрабілі літое цяля, паказалі на яго і сказалі: «Вось Яхвэ, адзіны, сапраўдны Бог, Які вывеў нас з зямлі Егіпецкай!» Яны не казалі: «Вось Ваал, які вывеў нас з Егіпта». Ізраільцяне не прыпісвалі сваё вызваленне нейкаму ілжэбогу, а назвалі гэта цяля імем Госпада, прынізіўшы Яго славу да ўзроўню залатога цяля. Людзі прызналі, што Яхвэ выратаваў і вызваліў іх з Егіпта; яны не адмаўлялі Яго гаючай сілы. Яны прынізілі Яго славу!

«І ВЫЙШЛА ГЭТА ЦЯЛЯ»

Тым часам Майсей быў з Богам на гары і нічога не ведаў пра дзеянні народа. Бог загадаў: «Ідзі, зыйдзі, бо сапсаваўся народ твой, які ты вывеў з зямлі Эгіпецкай» (Вых. 32:7). У той момант Божы гнеў моцна ўзгарэўся. Госпад назваў іх «твой народ», а не «Мой народ».

Бог сказаў, што яны «сапсаваліся». Слова «сапсавацца» літаральна азначае «гніць». Калі мы гуляем у царкву ля падножжа Божай гары, мы ў рэшце рэшт сапсуемся, бо ўсё, што аддалена ад Яго сэрца, псуецца.

Пазней Бог сказаў пра Ізраіль:

> «Бо падвойнае ліха ўчыніў народ Мой: пакінулі Мяне, крыніцу вады жывой, каб выкапаць для сябе сажалкі, сажалкі дзіравыя, якія ня могуць трымаць вады» (Яр. 2:13).

Ён — Крыніца жыцця. Калі мы будзем спрабаваць трымацца за тое, што Ён даў нам у мінулым, і гуляць у царкву, аддаляючыся ад Яго сэрца, мы адступім ад Яго. Вось чаму Ісус падкрэслівае: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай

адрачэцца ад самога сябе, і бярэ крыж свой штодзень, і ідзе за Мною» (Лк. 9:23). Мы павінны штодня прыходзіць на гару!

Майсей сышоў з гары. Калі ён увайшоў у лагер і ўбачыў цяля, яго гнеў таксама моцна ўзгарэўся. Ён спытаў Аарона: «Што зрабіў табе народ гэты, што ты ўвёў яго ў грэх вялікі?»

Аарон пачаў абараняцца: «Няхай не ўзгараецца гнеў пана майго; ты ведаеш народ гэты, што ён поўны ліха. І яны сказалі мне: “Зрабі нам багоў, якія будуць ісьці перад намі, бо з гэтым Майсеем, чалавекам, які вывеў нас з зямлі Эгіпецкай, ня ведаем, што сталася з ім”». Яго словы былі слушнымі, але ён дадаў: «І я сказаў ім: “Хто мае золата, няхай здыме яго”. І яны далі мне, я кінуў яго ў агонь, і выйшла гэта цяля» (Вых. 32:21–24).

«І выйшла гэта цяля». Ці можаце вы паверыць, што ён гэта сказаў? Мы чыталі раней, што Аарон зрабіў цяля разцом! Ён схлусіў. Адна справа — хлусіць, калі Бог не злуецца, і зусім іншая — хлусіць, калі палае Божы гнеў.

Я маліўся пра гэта: «Госпадзе, гэты чалавек варты суду, але я не разумею: ён нахабна хлусіў, і зямля не раскрылася, каб праглынуць яго? Як быццам можна беспакарана хлусіць перад Табой».

Адказ Госпада моцна паўплываў на маё жыццё і даў ідэю гэтай кнігі. Я атрымаў цалкам новае разуменне таго, што адбываецца ў царкве сёння. Бог сказаў: «Джон, Аарон не пайшоў на вяршыню гары. Ён не заставаўся са Мной, як Майсей. Таму яго ўнутраны вобраз пра Мяне быў сфармаваны грамадствам, у якім ён вырас. І вось што з гэтага выйшла».

Амаль усё жыццё, прыкладна восемдзесят гадоў, Аарон правёў у Егіпце. Ён быў выхаваны там; яго бацькі нарадзіліся і памерлі там.

Яго акружала егіпецкая культура, а ў Егіпце было шмат

аб’ектаў пакланення. Аарон не ўзышоў на гару і не бачыў Бога, як Майсей, і таму вобраз Яхвэ быў сфармаваны грамадствам, у якім ён жыў. Аарон бачыў Госпада здалёк, але не ўвайшоў у Яго прысутнасць, як Майсей.

Ісус кажа пра тое, што можна «ўбачыць» Валадарства і «ўвайсці» ў яго (Ян 3:3, 5). Мы павінны нарадзіцца звыш, значыць, быць вызваленымі ад свету, каб убачыць Валадарства. Але нельга спыняцца на гэтым; мы пакліканы ўвайсці ў Валадарства. Павел сказаў вернікам у Лістры, Іконіі і Антыёхіі, «што праз шмат мукаў мусім мы ўвайсьці ў Валадарства Божае» (Дзеі 14:21–22). Бог рыхтуе ўжо выратаваных людзей да таго, з чым яны сутыкнуцца, уваходзячы ў Валадарства.

Аарон быў выведзены з Егіпта – гэта правобраз нараджэння звыш, але ён не ведаў Бога блізка. Ён гуляў у царкву ля падножжа гары, і ў выніку вобраз Бога зменшыўся да таго, што Аарон бачыў вакол сябе.

Іншы Ісус?

У Новым Запавеце Павел піша наступнае:

> Бо нябачнае Яго, і вечная моц Яго, і Боскасьць ад стварэньня сьвету відочныя праз разважаньне пра творы [Ягоныя], каб быць ім без апраўданьня. Бо яны, пазнаўшы Бога, ня славілі [Яго] як Бога і ня дзякавалі, але займаліся марнасьцю ў думках сваіх, і зацемрылася няцямкае сэрца іхняе (Рым 1:20–21).

Яны не праслаўляюць Яго як Бога. Іншымі словамі, яны ведаюць Яго, але аддаюць Яму менш пашаны, чым Ён заслугоўвае. Народ Ізраіля прызнаў, што Яхвэ вывеў іх, але не аддаў Яму пашаны і славы, якіх Ён варты. Сёння сітуацыя

падобная. Павел далей кажа пра людзей, якія жылі ў часы Новага Запавету:

> «…і славу незьнішчальнага Бога замянілі на падабенства вобразу зьнішчальнага чалавека, і птушак, і чатырохногіх, і паўзуноў» (Рым. 1:23).

Адзіны, сапраўдны слаўны вобраз Бога зводзіцца да вобразаў насякомых, птушак, жывёл і смяротнага чалавека. Хіба наша заходняе грамадства пакланяецца птушкам, жывёлам ці паўзунам? Вядома ж, не. Калі б мы стварылі выяву цяляці з золата і паставілі яе на сцэне, людзі б смяяліся з нас і казалі: «Расплаўце гэта, зрабіце ўпрыгажэнні і прадайце!»

Каму пакланяецца наша грамадства? Адказ — сабе, смяротнаму чалавеку! Ізраіль знаходзіўся ў грамадстве, якое пакланялася залатым выявам жывёл і насякомых. Сучасную царкву акружае культура, якая пакланяецца сабе або смяротнаму чалавеку. Калі Аарон і народ адышлі ад слаўнай прысутнасці Бога на гары, іх вобраз Бога застаўся тым, чаму пакланяўся Егіпет, — выявамі жывёл. Сёння, калі вернікі адступаюць ад гары Божай, іх вобраз Бога фармуецца тым, чаму пакланяецца наша грамадства — сваім «эга» або смяротным чалавекам.

Ужо некалькі гадоў я не магу пазбавіцца адной думкі. Мы служым Ісусу, вобраз якога стварылі сабе самі. Мы называем Яго Госпадам; прызнаем Яго сілу збавіць, ацаліць і вызваліць нас. Але ці сядзіць наш Ісус праваруч Велічы на вышынях? Ці гэта Ісус, больш падобны на нас саміх, а мы працягваем называць Яго Госпадам?

Бог, якім кіруюць

Ідалапаклонства — вельмі зручная форма пакланення. Ідал паслухмяны ствaральнікам і жаданням іх сэрцаў, бо яго стварае чалавек. Тым не менш, ідал задавальняе ўнутраную патрэбу пакланяцца вышэйшай істоце. Калі стваральнікі ідала любяць сексуальныя задавальненні, іх ідал загадвае ім задаволіць такія жаданні. Госпад дае ясна зразумець, кажучы праз Ісаю: «Хто лепіць бога і выразае ідала, каб ня мець ад іх карысьці?» (Іс. 44:10)

Давайце разгледзім гэты матыў у жыцці Ізраіля, вярнуўшыся да моманту, калі Аарон стварыў залатое цяля. Ён і народ лічылі залатое цяля вобразам Яхвэ, які вызваліў іх з Егіпта. «І яны ўсталі рана назаўтра, і ахвяроўвалі цэласпаленьні, і прынесьлі ахвяры мірныя; і сеў народ есьці і піць, і ўсталі гуляць» (Вых. 32:6).

На наступны дзень людзі пайшлі на царкоўнае служэнне ля падножжа Божай гары. Яны вызнавалі любоў і веліч Яхвэ, прынеслі ахвяраванні, спелі песні і паслухалі казанні. Іх «Яхвэ» даў ім слова, якое ім вельмі спадабалася, бо адпавядала іх жаданням. Яны селі есці і піць, а потым усталі гуляць. Іх гульня была задавальненнем для іх цела. Да моманту вяртання Майсея, іх было ўжо не ўтаймаваць (Вых. 32:25).

Узгаданыя падзеі дапамагаюць лепш зразумець корань ідалапаклонства. Гэта бунт, і Слова Божае пацвярджае: «Бо непакорнасьць — [такі самы] грэх, як варажба, а сваволя — як пакланеньне ідалам» (1 Сам. 15:23).

Егіпцяне проста рабілі цяля, давалі яму нейкае імя, а цяля давала ім тое, што, як яны ведалі ў сэрцы, супярэчыць волі Творцы. (Усе людзі ведаюць Яго волю, як кажа Павел: «Бо адкрываецца гнеў Божы з неба на ўсякую бязбожнасьць і

няправеднасьць людзей, якія праз няправеднасьць праўду стрымліваюць. Бо, што магчыма ведаць пра Бога, яўна для іх, бо Бог выявіў ім» [Рым. 1:18–19]).

Ізраільцяне выйшлі з Егіпта і мелі прыкладна такія ж перакананні, з невялікай папраўкай. Ізраіль ведаў імя Яхвэ, іх ужо кранула Яго сіла. Людзі не жадалі адмовіцца ад бунтарскіх шляхоў, каб ісці шляхамі Госпада, таму трэба было стварыць вобраз, які прадстаўляе Яхвэ і задавальняе іх жаданні. Гэта рабілася вельмі тонка, яны нават не да канца ўсведамлялі, што робяць.

Павел папярэджваў царкву ў Карынце:

> Але баюся, каб, як зьмей зьвёў Еву подступам сваім, гэтак і вашыя думкі не папсаваліся, [адыйшоўшы] ад шчырасьці, якая ў Хрысьце. Бо калі хто, прыйшоўшы, будзе абвяшчаць іншага Ісуса, якога мы не абвяшчалі, ці калі вы атрымаеце іншага духа, якога ня атрымоўвалі, ці іншае Эвангельле, якога не прыймалі, дык вы будзеце вельмі цярплівымі (2 Кар. 11:3–4).

Мне падабаецца інтэрпрэтацыя чацвёртага верша ў сучасным перакладзе: «Мы казалі вам пра Ісуса, і вы атрымалі Святога Духа і прынялі нашае слова. Але вы дазволілі іншым людзям казаць вам пра іншага Ісуса. Цяпер вы гатовыя прыняць іншага духа і іншае слова».

Калі мы не хочам развітацца са свецкім ладам жыцця, які супярэчыць Божай уладзе, мы падсвядома служым «нашаму Ісусу», чыя воля адпавядае нашым жаданням. Несвядома стварылі бога, якім можна кіраваць! Гэта тонкі падман, а не відавочная хлусня.

У падмане мы суцяшаем сябе, кажучы: «Ісус — мой сябар» або «Бог ведае маё сэрца». Гэта праўда, што Бог

разумее нашы сэрцы лепш, чым мы можам зразумець сябе. Але звычайна мы кажам так, каб апраўдаць дзеянні, якія з’яўляюцца бунтам і супярэчаць Яго запавету. Нашы вусны яшчэ шануюць Яго, але наш страх перад Ім абумоўлены меркаваннямі людзей: «І сказаў Госпад: «За тое, што народ гэты набліжаецца да Мяне [толькі] вуснамі сваімі і славіць Мяне губамі сваімі, а сэрца ягонае далёка ад Мяне, і страх іхні перада Мною — [толькі] прыказаньне чалавечае, якое вывучылі яны» (Іс. 29:13).

Мы фільтруем Божае Слова і прыказанні праз мысленне, уласцівае нашай культуры. Наша ўяўленне пра Яго славу фармуецца нашым абмежаваным успрыняццём, а не Яго сапраўдным вобразам, які быў адкрыты праз жывое Слова на гары.

Рэзкі кантраст паміж дзвюма катэгорыямі людзей у царкве

Дазвольце прывесці прыклады. Аднойчы мне патэлефанавала жанчына і прызналася, што здрадзіла свайму мужу з чалавекам з царквы. Яе муж не быў хрысціянінам і словамі (але не фізічна) прыніжаў яе і яе веру. Іншымі словамі, муж гнаў яе.

Яна сказала, што спыніла адносіны з іншым мужчынам з царквы. Але яе «хрысціянскія сябры» параілі ёй развесціся з мужам і выйсці замуж за гэтага «мілага» хрысціяніна, з якім яна здрадзіла мужу і які кахаў яе, таму што Бог заклікаў яе да міру. Пытанне: якому «Ісусу» служаць такія сябры? Вядома, не Таму, Хто сядзіць праваруч Бога. Іх вобраз пра Бога сфармаваны грамадствам, для якога разводы – звыклая рэч. Большасць разведзеных не планавалі развод. Яны

хочуць мець шчаслівае жыццё, заснаванае на эгаістычных інтарэсах. Запавет, які яны заключылі са сваімі партнёрамі, мае значэнне толькі тады, калі не перашкаджае іх шчасцю.

Тая жанчына спытала маёй парады наконт яе сітуацыі. Насамрэч яна хацела, каб лідар падтрымаў рашэнне, якое яна ўжо амаль прыняла. Па сутнасці, яе муж быў верным ёй. Я адказаў, што Бог ненавідзіць развод, бо развод раздзірае душы людзей і пакрывае іх ліхадзействам (Мал. 2:16). Згодна з Новым Запаветам, жонка не павінна пакідаць мужа, калі ж яна так зробіць, то не павінна зноў выходзіць замуж (1 Кар. 7:10–11).

Жанчына выслухала мяне, але пазней я даведаўся: яна развялася з мужам і выйшла замуж за іншага мужчыну. Магчыма, яна была шчаслівая, але людзі ля падножжа гары таксама былі шчаслівыя, пакуль да іх не спусціўся Майсей!

З другога боку, я ведаў многіх багабаязных жанчын, якія заставаліся ў шлюбе з няверуючымі мужамі, бо любілі Бога. Яны не шукалі задавальнення, але імкнуліся служыць. Многія мужы ў рэшце рэшт выратаваліся дзякуючы пабожнаму жыццю іх жонак. Трэба дадаць, што некаторыя мужы атрымалі збаўленне, бо іх жонкі шмат гадоў маліліся за іх, і мужы бачылі змены ў жыцці сваіх жонак.

Яшчэ адна сітуацыя тычылася іншай жанчыны, якая мела характар Бога. Праз некалькі гадоў сямейнага жыцця яна выявіла, што яе муж — гомасексуаліст. Дзесяць гадоў яе жыццё было жахлівым. Аднойчы мужа арыштавалі за прапанову сексу паліцэйскаму пад прыкрыццём. Іх старэйшы сын адказаў на званок, і яму паведамілі, што бацька ў турме.

Гэтая жанчына пастаянна малілася за мужа. Калі так здарылася, яна спытала ў Госпада, ці варта ёй разводзіцца. Госпад адказаў: «У цябе ёсць біблейскія падставы для

разводу. Калі ты вырашыш так зрабіць, Я дабраслаўлю цябе. Але калі ты застанешся ў шлюбе і будзеш далей маліцца за яго, Я збаўлю яго, і ты будзеш удвая дабраслаўлёная». (Бог не заўсёды кажа так у сітуацыі маральнай няврнасці). Яна вырашыла застацца і змагацца. Для гэтага спатрэбіўся некаторы час. Яе муж быў цудоўным чынам збаўлены, і мае свабоду вось ужо пятнаццаць гадоў. Цяпер ён служыць пастарам і мае спагадлівае сэрца. Я прапаведаваў у яго царкве і мушу сказаць, што яго жонка – адна з самых пабожных жанчын, якіх я сустракаў.

Якая з жанчын пайшла на гару, каб перамяніцца? Адна развялася з мужам, бо верыла, што Ісус хоча, каб яна мела мір, але Слова Божае выразна ўказвае, што Бог хацеў, каб яна засталася ў шлюбе. У другой сапраўды былі біблейскія падставы для разводу, але яна вырашыла адмовіцца ад уласных правоў, каб змагацца за жыццё мужа. Ісус адмовіўся ад уласных правоў, каб прыйсці на зямлю і памерці за нас! Учынкі якой жанчыны больш нагадалі Ісуса? Чаму? Яна была на гары!

У жыцці верніка адбудзецца адно з двух: альбо ён пераменіцца на вобраз Ісуса, дазволіўшы Слову Божаму, прамоўленаму ў прысутнасці Госпада, перамяніць яго, альбо ён пераўтворыць Ісуса на вобраз таго, што жадае яго сэрца. Калі вы пойдзеце на гару, вы зменіцеся. Калі вы застанецеся ля падножжа, як Аарон, зменіцца Божы вобраз у вас.

Калі Майсей сышоў з гары, прабыўшы сорак дзён з Богам, ён змяніўся, і яго твар заззяў: «І сталася, калі зыходзіў Майсей з гары Сынай, і дзьве табліцы Сьведчаньня [былі] ў руцэ Майсея пры зыходзе яго з гары, а Майсей ня ведаў, што праменявала скура аблічча ягонага, бо [Бог] гаварыў з ім» (Вых. 34:29).

Жанчына, якая абараняла свайго мужа, нават не

ўсведамляла сваёй чысціні. Кожны раз, калі я размаўляю з ёй, яна расказвае, што Бог паказвае ёй сферы жыцця, якія патрабуюць змен. Яна не ўсведамляе, што ззяе. Так адбываецца з кожным, хто сапраўды ходзіць у святасці. Як кажа Пісанне: «Глядзіце на Яго… і абліччы вашыя ня будуць у ганьбе» (Пс. 34:6). Здольныя глядзець на Госпада выкінулі з сэрцаў жаданні Егіпта. У іх толькі адно жаданне – ведаць Госпада славы. Таму нам трэба задаць сабе важнае пытанне: мы служым Ісусу, Які сядзіць праваруч Велічы на вышынях, ці наш Ісус сфармаваны шляхамі і жаданнямі грамадства, у якім мы жывём?

MessengerX

Ваша праграма для штодзённага вучнёўства

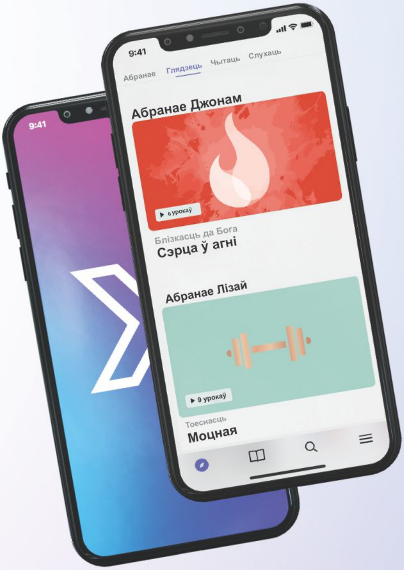

Цалкам бясплатна!

Проста спампуйце праграму на вашу мабільную прыладу і карыстайцеся! Або выкарыстоўвайце вэб-версію на сайце:

MessengerX.com

130+ моваў, і гэта яшчэ не ўсё

- Праглядайце і запампоўвайце матэрыялы на больш чым 130 мовах.
- Дзяліцеся рэсурсамі з сябрамі або пачніце групу па вывучэнні.
- Мы пастаянна дадаём новыя матэрыялы.

Глядзіце. Чытайце. Слухайце.

Даследуйце вялікую бібліятэку матэрыялаў, якія вы можаце глядзець, чытаць і слухаць: курсы, электронныя кнігі, аўдыякнігі, кароткаметражныя фільмы і многае іншае.

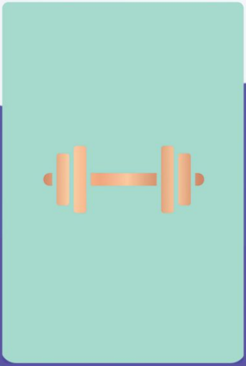

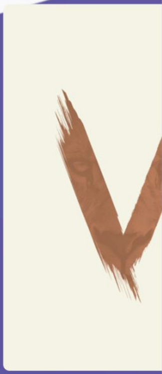

Рост у самых важных сферах

Даследуйце такія тэмы, як сям'я, здаровыя адносіны, мэта жыцця, свабода ад парнаграфіі, умацаванне веры, адносіны з Богам, лідарства ў бізнесе і многія іншыя!

Шлях да вашага росту

Мэта **MessengerX** – дапамагчы зрабіць наступны крок, таму мы распрацавалі сістэму вучнёўства і надзейныя інструменты, якія дапамогуць вам застацца на гэтым шляху.

Больш выдатных функцый, якія вам спадабаюцца!

- Простыя і лёгкія інструменты, якія дапамогуць вам дзяліцца матэрыяламі і ствараць групы для іх вывучэння.
- Chromecast і AirPlay для прагляду на вашых любімых смарт-тэлевізарах.
- Захоўвайце ваш прагрэс на ўсіх прыладах. Захоўвайце ўпадабаныя матэрыялы ў бібліятэку для хуткага доступу.
- Спампоўвайце матэрыялы на свае прылады для прагляду афлайн.
- Магутны пашукавік і фільтры, каб знайсці менавіта тое, што вы шукаеце.
- Аўтаматычнае прайграванне наступных раздзелаў аўдыякніг, аўдыяБібліі і нават пакланення на вашай мове!

MessengerX - проста як 1-2-3!

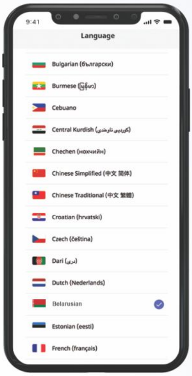

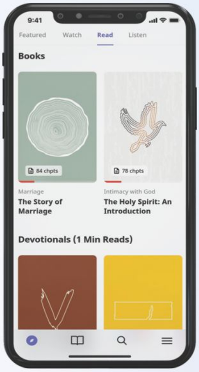

1 Спампуйце праграму **MessengerX** з App Store ці Google Play.

2 Стварыце ўліковы запіс і карыстайцеся праграмай
на вашай мове.

3 Праглядайце, чытайце, глядзіце, слухайце, спампоўвайце
ўлюбёныя матэрыялы і дзяліцеся імі.

Станьце вучнямі, рыхтуйце вучняў

Як частка **MessengerX,** вы дапаможаце нам забяспечыць
людзей па ўсім свеце перакладзенымі матэрыяламі.

Бо кожны варты таго, каб ведаць!

MessengerX.com

Спампаваць у
App Store

Атрымаць
Google Play

</> Даступна ва
ўсіх браўзэрах

РАЗДЗЕЛ 7

НАМЕРЫ АБО ЖАДАННІ?

Мы павінны падпарадкаваць свае жаданні Крыжу.

Усё, што мы абмеркавалі дагэтуль, — гэта выдатнае тлумачэнне слова «*прыпадабняцца*». Слоўнік Вэбстэра вызначае яго як «прыводзіць да падабенства ў манерах, меркаваннях або маральных якасцях». Слова Божае наказвае: «Не прыпадабняйцеся веку гэтаму, але перамяняйцеся праз абнаўленьне розуму вашага» (Рым. 12:2).

Каб лепш зразумець, што кажа нам Дух Божы, звернемся да арыгінала. Слова «прыпадабняцца» на грэчаскай мове гучыць *«suschematizo»*. Слоўнік Стронга дае такое азначэнне: «падпарадкоўвацца, г. зн., прыстасоўвацца да аднаго і таго ж узору (у пераносным значэнні)». Слоўнік Вайна трактуе так: «прыстасоўваць або фармаваць адну рэч падобна да іншай». Абодва слоўнікі падкрэсліваюць думку пра пераўтварэнне адной рэчы паводле ўзору іншай.

Аарон «ператварыў» дадзенае яму золата ў форму цяля. Яго ўчынак быў толькі адлюстраваннем таго, што сфармавалася

ў яго ўнутры. Уплыў Егіпта, ад якога ён відавочна не ачысціўся, застаўся ў душы. Унутранае выйшла навонкі. Аарон прыпадабняўся Егіпту, і, як мы бачылі ў папярэднім раздзеле, відавочна не жадаў набліжацца да слаўнай прысутнасці Бога, каб перамяніцца, як гэта зрабіў Майсей. Народ пайшоў за прыкладам Аарона. Бог сказаў пра іх:

> І не пакінула распусты сваёй з Эгіптам, бо там спалі з ёй у маладосьці ейнай, і тапталі ўлоньне ейнае дзявочае, і вылівалі на яе распусту сваю. (Эзэк. 23:8)

Паводле слоўніка, «распуста» значыць у тым ліку і «жаданне». Пашыраны пераклад падкрэслівае такое значэнне: «Яны вылівалі на яе свае грахоўныя жаданні». Жаданне — гэта матывацыйны фактар людзей. Мы заўсёды будзем ісці за імі.

Жаданні і намеры – гэта не адно і тое ж

Жаданні і намеры — гэта розныя рэчы, хоць многія лічаць іх адным і тым жа. Вы можаце мець вельмі добрыя і пабожныя намеры, якія могуць не супадаць з вашымі сапраўднымі жаданнямі. Некалькі чалавек казалі мне, што яны жадаюць адысці ад свету і звярнуцца да Бога, але такога не адбылося. Людзі перасталі разумець свае сапраўдныя жаданні. Якуб заяўляе: «А кожны спакушаецца, захоплены і прываблены ўласным пажаданьнем» (Як. 1:14).

Жаданне — гэта шлях, абраны чалавекам незалежна ад таго, наколькі добрыя яго намеры. Таму Якуб працягвае: «Не падманвайцеся, браты мае ўлюбёныя» (Як. 1:16). Вядома, ёсць і станоўчы аспект жаданняў, але ў гэтым выпадку гаворыцца пра адмоўны бок.

Адзін комік (звярніце ўвагу, не Бог!) некалі сказаў: «Д’ябал

прымусіў мяне гэта зрабіць». Але д’ябал не можа прымусіць верніка што-небудзь зрабіць. Ён можа спакушаць, але вас немагчыма спакусіць тым, чаго вы не жадаеце. Калі б большасці вернікаў прапанавалі какаін або некалькі доз ЛСД, яны б без ваганняў адмовіліся ад іх, бо не маюць ніякага жадання ўжываць наркотыкі. Таму іх нельга спакусіць імі.

Аднак многія вернікі, як і Ізраіль, не адмовіліся ад жаданняў, якія спарадзіў у іх свет, калі яны яшчэ не сталі вернікамі. Па гэтай прычыне яны могуць лёгка спакусіцца гэтымі рэчамі.

Мы павінны падпарадкаваць свае жаданні Крыжу: «А тыя, якія Хрыстовыя, укрыжавалі цела з пакутамі і пажаданьнямі» (Гал. 5:24). Бог не зробіць гэта замест нас; мы павінны зрабіць гэта самі. Без Божай ласкі такая справа немагчымая, але вельмі для нас неабходная! Нас могуць спакусіць любыя няправільныя жаданні, якія мы не падпарадкавалі Крыжу. Калі мы не адкінем жаданні свету, то лёгка вернемся туды, як Ізраіль. Таму Павел прызнаецца: «Для мяне сьвет укрыжаваны, і я — для сьвету» (Гал. 6:14).

Аднойчы я прапаведаваў пра пакаянне ў каліфарнійскай царкве. Пасля служэння пастар запрасіў мяне на абед і падзяліўся асабістым сведчаннем. Атрымаўшы збаўленне, ён адмовіўся ад многіх былых грахоў, якія яго звязвалі. Аднак не мог пазбавіцца звычкі паліць два пачкі цыгарэт у дзень. «Джон, я зрабіў усё магчымае паводле Пісання, каб пазбавіцца ад залежнасці. – распавядаў пастар. – Я маліўся, пасціўся, абвяшчаў Слова і прасіў іншых маліцца. Кожны раз выходзіў на малітву, калі ў нас прапаведавалі іншыя святары. Прызнаваўся ў залежнасці і прасіў іх маліцца за маё вызваленне. Так рабіў два апошнія гады».

Потым пастар запрасіў сябра на евангелізацыйную

сустрэчу ў сваю царкву. Сябар быў няверуючым, і таксама паліў некалькі пачак цыгарэт у дзень. У той вечар яго сябар пакаяўся і атрымаў збаўленне: калі евангеліст памаліўся, сябар імгненна вызваліўся ад залежнасці.

Пастар працягнуў: «Джон, я быў рады за сябра, але вельмі засмучаны Богам. Я адвёз сябра дадому і, як толькі мог, выказаў радасць з нагоды яго збаўлення. Потым паехаў дадому і сказаў Богу, што злуюся на Яго! Я сядзеў у гасцінай і казаў: «Божа, я пасціўся, маліўся і ўпакорваўся перад сваёй царквой і кожным госцем, але Ты не вызваліў мяне. Сёння ўвечары я прывёў сябра, і Ты імгненна збавіў яго і вызваліў ад залежнасці. Чаму Ты не вызваліў мяне?

Калі я так сказаў, Бог адказаў мне. Не ведаю, чуў я вушамі ці ў сэрцы, але я ведаю, што гэта быў Госпад. Калі я закрычаў: «Божа, чаму Ты не вызваліў мяне?», я пачуў, як Бог цвёрда сказаў: «Таму што цыгарэты ўсё яшчэ падабаюцца табе!»

Тады я паглядзеў на цыгарэту, якую трымаў у руцэ, патушыў яе, і з таго часу я больш ніколі не дакранаўся да цыгарэт!»

На працягу двух гадоў пастар казаў сабе і іншым, што хоча быць свабодным, але гэта не было яго сапраўднае жаданне. Гэта быў намер. Таму яго так цягнула да таго, чаго, паводле ўласных слоў, ён не хацеў. Бог паказаў яму сапраўдныя жаданні яго сэрца. Як толькі пастар пакаяўся і падпарадкаваў жаданне сіле Крыжа, прыйшло вызваленне – вынік супрацы з Богам.

Мой прыклад тычыцца як Ізраіля, так і паводзінаў царквы сёння. Памятайце: Ізраіль — праобраз царквы. Бог сказаў, што Ізраіль не адмовіўся ад распусты, якую пачаў у Егіпце, у маладосці. Мы бачым вобраз Ізраіля як жанчыны: мужчыны спалі з ёй, лашчылі яе чыстае цела і вылівалі на яе свае жаданні. Народ мог адмовіцца ад гэтага, як Майсей, але яны не хацелі.

Жаданні свету

Майсей ведаў шляхі Егіпта лепей за ўсіх, бо вырас у доме фараона і быў навучаны егіпецкай мудрасці. Усе яго сябры былі егіпцянамі. Іншыя габрэі жылі ўласнай супольнасцю ў Егіпце. Егіпцяне жорстка абыходзіліся з імі, але ў распараджэнні Майсея былі скарбы і мудрасць Егіпта.

Габрэі значна менш за Майсея ўдзельнічалі ў жыцці дзяржавы. Таму, здавалася б, Майсею будзе складана вызваліцца ад жаданняў Егіпта. Але ён не прагнуў таго, што засталося ў Егіпце, а народ Ізраіля пастаянна да гэтага імкнуўся.

Сёння мы адаптуем і змякчаем сэнс Крыжа для тых, хто пакаяўся ў Галівудзе, для вернікаў з прафесійнага спорту, грамадскіх дзеячоў ці актыўных удзельнікаў свецкай сістэмы. Мы робім саступкі, апраўдваем свецкія манеры або звычаі. Але гэта шкодзіць. Калі мы прапаведуем людзям «мяккае» Евангелле, то перакрываем шлях да гары Божай.

Людзі пачынаюць з радасцю, але паступова вяртаюцца ў свет або ствараюць «Ісуса», зусім не падобнага на Таго, Хто сядзіць праваруч Бога. Яны могуць вызнаваць збаўленне і жаданне пазнаць Госпада, але гэта не адпавядае іх сапраўдным жаданням. Насамрэч яны імкнуцца да сістэмы свету. Яны называюць сябе вернікамі, але прыпадабняюцца да свету.

Ізраіль вызнаваў жаданне ведаць Бога і хадзіць з Ім. Як вы памятаеце з папярэдніх раздзелаў, перш чым Госпад з'явіў Сваю славу на гары, Ён загадаў Майсею паведаміць народу, што прывёў іх да Сябе. Калі ізраільцяне паслухаюць Яго і выканаюць Яго запавет, яны стануць валадарным святарствам. Майсей сышоў з гары, каб паведаміць народу пра Божыя ўмовы.

Вось іх адказ:

> І прыйшоў Майсей, і паклікаў старшыняў народу, і прадставіў перад імі ўсе тыя словы, якія загадаў яму ГОСПАД. І адказаў увесь народ разам, і сказалі: «Усё, што сказаў ГОСПАД, зробім». І перадаў Майсей ГОСПАДУ словы народу (Вых. 19:7–8).

Адказ шчыры, але мы ведаем, што адбылося. Народ адступіў, і слава Госпада змянілася ў іх сэрцах і розумах. Яны казалі пра свае намеры, а не пра свае жаданні. Іх намеры разыходзіліся з сапраўднымі жаданнямі, бо жаданні паходзілі з Егіпта і перашкаджалі наблізіцца да Бога.

Правобраз дзвюх катэгорый людзей у царкве

Чаму народ Ізраіля, ведаючы шляхі Егіпта менш, чым Майсей, імкнуўся да іх, а Майсей не жадаў мець з Егіптам нічога агульнага? Чаму той, хто лепш ведаў свет, менш прагнуў яго шляхоў?

Разгледзеўшы дзве гэтыя групы, мы зразумеем розніцу і выразна акрэслім дзве групы людзей у сучаснай царкве. Майсей – правобраз адной групы, а народ Ізраіля — другой. Мы ўбачым, чаму ў царкве адны прыпадабняюцца да свету, а другія не жадаюць туды вяртацца, хоць, магчыма, і выйшлі з вялікай няволі.

Стагоддзямі народ Ізраіля маліўся і плакаў пра вызваленне ад егіпецкіх прыгнятальнікаў. Ізраільцяне прагнулі абяцанай зямлі. Бог паслаў ім вызваліцеля Майсея, якому Госпад сказаў: «І Я зыходжу, каб вызваліць яго з рукі Эгіпцянаў і вывесьці яго з зямлі гэтай у зямлю добрую і прасторную, у зямлю, якая цячэ малаком і мёдам» (Вых. 3:8). Бог даў яму Свае словы і знакі, каб той загадаў фараону адпусціць Божы народ.

Упершыню за 40 год Майсей вярнуўся ў Егіпет, каб данесці фараону Божае слова. Аднак спачатку ён пайшоў да народа і перадаў Божае пасланне пра свабоду. Пісанне кажа пра момант, калі людзі пачулі такую навіну: «І паверыў народ, і яны пачулі, што ГОСПАД наведаў сыноў Ізраіля і ўбачыў прыгнёт іхні, і схіліліся, і пакланіліся» (Вых. 4:31).

Уяўляеце атмасферу той сустрэчы? Ізраільцяне былі ўсё жыццё рабамі, як і іх бацькі, дзяды і прадзеды. Чатырыста гадоў народ марыў пра вызваленне і ўласную зямлю. (Для параўнання, Злучаным Штатам менш за дзвесце пяцьдзясят гадоў.) І цяпер перад імі стаяў вызваліцель.

Людзі адчулі вялізную радасць. Яны бачылі цуды, здзейсненыя Майсеем, і з энтузіязмам прынялі вестку. Уяўляю, як усе плачуць, крычаць і ўсклікаюць: «Якая цудоўная навіна! Нарэшце! Бог прыйшоў, каб вызваліць нас!» Іх хвала і падзяка прывялі да пакланення Богу.

Пасля Майсей пайшоў да фараона і абвясціў тое ж пасланне ад Госпада. Ён загадаў фараону: «Адпусці мой народ». Аднак фараон павялічыў іх працу. Ізраільцянам больш не давалі саломы для вырабу цэглы. Штодня яны мусілі перш збіраць салому, а потым рабіць цэглу. Столькі ж, як і раней. Божае слова пра свабоду павялічыла іх цяжкасці і пакуты.

Стаўленне ізраільцян мянялася, яны скардзіліся і казалі Майсею: «Пакінь нас і перастань прапаведаваць фараону. Праз цябе пагаршаецца наша жыццё». Некалькі дзён таму гэтыя людзі дзякавалі Богу, калі Майсей прынёс вестку пра вызваленне.

Калі Бог нарэшце вызваліў іх з Егіпта, сэрца фараона зноў зацвярдзела, і ён пераследваў ізраільцян у пустыні, узяўшы найлепшыя калясніцы і воінаў. Убачыўшы, што Егіпет паўстаў на іх, а наперадзе ляжыць Чырвонае мора, габрэі зноў

паскардзіліся: «Ці ня гэтае слова гаварылі мы табе ў Эгіпце, кажучы: “Пакінь нас, і мы будзем служыць у Эгіпцянаў”? Бо лепш нам служыць у Эгіпцянаў, чым паміраць у пустыні» (Вых. 14:12).

«Лепш нам». Па сутнасці, яны казалі: «Навошта нам рабіць тое, што кажа Бог, калі ад гэтага наша жыццё толькі пагаршаецца? Усё стала горш, а не лепш». Ізраільцяне параўноўвалі свой ранейшы лад жыцця з цяперашнім станам. Кожны раз, калі станавілася горш, яны хацелі вярнуцца ў Егіпет, бо жадалі не выканання Божай волі, а таго, што ім здавалася найлепшым. О, як жа ім не хапала любові да Божых жаданняў у іх жыцці!

Бог раздзяліў мора, і дзеці Ізраіля перайшлі па сушы, а іх прыгнятальнікі патанулі. Яны верылі Божай дабрыні і святкавалі, танцавалі і хвалілі Бога: «І ўзяла Мірыям прарочыца, сястра Аарона, бубен у руку сваю, і выйшлі за ёю ўсе жанчыны з бубнамі і танцамі» (Вых. 15:20). Уяўляеце мільён жанчын, якія танцуюць і граюць на бубнах? Вось гэта служэнне праслаўлення!

Ізраільцяне былі добрымі вернікамі, і нішто не магло пахіснуць іх. Яны былі ўпэўненыя, што больш ніколі не засумняваюцца ў Божай дабрыні! Але людзі не ведалі сваіх сэрцаў, мелі намеры, але не разумелі ўласных жаданняў.

Наступнае выпрабаванне выкрыла іх нявернасць. Усяго праз тры дні яны будуць скардзіцца, што хочуць не горкай вады, а салодкай (Вых. 15:22–25). Іх думкі ўжо вярталіся да таго, што было ў Егіпце, і чаго не хапала ў Божай пустыні. Прайшло яшчэ некалькі дзён, і народ Ізраіля наракаў на недахоп ежы: «Лепш бы мы памерлі ад рукі ГОСПАДА ў зямлі Эгіпецкай» (Вых. 16:1–4). Яны ўцягваюць Бога ў свае скаргі. Якія рэлігійныя. Бачыце, якая крывадушнасць?

Такія паводзіны паўтараліся і дасягнулі кульмінацыі, калі Бог адвёў ізраільцян у пустыню Паран. Там Госпад наказаў Майсею паслаць дванаццаць старэйшын, па адным з кожнага калена, каб агледзець зямлю, якую ім абяцаў. Выведнікі сышлі ў Ханаан на сорак дзён, і дзесяць з іх прынеслі вельмі непрыемную справаздачу: «Ня зможам мы ваяваць з тым народам, бо ён дужэйшы за нас» (Лікі 13:31).

Хоць Халеў і Егошуа рашуча ім супрацьстаялі, супольнасць паверыла кепскім словам, плакала і наракала ўсю ноч: «Навошта завёў нас ГОСПАД у зямлю гэтую, каб мы загінулі ад мяча, а жонкі нашыя і дзеці нашыя пайшлі ў палон? Ці ня лепш нам вярнуцца ў Эгіпет?» (Лікі 14:1–3) Людзі скардзіліся кожны раз, калі сутыкаліся з сітуацыямі, што ім не падабаліся. Пакуль усё здавалася добрым, яны выконвалі Божае Слова і, здавалася, жадалі Яго. Калі ж для паслухмянасці трэба было ісці ў кірунку, які не задавальняў іх цела, ізраільцяне скардзіліся. «Ці не лепш нам?» — гэтыя словы даюць добрае разуменне іх сэрцаў. «Бо з перапоўненага сэрца гавораць вусны» (Мц. 12:34). Іх асноўная матывацыя выяўлялася пад ціскам, у складаных абставінах. Яны жылі для сябе і сканцэнтраваліся на ўласным жыцці, а не на сэрцы Бога.

Іншая мэта

Майсей адрозніваўся ад іх. Стаўшы вялікім у Егіпце, ён вырашыў цярпець пакуты з народам Божым, а не карыстацца выгодамі Егіпта. Ізраільцяне не любілі цяжкасці, а Майсею было дадзена найлепшае з усяго, што мог прапанаваць свет, і ён адмовіўся ад усяго гэтага, «зьнявагу Хрыстовую палічыўшы большым багацьцем, чым скарбы эгіпецкія; бо ён на нагароду ўглядаўся» (Гебр. 11:26).

Хутка забыўшыся пра прыгнёт, народ Ізраіля хацеў вярнуцца ў Егіпет (у свет). Яны памяталі толькі тое, чаго ім не хапала ў пустыні Божага выпрабавання. Майсей жа, наадварот, абраў цяжкасці, «бо ён на нагароду ўглядаўся».

Што гэта за ўзнагарода?

Адказ мы знаходзім у Божай прапанове, якая давала Майсею і народу тое, што яны чакалі больш за чатырыста гадоў, – абяцаную зямлю. Прапанова прагучала да таго, як старэйшыны разведалі зямлю. Народ усё яшчэ з нецярпеннем чакаў, калі зможа туды ўвайсці.

Госпад сказаў Майсею:

> «І прамовіў ГОСПАД да Майсея: «Ідзі, узыйдзі адгэтуль ты і народ, які ты вывеў з зямлі Эгіпецкай, у зямлю, пра якую Я прысягаў Абрагаму, Ісааку і Якубу, кажучы: “Насеньню твайму дам яе”. І Я пашлю перад абліччам тваім анёла, і выганю Хананейца, Амарэя, Хета, Пэрэзэя, Хівея і Евусэя» (Вых. 33:1–2)

Абяцанае і чаканае было перад імі. Пасля чатырохсот гадоў жыцця на чужой зямлі, Госпад прапанаваў ізраільцянам цудоўную зямлю. Але быў адзін нюанс. Бог сказаў: «І ўвядзе ён вас у зямлю, дзе цячэ малако і мёд, бо Сам Я не пайду сярод цябе, бо ты — народ з цьвёрдым каркам, каб Я не выгубіў вас у дарозе» (Вых. 33:3).

Госпад даручыў Майсею ўвесці людзей у абяцаную зямлю. Сотні гадоў яны чакалі гэту спадчыну. Бог абяцаў Майсею суправаджэнне анёла, але Сам не збіраўся ісці з імі.

Майсей хутка адказаў: «Калі ня пойдзе аблічча Тваё, не выводзь нас адгэтуль» (Вых. 33:15). Ён не вагаўся і не гандляваўся з Богам і без сумніваў выбраў бы застацца ў Божай прысутнасці сярод бязводнай пустыні, чым ісці

ў край вінаграднікаў, рэк і прыгожых дамоў, дзе Божай прысутнасці не было.

Я рад, што рашэнне не ўваходзіць у абяцаную зямлю без Бога не залежала ад народа Ізраіля. У цяжкія часы яны пастаянна скардзіліся, пагражаючы вярнуцца ў Егіпет. Калі ізраільцяне былі гатовыя вярнуцца ў Егіпет без Бога, то яны б з радасцю пайшлі ў абяцаную добрую зямлю з анёлам. Для іх узнагародай было тое, што прыносіла найбольшую карысць. З такой жа думкай жыве і свет: «Што лепш для мяне?»

Для Майсея абяцаная зямля без Божай прысутнасці была нічым. Ён адмовіўся ад Божай прапановы, бо яна хоць і значыла камфортнае жыццё, але пазбаўляла яго сапраўднага сэнсу. Больш за ўсё на свеце Майсей прагнуў пазнаць Бога: «І цяпер, калі я знайшоў ласку ў вачах Тваіх, дай мне спазнаць, прашу, шлях Твой, і я спазнаю Цябе» (Вых. 33:13).

Ён не прасіў зямлі, багацця, гонару ці маёмасці. Усё гэта Майсей меў у Егіпце і зразумеў, што гэта не прыносіць сапраўднага задавальнення. Як толькі ён адмовіўся ад прапановы ісці ў абяцаную зямлю без Божай прысутнасці, яго сэрца закрычала: «Пакажы мне, прашу, славу Тваю» (Вых. 33:18).

Майсей прыняў цвёрдае рашэнне, імкнучыся да ўзнагароды пазнання Бога. Адмова ад свету была дробяззю ў параўнанні з Божай славай. Ён змог наблізіцца да Бога на гары, бо адмовіўся ад узнагароды свету. Аднак людзі не маглі прыйсці ў Божую прысутнасць, бо ў сэрцах заставаліся жаданні Егіпта. Яны не аддзялілі сэрцы ад свету, таму не маглі адрозніць Божае ад свецкага.

Калі вы жадаеце і свету, і глыбокага пазнання Бога, вобраз Бога скажаецца. Вы не ведаеце Яго глыбока; вы ведаеце

іншага Ісуса. Дзеці Ізраіля хацелі Божага вызвалення, але жадалі і Егіпта. Вось чаму яны ніколі не «кінулі блуду, які пачалі ў Егіпце». Яны прыпадобніліся свету. Жаданні Егіпта сфармаваліся ў іх, і, хоць моцная сіла Бога вызваліла іх з Егіпта, яны не прынялі рашэння выкінуць Егіпет з сябе.

Галоўная матывацыя ў жыцці

Майсея і народ раздзяляла іх унутраная матывацыя ў жыцці. Майсей прагнуў ведаць Бога і з радасцю плаціў цану пазнання. Народ Ізраіля хацеў таго, што здавалася лепшым. Калі б Божыя шляхі прыносілі чаканую карысць, яны б з радасцю іх прынялі. Але карысць была невідавочнай, і таму людзі імкнуліся да таго, што самі лічылі лепшым. Пазнанне Бога заўсёды прывядзе да таго, што лепш для нас, бо Бог ёсць дасканалая любоў. Аднак такое веданне невідавочнае для натуральных пачуццяў.

Майсей любіў Бога дзеля Яго Самога. Ізраіль любіў Бога за тое, што Госпад мог зрабіць для яго. Калі рэальнасць не адпавядала жаданням, ізраільцяне рухаліся да таго, што лічылі лепшым. Погляд Ізраіля на жыццё мала адрозніваўся ад асноўнага матывацыйнага фактару свету. Ян абвясціў: «Бо ўсё, што ў сьвеце: пажаданьне цела, і пажаданьне вачэй, і пыха жыцьцёвая, — ня ёсьць ад Айца, але ад сьвету» (1 Ян 2:16).

Людзі ў свеце жадаюць тое, што радуе пачуцці або прыносіць задавальненне. Так жыў Ізраіль, і калі б паслухмянасць Богу паказвала імгненныя перавагі, яны з радасцю пайшлі б за Ім.

Майсей і Ізраіль выдатна ілюструюць дзве групы людзей у сённяшняй царкве. Гэта фундаментальнае адрозненне — мяжа, што ў царкве праходзіць паміж сапраўднымі вернікамі і тымі, хто вызнае Ісуса як Госпада, але шукае толькі свайго.

Цяпер мы можам лепш зразумець словы Ісуса ў Новым Запавеце:

> «І, паклікаўшы натоўп разам з вучнямі Сваімі, сказаў ім: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца самога сябе, і возьме крыж свой, і ідзе за Мною. Бо хто хоча выратаваць душу сваю, той загубіць яе; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне і дзеля Эвангельля, той збавіць яе» (Мк. 8:34–35).

Крыж сімвалізуе поўную смерць нашых жаданняў. Тыя, хто прымае Крыж, вераць, што Бог — верны, справядлівы і любячы Творца і Валадар. Яны ведаюць: па-за Госпадам няма сапраўднага жыцця.

Майсей бачыў маштабна; Ізраіль бачыў толькі сябе. Майсей разумеў: Бог святы і, каб наблізіцца да Яго, трэба цалкам адмовіцца ад свету і яго шляхоў. Майсей разумеў: адракаючыся ад сябе, ён атрымае пазнанне Бога. Павел таксама бачыў маштабна, вось асноўная матывацыя яго жыцця ў пасланнях да дзвюх цэркваў:

А мне няхай не надарыцца хваліцца, хіба толькі крыжам Госпада нашага Ісуса Хрыста, праз які для мяне сьвет укрыжаваны, і я — для сьвету (Гал. 6:14).

> Але тое, што для мяне было набыткам, дзеля Хрыста я палічыў за страту. І больш таго, усё лічу за страту дзеля вышэйшага пазнаньня Хрыста Ісуса, Госпада майго, дзеля Якога я ўсё страціў і лічу за гной, каб Хрыста здабыць (Флп. 3:7–8).

Павел не быў падмануты і не прагнуў свету, разумеючы: задавальненні і даброцці свету – нішто ў параўнанні з веліччу пазнання Госпада і хаджэннем з Тым, Хто Сам ёсць Жыццё.

РАЗДЗЕЛ 8

КОНТРКУЛЬТУРА АБО СУБКУЛЬТУРА?

Мы не павінны пераймаць погляды і звычкі свету або паводзіць сябе як няверуючыя.

Народ не змог вытрымаць праяўленне Бога на гары. Да з'яўлення Божай славы людзі казалі, што імкнуцца да Яго, але на самай справе ўсё было не так: сэрцы людзей не аддзяліліся ад Егіпта і жадалі яго шляхоў. Але калі «Бог» быў прапанаваны ў фармаце, падобным да манер і ўзораў Егіпта, гэта ізраільцянам спадабалася, бо яны мелі і Бога, і жаданы Егіпет. Можна прыпадабняцца Егіпту і мець Яхвэ!

Дух гэтага свету сфармаваў шматлікія спосабы мыслення і лад жыцця. Шатан таксама называецца «князем, які валадарыць у паветры» [Эф. 2:2] і «богам веку гэтага» [2 Кар. 4:4]. Калі мы не пакінем шляхі гэтага свету дзеля ўзнагароды Божай прысутнасці, будзем пастаянна падпадаць пад уплыў духа, які кіруе светам. Аднак Бог загадвае: «Не рабіце паводле звычаю зямлі Эгіпецкай, у якой вы жылі… і не

хадзіце паводле пастановаў іхніх» (Ляв. 18:3).

Нам не трэба пераймаць погляды і звычкі свету або паводзіць сябе як няверуючыя. Павел падкрэслівае важны момант: «Не прыпадабняйцеся веку гэтаму, але перамяняйцеся праз абнаўленьне розуму вашага» (Рым. 12:2).

Валадарства Божае і гэты свет рухаюцца ў процілеглых напрамках. Паміж імі няма гармоніі, як паказвае Ісус: «Калі сьвет вас ненавідзіць, зразумейце, што Мяне раней за вас зьненавідзіў. Калі б вы былі са сьвету, сьвет любіў бы сваё, а як вы не са сьвету, але Я выбраў вас са сьвету, дык за гэта ненавідзіць вас сьвет» (Ян 15:18–19).

Ісус выбраў нас, каб мы выйшлі са свету, і тлумачыць, чаму свет нас ненавідзіць. Але ці праўда гэта? Здаецца, апошнія некалькі дзесяцігоддзяў царква спрабуе абвергнуць словы Ісуса. Мы стараемся як мага лепш упісацца ў свет і падсвядома верым, што можам атрымаць адабрэнне свету і адабрэнне Ісуса! Але Ісус кажа: свет будзе любіць нас толькі тады, калі мы належым яму.

Ранняя царква ў параўнанні з сучаснай

Я шмат чытаў пра раннюю царкву, пераважна пра царкву другога і трэцяга стагоддзяў, і заўважыў велізарную розніцу паміж імі і намі. Адметнай рысай царквы тых часоў быў адасоблены лад жыцця. У ранняй царкве не было манераў, звычаяў ці ладу жыцця гэтага свету. Першыя хрысціяне адрозніваліся ад тагачаснага грамадства, бо жылі паводле іншых прынцыпаў і каштоўнасцей. Слова Божае сапраўды сфармавала іх жыццё.

Няверуючыя сучаснікі пісалі: хрысціяне жылі ў сваіх супольнасцях адасоблена і, жывучы ў целе, не жылі паводле цела. Яны падпарадкоўваліся прадпісанням закона

і ў той жа час пераўзыходзілі яго чысцінёй жыцця. Іх мала цікавілі прэстыжныя задавальненні, публічныя спартыўныя мерапрыемствы і забавы. Яны любілі людзей, але ўсе іх пераследвалі. Хрысціян ганьбілі, але нават у ганьбе яны былі праслаўлены. А іх ненавіснікі не маглі назваць прычыны нянавісці.

У цяперашні час ненавіснікам не даводзіцца доўга шукаць важкія прычыны для нянавісці. Нешматлікія сучасныя цэрквы маюць рысы ранніх хрысціян. Мы перажылі шмат скандалаў з удзелам служыцеляў. Гэтыя ганебныя здарэнні адбыліся з-за нашых эгаістычных жаданняў. Не толькі лідары, але і многія людзі ў царкве жывуць матэрыялістычным жыццём у пагоні за задавальненнямі і скарбамі свету. Мы захапляемся тымі ж фільмамі, забавамі і гульнямі, што і свет.

Кіпрыян – багаты рымлянін, які пакаяўся ў сорак гадоў. Ён так радаваўся пазнанню Хрыста, што прадаў усю маёмасць і раздаў грошы тым, хто меў патрэбу. Пазней ён стаў служыцелем у царкве. Кіпрыян пісаў:

> Вось адзіны мірны і надзейны спакой, сапраўдная бяспека, трывалая, непахісная і нязменная: чалавек мусіць аддаліцца ад забаваў гэтага свету, умацавацца на цвёрдай зямлі збаўлення і ўзняць вочы ад зямлі да неба (да гары Божай)... Той, хто сапраўды большы за свет, не можа нічога прагнуць і жадаць ад гэтага свету (Ліст Кіпрыяна да Даната, раздзел 14).

Раннія хрысціяне лічылі гэты свет ворагам будучага свету, таму і не былі сябрамі абодвух. Якуб прама заяўляе: «Чужаложнікі і чужаложніцы! Ці вы ня ведаеце, што сяброўства са сьветам ёсьць варожасьць супраць Бога? Дык хто хоча быць сябрам сьвету, той робіцца ворагам Богу» (Як. 4:4).

Чаму Якуб называе вернікаў чужаложнікамі, што імкнуцца атрымліваць асалоду ад гэтага свету? Чужаложнік мае запавет з адным, але шукае адносін з іншым. Мы, як вернікі, маем запавет з Богам, дык чаму мы імкнёмся да шляхоў, паводзінаў і стылю гэтага свету? Можа быць, мы не адрозніваемся ад старажытнага Ізраіля, які не адмаўляўся ад жаданняў Егіпта дзеля прывілею прыйсці да Бога?

Контркультура супраць субкультуры

Ранняя царква была контркультурай. Сёння значная частка царквы з'яўляецца субкультурай. У чым розніца? Контркультура — гэта група людзей, чый лад жыцця адкідае або супярэчыць асноўным каштоўнасцям і мадэлям паводзін грамадства. Іх жыццём кіруюць зусім іншыя прынцыпы. Ранняя царква сведчыць пра гэта. Пётр сказаў першым навернутым: «Ратуйцеся ад гэтага пакаленьня скрыўленага» (Дзеі 2:40). У іншых перакладах яго думка перадаецца так: «Выходзьце, пакуль можаце; выходзьце з гэтай хворай і нікчэмнай культуры!»

Субкультура, з іншага боку, — гэта група людзей, што з'яўляецца часткай існуючай культуры. Нягледзячы на тое, што нейкая рыса адрознівае іх ад астатніх, у цэлым яны звязаны з грамадствам. Сённяшняя царква адпавядае такому апісанню. У нас ёсць свае ярлыкі: «нарадзіліся звыш» і «збаўленыя». Мы ўваходзім у склад розных груп: евангелісты, хрысціяне поўнага Евангелля, харызматы – і дзелімся на розныя дэнамінацыі. Але мы цесна звязаны з грамадствам.

Наша грамадства складаюць людзі з розным ладам жыцця. Калі б мы пабудавалі графік ладу жыцця амерыканцаў, то мелі б, з аднаго боку, крайніх ліbeралаў,

з другога — кансерватараў, і мноства варыяцый паміж гэтымі крайнімі пунктамі. На ліберальным баку былі б рок-зоркі, знакамітасці і розныя нефармалы. Такія людзі не жывуць нармальным жыццём, робячы распусту як таемна, так і публічна. Адны фарбуюць валасы ў чорны колер і адбельваюць скуру. Іншыя вядуць вычварэнскі лад жыцця. Мы лічым гэта крайнасцямі, і большая частка царквы не будзе такое пераймаць.

З іншага боку мы знаходзім кансерватыўных амерыканцаў.

Гэтыя мужчыны і жанчыны жывуць так званым нармальным жыццём. Хоць дадзены сегмент грамадства лічыць сябе «добрым», ён звязаны з агульнай культурай, што знаходзіцца пад уплывам князя, які ўладарыць у паветры. Часам «добрае» становіцца найвялікшым ворагам Бога. Памятаеце, што здарылася, калі Ева выбрала «добрае» насуперак Божай волі?

Многія вернікі не жывуць святым жыццём Валадарства Божага, наадварот, іх жыццё нічым не адрозніваецца ад ладу жыцця кансерватыўных няверуючых. Мы кажам, што мы не ад гэтага свету, але для многіх з нас гэта тэорыя, а не рэальнасць. Па меры таго, як мяняюцца стандарты ў грамадстве, мы змяняемся разам з імі.

Слова Божае наказвае вернікам: «Высьцерагайцеся ўсякага роду зла» (1 Тэс. 5:22). І нас заклікае: «І ня ўдзельнічайце ў бясплодных справах цемры, а лепш дакарайце. Бо пра тое, што робіцца імі патаемна, сорамна і гаварыць» (Эф. 5:11–12). Ці прыслухаліся мы да гэтых папярэджанняў?

Сёння кінаіндустрыя прысвойвае фільмам рэйтынгі. Большасць вернікаў, а таксама кансерватыўныя амерыканцы

лічаць нармальным глядзець фільмы з маркіроўкай PG-13, калі ў ім няшмат нецэнзурнай лексікі або аголенасці. Аднак нават такія фільмы часта напоўненыя непавагай, гневам, нянавісцю, гвалтам або намёкамі на пазашлюбныя сувязі. Многія вернікі спакойна глядзяць на такія бязбожныя паводзіны.

А што, калі такі фільм паказаць пакаленню 1940-х гадоў? Якой была б іх рэакцыя? Большасць жахнулася б ад зместу! Што здарылася? Мараль кансерватыўнай Амерыкі абрынулася, а з ёй змянілася і мараль царквы. Тое, што шакавала няверуючых у Амерыцы ў 1940-х гадах, большасць вернікаў у царкве сёння лічыць нармальным. Мы кіруемся шляхамі Валадарства Божага? Або мы пад уплывам жаданняў Егіпта?

Шляхі і стандарты Валадарства Божага нязменныя, бо нязменны Сам Бог. Пісанне кажа: у Ім няма ні ценю зменаў. Бог кажа нам пазбягаць усякага зла і дадае: сорамна нават гаварыць пра тое, што робяць бязбожныя людзі. Дык чаму мы выстройваемся ў чаргу і плацім грошы, каб убачыць погляды, думкі і паводзіны, сфармаваныя разбэшчаным пакаленнем, у якім мы жывём? Адзін сябар расказаў мне, як аднойчы падчас малітвы пачуў гарачае пытанне Госпада: «Чаму Мой народ забаўляецца тым, што прабіла Мае рукі цвікамі?»

Ці ўмее індустрыя забаў адрозніваць духаў? Ці ведаюць кіраўнікі і тыя, хто прымае рашэнні, якія плады Бог шукае ў Сваім народзе? Дык чаму мы спадзяемся на рэйтынгі індустрыі, а не на ўменне адрозніваць духаў? Няўжо Бог змяніўся за апошнія дваццаць гадоў і прыстасаваўся да тэндэнцый гэтага пакалення? Абсалютна не! Калі Божыя стандарты не змяніліся, чаму змяніліся стандарты сярэднястатыстычнага амерыканскага верніка? Наш лад жыцця непарыўна звязаны

з культурай, а не з Валадарствам. Мы не адмовіліся ад жаданняў Егіпта. Ва ўсіх сферах жыцця — адзенні, прычосках, абыходжанні з грашыма і бізнесам, поглядах на палітыку і многім іншым – відавочны свецкі ўплыў.

Людзі ў ранняй царкве навучыліся адкідаць бязбожныя погляды, шляхі і культурныя забавы, бо імкнуліся адпавядаць шляхам Валадарства Божага. Больш, чым мець камфорт і задавальненне, іх царква прагнула пазнаць Збаўцу. Любоў да Госпада абараняла большасць першых хрысціян ад спакусаў тагачаснай культуры. Адмова ад усяго была дробяззю ў параўнанні з узнагародай пазнання Збаўцы. Яны не толькі прызнавалі гэта, але і жылі гэтым. Такі лад жыцця спарадзіў сярод іх здаровую дысцыпліну.

У адрозненне ад некаторых пазнейшых канфесій або груп, раннія вернікі не спрабавалі ўкараніць святасць з дапамогай строгіх правіл, законаў ці пастановаў. Яны абапіраліся на здаровую дактрыну, сапраўднае кіраўніцтва Духа, пабожны прыклад і цвёрдае рашэнне служыць. Цэрквы, якія абапіраюцца на знешнія правілы для дасягнення святасці, звычайна спараджаюць законнікаў. Ранняя царква падкрэслівала важнасць змененага сэрца, якое прывяло б да пабожнага ладу жыцця. Знешнія манеры лічыліся марнымі, калі яны не адлюстроўвалі ўнутраных зменаў.

Ці раздражняем мы Госпада?

Сёння праз тэлебачанне, відэа, часопісы, газеты мы запрашаем свет у нашы дамы. Шмат разоў мяне засмучалі плакаты спартсменаў, фатаграфіі кіназорак, якія вісяць у дзіцячых пакоях, а таксама часопісы галівудскіх зорак і іншых ідалаў грамадства ў дамах вернікаў. Чаму мы ўзвышаем гэтых мужчын і жанчын, якія сталі ідаламі для грамадства?

Кажучы пра ідалаў, Павел папярэджваў: «Ня можаце піць келіх Госпада і келіх дэманаў; ня можаце ўдзельнічаць у стале Госпада і стале дэманаў». Чаму мы хочам карміцца тым, чым корміцца свет? Апостал дадаў: «Ці будзем раздражняць Госпада?» (1 Кар. 10:21–22). Чаму нас так цікавіць тое, чым цікавіцца свет?

Мая сям’я была знаёмая з вядомым прафесійным барцом. Бог шмат разоў моцна кранаўся яго сям’і. Яго жонка, дзеці і сваякі былі збаўлены. Гэты чалавек таксама чуў Евангелле ад нас. Ён ведаў: каб ісці за Ісусам, трэба заплаціць цану. Мой сябар быў не гатовы адмовіцца ад усяго, каб ісці за Госпадам. У пэўным сэнсе я паважаю яго сумленнасць, бо многія ў царкве кажуць, што адмовяцца ад усяго дзеля Ісуса, але не выконваюць абяцанняў.

Я прыводжу прыклад гэтага барца, калі прапаведую ў цэрквах і на канферэнцыях пра духоўную сілу. Маё сэрца плача, калі пасля падыходзяць людзі і пытаюцца, хто гэты чалавек. Мне хочацца закрычаць: «Навошта вам ведаць, хто гэта? Навошта вы ўвогуле глядзіце спаборніцтвы па барацьбе?» Рызыкуючы падацца законнікам, я ўстрымліваюся. Магчыма, надарэмна. Мне падабаецца гэты чалавек, але я не магу глядзець яго выступы па тэлевізары, бо яны поўныя цемры. Не разумею, *як вернікі могуць рэгулярна глядзець такое? Дзе іх любоў да Божай прысутнасці?*

Папярэджанне

Некаторы час таму я перажыў папярэджанне, якое падсілкавала маю любоў да гэтага паслання. Я служыў у царкве і казаў пра пошук Бога. Магутнае служэнне глыбока кранула многіх людзей.

Наступны дзень быў выходным. Пастар запрасіў усіх лідараў і мяне на сяброўскую сустрэчу.

Мы елі, размаўлялі пра Божы дотык на мінулым служэнні. Пасля вячэры мы вырашылі паглядзець фільм. У аднаго з лідараў была відэакасэта з вельмі папулярным фільмам. Хоць фільм і меў рэйтынг PG-13, галоўную ролю выконваў вельмі таленавіты актор, і я згадзіўся глядзець.

У самым пачатку была сцэна забойства. Мне гэта не спадабалася, але я вырашыў даглядзець. Хоць забойстваў болей не было, у фільме адбывалася шмат боек, нянавісці, зла, горычы і падману. Мяне ахапіла трывога. Я думаў, што раней мы гаварылі пра Божыя справы, адчувалі жыццё і святло, а цяпер адкрываемся цемры. Я адчуваў, што даю кепскі прыклад.

Адзін з маіх сыноў увайшоў у пакой у той момант, калі на экране адбывалася забойства. Мой сын быў у жаху. Ён выбег з пакоя і разам са старэйшым братам пайшоў да маёй жонкі (якая сышла на пачатку) па суцяшэнне. Сын не мог зразумець, чаму тата глядзеў такі фільм. Ён спытаў: «Мама, гэты фільм мае рэйтынг PG-13 або R. Чаму тата яго глядзіць?»

Пасля прагляду я пачуваўся зняважаным, бо зрабіў глупства. Я развітаўся з лідарамі царквы, гэта быў апошні дзень паездкі. Вось дык развітальная сустрэча! Я папрасіў прабачэння ў жонкі, якая расказала мне пра каментар сына. На наступны дзень я папрасіў прабачэння ў дзяцей і сказаў ім, што зрабіў няправільна і зграшыў супраць Бога, іх і лідараў царквы. Дзеці даравалі мне, але не маглі пазбавіцца ад непрыемных пачуццяў.

У наступным горадзе мы спыніліся ў адной пабожнай, вельмі дарагой мне пары. Калі я толькі нарадзіўся звыш у канцы сямідзясятых, яны сталі маімі настаўнікамі. Ён быў

даследчыкам у адным з універсітэтаў, прывёў многіх да Госпада і дапамагаў студэнтам расці ў Госпадзе.

Мой сын расказаў гэтай сям'і пра фільм, які я глядзеў у іншага пастара. Пазней жонка расказала мне пра гэта. Мае сябры мелі чыстыя сэрцы, і мне стала вельмі сорамна, што яны даведаліся пра мой учынак.

Я адразу ж звярнуўся да Госпада ў малітве. Бог гаварыў са мной недвухсэнсоўна і паказаў, што гэта было папярэджанне. Калі я так засмуціўся, што пра гэта даведаліся мае сябры, то як, на маю думку, адрэагуе Бог? Што Яму думаць пра тое, калі я, Яго храм, адкрыўся на такую цемру? Я засмуціўся. Дзякуй Богу, што Ён ласкавы і міласэрны ў Сваім прабачэнні!

Адкрыццё, якое дапамагло бачыць

Госпад выкарыстаў той выпадак, каб паказаць мне праўду адносна нашай адказнасці аддзяляцца ад свету. Яго адкрыццё, як заўсёды, змяніла маё мысленне і лад жыцця. Пазней на тым жа тыдні Госпад праз жыццё Лота, пляменніка Абрама, яшчэ лепей праілюстраваў гэтую праўду.

Бог сказаў Абраму пакінуць сваю зямлю, сваякоў і дом бацькі, і Ён зробіць Абрама вялікім народам і дабраславіць яго. Абрам паслухаўся, і яго пляменнік Лот пайшоў з ім. Іх выхад са сваёй зямлі таксама быў правобразам збаўлення, як і выхад Майсея і Ізраіля з Егіпта. Абрам пакінуў дом, таму што атрымаў адкрыццё, а Лот такога адкрыцця не меў. У Абрама была тая ж матывацыя, што і ў Майсея, а Лот быў больш падобны на дзяцей Ізраіля.

Пайшоўшы з Абрамам, Лот увайшоў у Божыя дабраславенні. Абрам квітнеў і маў шмат быдла, срэбра і золата (Быц. 13:2). І Лот, «які ішоў з Абрамам, меў авечак,

валоў і намёты» (Быц. 13:5). Аднак, калі той, хто шукае ўласнай выгады, ідзе з тым, хто шукае Бога, узнікае канфлікт, бо цела заўсёды супрацiўляецца і змагаецца з духам. І таму мы даведваемся, што «была спрэчка паміж пастухамі статкаў Абрама і пастухамі статкаў Лота» (Быц. 13:7). Абрам, які быў чалавекам па сэрцы Божым, сказаў пляменніку:

«Няхай ня будзе спрэчкі паміж мной і табой, і паміж пастухамі маімі і пастухамі тваімі, бо мы ж браты. Ці ня ўся гэтая зямля перад табою? Прашу, адлучыся ад мяне! Калі ты ўлева, дык я — управа, а калі ты ўправа, дык я — улева» (Быц. 13:8–9).

Сэрца Абрама імкнулася да Бога. Яго асабістая выгада больш не кіравала жыццём. Тое, што мог даць свет, ужо не мела значэння, бо «ён чакаў гораду, які мае падмуркі, якога майстар і дойлід — Бог» (Гебр. 11:10). Яго позірк быў скіраваны на вечнае; выбар найлепшай зямлі не меў для яго значэння.

Той, хто атрымаў збаўленне, але не мае вялікай любові да Бога, як народ Ізраіля, будзе шукаць найбольшай выгады ў свеце, бо менавіта там яго ўзнагарода. Абрам саступіў Лоту, дазволіўшы першым выбраць зямлю.

Лот доўга глядзеў на ўрадлівыя раўніны даліны Ярдана каля Сігора. Уся зямля была цудоўнай, як сад Эдэмскі або прыгожая Егіпецкая зямля. (Гэта было да таго, як Госпад знішчыў Садом і Гамору). Лот выбраў сябе даліну ракі Ярдан на ўсход ад гэтых гарадоў і пайшоў туды са статкамі і слугамі, разышоўшыся з Абрамам. Такім чынам, пакуль Абрам заставаўся ў зямлі Ханаанскай, Лот пераставіў намёты бліжэй да Садома (Быц. 13:10–12).

Зямля, якую абраў Лот, была вельмі прывабнай. На раўнінах чакалі дабрабыт і камфорт. Лот быў знаёмы з гэтай

тэрыторыяй, бо праходзіў там раней (Быц. 13:3). Ён, верагодна, ведаў, што «жыхары Садому былі ліхімі і вялікімі грэшнікамі перад ГОСПАДАМ» (Быц. 13:13). Магчыма, гэта тлумачыць яго «доўгі позірк». Я мяркую, ён узважваў дабраславенне зямлі і зло, якое там рабілася. Але жаданне «добрага жыцця» было мацнейшым за любоў да Бога, якую меў Абрам. Таму Лот не паставіўся сур'ёзна да бязбожнасці. Хутчэй за ўсё ён думаў, што застанецца чыстым нават пад яе ўплывам.

Я думаю, ён «паставіў намёты аж да Садому», каб трымацца далей ад бязбожнага грамадства. Ён паводзіў сябе як многія сучасныя вернікі, якія думаюць: «Я магу крыху заглыбіцца ў свет, і, калі не буду рабіць бязбожных спраў, мяне не засмокча». Такія думкі ў лепшым выпадку глупыя! У свеце ёсць спакусы. Калі вы маеце эгаістычныя жаданні, спакусы прыцягнуць вас, як магніт прыцягвае адны металы і не ўздзейнічае на іншыя.

Намеры Лота трымацца далей ад Садома былі добрымі, але, як бачым, пазней ён пераехаў у дом за брамамі Садома (Быц. 19:1–3)! Горад прыцягнуў Лота. Я ўпэўнены: ён глядзеў на станоўчыя бакі, аднак у Новым Запавеце напісана, што праведная душа Лота пакутавала ад паводзін няправедных: «бо гэты праведнік [Лот], жывучы між імі, з дня ў дзень мучыў праведную душу [сваю], бачачы і чуючы справы беззаконныя» (2 Пт. 2:8).

Я ніколі не забуду тое, што Бог адкрыў мне. Словы «бачачы і чуючы справы беззаконныя» кінуліся мне ў вочы. Лот засмуціў сваю праведную душу, бачыўшы беззаконныя ўчынкі.

Вы падумаеце: «Я бачу беззаконныя ўчынкі і чую пра беззаконне кожны дзень на працы, у школе, на вуліцы. Як мне не засмуціць душу?» Госпад даў адказ. Ідучы на працу,

у школу ці ў іншае месца, каб выконваць неабходныя штодзённыя справы, вы ідзяце на місіянерскае поле. Бог пасылае вас быць святлом у цемры. Вы можаце сведчыць пра сілу ўваскрасення Ісуса тым людзям, якія ніколі не патрапілі б у евангельскую царкву. Тады іх беззаконныя ўчынкі не засмуцяць вашу душу.

Аднак Лот дзеля ўласнай карысці і задавальнення вырашыў жыць побач з бязбожнікамі. Калі вы, як вернік, вырашаеце паглядзець відэа, поўнае няправеднасці, прачытаць часопіс, прасякнуты духам свету, або пайсці ў месца адпачынку ці забаў, дзе робяць беззаконне, вы будзеце мучыць сваю праведную душу. І, што самае горшае, пазбавіце сябе прывілею наблізіцца да гары Гасподняй.

Дзе мы знаходзім супакой нашым душам?

Вы адкажаце: «Але Ісус еў з грэшнікамі». Так, праўда. Аднак Ён хадзіў на такія сустрэчы, каб звярнуцца да грэшнікаў, і нам трэба рабіць тое ж. Ісус не хадзіў туды, каб забаўляцца ці адпачываць. Вы спытаеце: «Куды верніку пайсці адпачыць?» Ісус пайшоў у пустыннае месца (Мк. 6:31).

Гэта азначае месца, далёкае ад мітусні свету.

Раней маім любімым месцам адпачынку быў пляж. Цяпер я рэдка знаходжу ціхі пляж. На большасці пляжаў людзі носяць адзенне, якое менш закрывае іх цела, чым ніжняя бялізна. Іх ахапіў дух пажадлівасці. (Цікава, што падумалі б пра сучасныя маленькія купальнікі ў 1940-х гадах? Яны б шакавалі тагачасных кансерватыўных няверуючых, не кажучы пра вернікаў! Я не хачу законнічаць або быць старамодным, але мне цікава: магчыма, мы не ўсведамляем, што сталі субкультурай свету?) Замест пляжу я езджу адпачываць у горы, у лес або на азёры. Там я магу выйсці з мітусні свету і сапраўды адпачыць душой.

Навошта вернікам шукаць забаваў ці адпачынку там, дзе найбольш відавочныя шляхі гэтага свету? Магчыма, у адпачынку мы спрабуем адысці ад Божай прысутнасці? Нам трэба супакоіцца, каб атрымаць асалоду ад Божай прысутнасці. Ці, магчыма, мы не зразумелі дабраславенне, якое чакае тых, хто аддзяляецца ад свету і набліжаецца да Бога?[1]

1 Некаторыя развагі ў гэтым раздзеле натхнёныя раздзеламі 3 і 4 кнігі Дэвіда У. Берката «Сапраўдных ерэтыкаў папрашу ўстаць» (Will the Real Heretics Please Stand Up?, Tyler, Тэхас: Scroll Publishing, 1989).

РАЗДЗЕЛ 9

ЛАСКА, ЯКАЯ ЗБАЎЛЯЕ

Ласка – гэта здольнасць жыць у свабодзе ад бязбожнасці і свецкіх жаданняў. Гэта сіла, якая дае магчымасць жыць у святасці перад Богам.

У Старым Запавеце дакладна няма «састарэлых Пісанняў». Наадварот, Ісус кажа: «Ня думайце, што Я прыйшоў парушыць Закон ці Прарокаў; не парушыць прыйшоў Я, але споўніць» (Мц. 5:17). Адкуль нам ведаць, што Ён споўніў і спаўняе цяпер, калі мы не разумеем гэтага? Цяпер, калі мы ведаем са Старога Запавета Божае жаданне жыць сярод Свайго народа, давайце вернемся да словаў Паўла ў Новым Запавеце:

> «Ня будзьце пад чужым ярмом з бязьвернымі, бо якое таварыства праведнасьці і беззаконьня? Якая супольнасьць у сьвятла з цемраю? А якая згода ў Хрыста з Бэліярам? Ці якая частка ў вернага з бязьверным? Ці якая лучнасьць у бажніцы Божай з ідаламі? Бо вы — бажніца Бога Жывога, як сказаў Бог: «Буду жыць у іх і буду хадзіць з імі; і буду іхнім Богам, і яны будуць Маім народам»» (2 Кар. 6:14–16).

Бог дае тры абяцанні. Па-першае, Ён будзе жыць у нас і хадзіць сярод нас. Па-другое, Ён будзе нашым Богам. Па-трэцяе, мы будзем Яго народам. Гэта Яго абяцанні, аднак іх вытокі не ў Новым Запавеце. Павел паўтарае тое, што Госпад неаднаразова казаў Ізраілю. Божыя жаданні для нас не змяніліся. Аднойчы Яго словы да Ізраіля гучалі вось так: «Я буду хадзіць сярод вас і буду Богам вашым, а вы будзеце народам Маім» (Ляв. 26:12). Ад самага пачатку гэта было Яго жаданнем.

Мы даведаліся пра жаданне Госпада жыць сярод нас у Сваёй славе. З тымі ж словамі Святы Дух звяртаецца праз апостала Паўла да вернікаў Новага Запавету. Аднак, як і ў выпадку з Ізраілем, ёсць умова:

> «Дзеля гэтага: «Выйдзіце спасярод іх і аддзяліцеся, — кажа Госпад, — і не дакранайцеся да нячыстага, і Я прыйму вас». «І Я буду вам Айцом, і вы будзеце Мне сынамі і дочкамі, — кажа Госпад Усеўладны» (2 Кар. 6:17–18).

Такая ўмова нічым не адрозніваецца ад пастаўленай Майсею і народу Ізраіля. Мы павінны аддзяліцца ад сістэмы гэтага свету. Калі мы будзем паслухмяныя, Бог прыме нас і адкрые нам Сябе! Калі мы так не зробім, наш лёс будзе горшым, чым лёс габрэяў.

Бог сказаў Майсею асвяціць народ. Аддзяленне для Госпада дапамагае ўбачыць Яго славу. Загад аддзяліцца цяжка зразумець няправільна. Іншымі словамі, Бог кажа: «Я вызваліў вас ад свету. Цяпер выкіньце гэты свет з сябе!» Паслухмянасць падрыхтуе нас да Божай славы.

Майсей загадаў Ізраілю «вымыць адзенне». Людзям трэба было змыць бруд Егіпта. Гэтаксама і нам сказана: «Дык, улюбёныя, маючы такія абяцаньні, ачысьцім сябе ад усякага бруду цела і духа, зьдзяйсьняючы сьвятыя рэчы ў

страху Божым» (2 Кар. 7:1).

Мы павінны ўдасканальвацца ў святасці, ачышчаючы сябе ад цялеснага і духоўнага бруду. Як і ў выпадку з Ізраілем, нам трэба абмыцца ад бруду гэтага свету. Павел не кажа: «Бог ачысціць вас» або «кроў Ісуса зробіць усё дзеля вашага ачышчэння». Значэнне гэтага месца больш зразумелае ў арыгінале. Грэчаскае слова «ўдасканальваць» — epiteleo. Грэчаскі слоўнік Тэера дае наступнае азначэнне: «Узяць на сябе абавязак давесці да канца, выканаць, удасканаліць або завяршыць». Адказнасць за ініцыятыву і ажыццяўленне ачышчэння ўскладаецца на нас.

Вядома, мы ніколі не ачысцімся без Божай ласкі. Ласка – гэта здольнасць рабіць тое, што патрабуе Божая праўда. Яна дае нам сілу быць паслухмянымі Богу. Вось чаму Павел кажа:

> «І працуючы разам [з Ім], мы просім, каб ласка Божая не надарма была атрыманая вамі» (2 Кар. 6:1).

Атрымаць нешта надарма — значыць не выкарыстоўваць патэнцыял гэтай рэчы. Дапусцім, я жыў каля вулкана. Перадаюць папярэджанне, што ў бліжэйшыя сутак адбудзецца вывяржэнне. Я не магу дастаткова далёка адысці ад гары за дваццаць чатыры гадзіны без транспартных сродкаў. Без аўтамабіля я асуджаны на смерць. Зразумеўшы сітуацыю, нейкі шчодры і любячы чалавек стукае ў мае дзверы, дае мне машыну і ключы ад яе і кажа: «Машына твая. Цяпер ты выратаваны».

Я радуюся выратаванню. Не маючы грошай, я ніколі не змог бы купіць машыну. Гэты чалавек шчодра даў мне машыну, якая даставіць мяне на бяспечныя землі.

Я тэлефаную сябрам і радасна кажу ім: «Я выратаваны! Я не памру! Вельмі спагадлівы чалавек даў мне машыну,

каб выбрацца з зоны катастрофы. Хіба гэта не цудоўна?» Потым я дастаю карту і нават купляю кіраўніцтва па лепшым кіраванні аўтамабілем.

Аднак усе наступныя 24 гадзіны я застаюся ў доме. Я не сядаю ў машыну, каб паехаць у бяспечнае месца. Пачынаецца вывяржэнне вулкана, і я гіну. Я атрымаў падарунак, які мог выратаваць мяне, але я проста радаваўся і нічога не рабіў. Пасля людзі, якія ведалі пра маю сітуацыю і падарунак, будуць казаць: «Ён атрымаў машыну надарма».

Так і з Божай ласкай: атрымаць яе надарма азначала б, што Госпад даў нам сілу вызваліцца ад пастак свету праз святасць, але мы грэбуем ёю.

Ласка, якая пярэчыць Пісанню

У сучаснай царкве сустракаецца няправільнае мысленне. Яно пайшло ад незбалансаванага вучэння пра ласку. Часцей за ўсё ласку ўспрымаюць як прыкрыццё для свецкага жыцця. Шчыра кажучы, яна выкарыстоўваецца для апраўдання эгаістычнага ладу жыцця і жыцця паводле цела. Многія хрысціянскія аб’яднанні маюць перакос у бок дабрыні Бога і не звяртаюць увагу на Божую святасць і справядлівасць. Такі лібералізм прывёў да таго, што многія маюць скажонае разуменне Божай ласкі. Таму многія атрымалі Божую ласку надарма.

Божая ласка — гэта не прыкрыццё. Так, яна пакрывае, але ж гэта яшчэ не ўсё. Яна дае нам сілы і здольнасць жыць у паслухмянасці. У Нагорнай казані (Мц. 5) Ісус кажа наступнае: «Вы чулі, што сказана старадаўнім... А Я кажу вам...» (вершы 21–22). Гэтыя словы паўтараюцца яшчэ чатыры разы да канца раздзела (вершы 27–28, 31–32,

33–34, 43–44). Што робіць Ісус? Ён цытуе патрабаванне Закона Майсея: «Вы чулі, што сказана...» Затым тлумачыць, што Бог чакае ад вернікаў у Новым Запавеце: «Але Я кажу вам...» Ісус суадносіць Закон Майсея з ласкай і праўдай.

Ян кажа: «Бо Закон быў дадзены праз Майсея, а ласка [Божая] і праўда сталіся праз Ісуса Хрыста» (Ян 1:17). Ісус прадстаўляе вымярэнне ласкі, якое ўкладзе ў нас Божую здольнасць быць свабоднымі ад мёртвай формулы закону. Закон — гэта знешняе абмежаванне, а ласка — унутранае пераўтварэнне.

Я часта чую, як вернікі і святары наракаюць на жорсткія патрабаванні закона, а потым выказваюць палёгку, што яны пад ласкай, а не пад такім жорсткім ладам жыцця. Што ж, я таксама рады, што я ўжо не пад законам. Але не таму, што я лічу Божы стандарт святасці больш мяккім. Акурат наадварот. Я зразумеў, што стандарты Яго ласкі вышэйшыя!

Давайце глыбей разгледзім параўнанні Ісуса ў Нагорнай казані:

> «Вы чулі, што сказана старадаўнім: “Не забівай, а хто заб’е, падлягае суду”. А Я кажу вам, што ўсякі, хто гневаецца на брата свайго дарэмна, падлягае суду; а хто скажа брату свайму: “Нікчэмны”, падлягае сынэдрыёну, а хто скажа: “Дурань”, падлягае гееньне вогненай» (Мц. 5:21–22)

Слова «*нікчэмны*» (у іншых перакладах ужываецца «рака») азначае «пустагаловы». Габрэі ў часы Хрыста часта выкарыстоўвалі такі дакор. Калі ў гневе чалавек называў бліжняга дурнем, то Ісус папярэджваў, што такому чалавеку пагражала пекла. Слова «*дурань*» азначае «бязбожнік». «Сказаў бязглузды ў сэрцы сваім: “Няма Бога!”» (Пс. 14:1).

Назваць брата дурнем было сур’ёзным абвінавачваннем. Для гэтага гнеў мусіў стаць нянавісцю. Можна параўнаць з тым, як сёння хтосьці кажа: «Я ненавіджу цябе», – маецца на ўвазе тое самае.

У Старым Запавеце чалавек быў вінаваты ў забойстве, калі пазбаўляў іншага жыцця. У Новым Запавеце паводле ласкі Бог раўняе нянавісць да брата з забойствам: «Усякі, хто ненавідзіць брата свайго, ёсьць чалавеказабойца; і вы ведаеце, што ніводзін чалавеказабойца ня мае жыцьця вечнага» (1 Яна 3:15).

Каб быць вінаватым паводле закона, трэба пырнуць чалавека нажом. Паводле ласкі, калі вы адмаўляецеся дараваць або дазваляеце любой форме нянавісці кіраваць вашым сэрцам, відавочна, што Божая ласка не жыве ў вас або вы занядбалі яе і, значыць, атрымалі надарма. Дык ці кажа Ісус пра ласку як пра вялікае «прыкрыццё», ці Ён гаворыць пра яе як Сваю сілу, якая дазваляе жыць святым жыццём?

Вось яшчэ адно параўнанне, ужытае Ісусам:

Вы чулі, што сказана старадаўнім: “Не чужалож”. А Я кажу вам, што ўсякі, хто глядзіць на жанчыну, жадаючы яе, ужо чужаложыць з ёю ў сэрцы сваім (Мц. 5:27–28).

Паводле Старога Запавету, прысуд выносіўся, калі здараўся фізічны акт чужаложства. Паводле Новага Запавету, наадварот, Бог лічыць чалавека чужаложнікам, калі ён толькі паглядзеў на жанчыну з пажадлівасцю ў сэрцы. Каб парушыць закон, трэба было саграшыць фізічна. Каб парушыць запавет ласкі, трэба ўсяго толькі захацець саграшыць! Ці падобна гэта на ласку, у якой мы жывём і пра якую вучаць у Амерыцы? Гэта падобна на прыкрыццё або на дадзеную Богам здольнасць жыць святым жыццём?

Калі б ласка была прыкрыццём, то Ісус супярэчыў бы таму, што Сам прыйшоў даць. Але гэта не так: «Бо зьявілася ласка Божая, што дае збаўленьне для ўсіх людзей, якая навучае нас, каб, адрокшыся ад бязбожнасьці і пажадлівасьцяў сьвету, цьвяроза, праведна і пабожна жылі мы ў цяперашнім веку» (Ціт. 2:11–12). Ласка апісваецца як здольнасць жыць у свабодзе сярод бязбожнасці і свецкіх жаданняў. Гэта сіла, якая дае магчымасць жыць у святасці перад Богам.

Аўтар Паслання да Гебраяў заклікае нас «мець ласку, праз якую будзем служыць Богу, падабаючыся [Яму], з сарамлівасьцю і багабойнасьцю» (Гебр. 12:28). Ласка зноў вызначаецца не як прыкрыццё, а як сіла, якая дазваляе нам правільна служыць Богу. Ласка, атрыманая надарма, прыводзіць нязмененае сэрца да свецкага бруду. Такім чынам, плод святасці – доказ нашага збаўлення.

Збаўленыя справамі?

Некаторыя людзі запярэчаць: «Але ж у Бібліі сказана: “Бо ласкаю [Божай] вы збаўленыя праз веру; і гэта не ад вас — Божы дар: не праз учынкі, каб ніхто не хваліўся”» (Эф. 2:8–9).

Так, гэта праўда. Немагчыма ўласнымі сіламі весці жыццё, вартае нашай спадчыны ў Валадарстве Божым, бо ўсе саграшылі і не адпавядаюць праведнаму Божаму стандарту. Ніхто не зможа стаць перад Богам і сцвярджаць, што яго справы, міласэрнасць ці добрае жыццё даюць права жыць у Божым Валадарстве. Кожны з нас саграшыў і заслугоўвае вечна гарэць у вогненным возеры.

Божы адказ на нашы недахопы — гэта збаўленне праз дар ласкі! Дар нельга заслужыць. У Рымлянам 4:4 мы чытаем: «Таму, хто робіць, нагарода ня з ласкі залічваецца, але з павіннасьці». Сваім добрым жыццём вы не можаце

заслужыць ці купіць дар. Можна весці ахвярнае і міласэрнае жыццё, але ўсё гэта не дапаможа заслужыць ласку. Ласка – дар, і вы атрымліваеце яго праз веру ў Ісуса.

Давайце давядзём нашу ідэю да лагічнага завяршэння. Успомнім прыклад з чалавекам, які жыў каля вулкана і якому падарылі машыну. Чалавек не мог яе купіць, бо не меў грошай. Але, атрымаўшы падарунак, ён павінен быў выкарыстаць яго. Сеўшы за руль і выехаўшы з небяспечнай зоны, чалавек выратаваўся б. Ніхто з нас не можа купіць ласку. Яна дадзена як дар, які мы не зможам заслужыць. Але нам трэба выкарыстаць патэнцыял ласкі.

Вось чаму Якуб смела заяўляе вернікам: «Гэтак і вера, калі ня мае ўчынкаў, сама па сабе мёртвая» (Як. 2:17). Якуб не супярэчыць Паўлу. Ён дапаўняе і ўдакладняе пасланне Паўла, адзначаючы: як наш сябар не можа выратавацца, не паехаўшы ад вулкана на машыне, так і ласка без адпаведных справаў не мае ніякага эфекту і атрымана надарма.

Якуб працягвае: «Але нехта скажа: «Ты маеш веру, а я маю ўчынкі». Пакажы мне веру тваю без учынкаў тваіх, і я з маіх учынкаў пакажу табе маю веру» (Як. 2:18). Апостал сцвярджае: жыццё ў святасці — доказ, што чалавек прыняў дар Божай ласкі праз веру. Такім чынам, ласка дае жаданне і здольнасць слухацца. Вось чаму Павел кажа: «Вернае слова; і я хачу, каб ты сьцьвярджаў гэта, каб тыя, што вераць Богу, былі старанныя ў выкананьні добрых справаў: гэта добра і людзям карысна» (Ціту 3:8). Намінальны вернік, які пастаянна не слухаецца Божага Слова, не атрымаў ласкі Божай альбо атрымаў яе надарма.

Якуб падкрэслівае: «Дык паглядзіце, што чалавек апраўдваецца праз учынкі, а не праз веру толькі» (Як. 2:24). Вось гэта заява! Асмелюся сказаць: мала хто з евангельскіх

ці харызматычных вернікаў ведае пра існаванне гэтага верша ў Бібліі.

Нядаўна я пачаў казань узгаданым вершам з Пісання. Калі я яго прачытаў, у зале стала вельмі ціха. Людзі так прызвычаіліся да казаняў пра веру без учынкаў, што ім спатрэбіўся час, каб зразумець прачытанае. Вядома, потым я прачытаў верш у кантэксце, і іх сэрцы адкрыліся. Я прыцягнуў іх увагу.

Перад гэтымі словамі Якуба мы чытаем прыклад Абрагама, айца веры:

Ці ж не праз учынкі апраўдаўся Абрагам, бацька наш, узьнёсшы на ахвярнік Ісаака, сына свайго? Бачыш, што вера дапамагала ўчынкам ягоным, і праз учынкі вера завяршылася. І споўнілася Пісаньне, якое кажа: «Паверыў Абрагам Богу, і залічана яму за праведнасьць», і: «Сябрам Богу быў ён названы» (Як. 2:21–23).

Што Ісус хоча бачыць у нас

Нядаўна, калі я маліўся, Госпад даў мне думкі, якія так пярэчаць вучэнню нашых цэркваў, што я здзівіўся і сумняваўся, ці сапраўды гэта Божы голас. Але я знайшоў пацверджанне Яго словам у Пісанні.

Перш чым падзяліцца гэтымі месцамі, я апішу сутнасць праблемы. У пачатку кнігі Адкрыцця Ісус дае сем пасланняў сямі цэрквам. Гэта зварот да гістарычных цэркваў, але Бог не змясціў бы гэтыя пасланні ў Пісанні, калі б яны не мелі прароцкага прымянення. Іншымі словамі, тыя словы ўсё яшчэ актуальныя для нас сёння.

Першае сцвярджэнне, якое я пачуў ад Госпада ў малітве, было такім:

«Джон, ці заўважыў ты, што першыя словы з Маіх вуснаў да кожнай з сямі цэркваў у кнізе Адкрыцця былі: «Ведаю справы твае»?»

У кнізе Адкрыцця я знайшоў наступнае:

- Першая царква: Анёлу [пасланцу] Эфескае царквы напішы... Ведаю справы твае (Адкр. 2:1–2).
- Другая царква: І анёлу Сьмірнскае царквы... Ведаю справы твае (Адкр. 2:8–9).
- Трэцяя царква: І анёлу царквы, што ў Пергаме, напішы... Ведаю справы твае (Адкр. 2:12–13).
- Чацвёртая царква: І анёлу царквы, што ў Тыятыры, напішы ... Ведаю справы твае (Адкр. 2:18–19).
- Пятая царква: І анёлу царквы, што ў Сардах, напішы... Ведаю справы твае (Адкр. 3:1).
- Шостая царква: І анёлу царквы, што ў Філядэльфіі, напішы... Ведаю справы твае (Адкр. 3:7–8).
- Сёмая царква: І анёлу Ляадыкейскае царквы напішы... Ведаю справы твае (Адкр. 3:14–15).
- «Ведаю справы твае» — першыя словы з Яго вуснаў, скіраваныя да ўсіх сямі цэркваў.

Я падумаў: як мы так далёка адышлі ад таго, што Бог падкрэслівае і шукае ў нас? Разважаючы, я пачуў, як Госпад прамовіў другую рэч, якая не менш уразіла мяне: «Джон, ці заўважыў ты, што Я не сказаў ніводнай з гэтых цэркваў: «Ведаю вашы сэрцы»?»

Я прыгадаў, колькі разоў кансультаваў намінальных вернікаў, што вялі распусны або свецкі лад жыцця, і чуў іх упэўненыя словы: «Бог ведае маё сэрца!»

Ісус не глядзіць на нашы намеры, жаданні ці веды пра тое, што правільна. Ён глядзіць на справы! Мы дазваляем

Божай ласцы ствараць у нас святасць ці мы надарма атрымалі Божую ласку?

Форматировать эту строку как подзаголовок

Адна з прычын, чаму мы так далёка адышлі ад сапраўднага значэння ласкі, —няправільнае вучэнне пра веру. У наш час гэтае слова зведзена да прызнання чагосьці розумам. Многія людзі маліліся малітвай пакаяння, таму што паверылі ў існаванне Ісуса, іх кранулі казані, у якіх адсутнічаў заклік да глыбокага пакаяння. Але яны не адвярнуліся ад пошуку таго, да чаго імкнецца свет. Яны працягваюць жыць для сябе, спадзеючыся на інтэлектуальнае ці эмацыянальнае збаўленне, якое не з’яўляецца рэальным.

У Пісанні *верыць* азначае не толькі прызнаваць існаванне Ісуса, але і падпарадкоўвацца Яго волі і Яго Слову. У Пасланні да Гебраяў 5:9 мы чытаем: «І, споўніўшы [ўсё], стаўся для ўсіх, якія паслухмяныя Яму, прычынаю вечнага збаўленьня». Верыць — значыць падпарадкоўвацца. Доказам веры Абрагама былі яго справы паслухмянасці. Прыслухаўшыся да закліку да асвячэння, ён пакінуў сям’ю, сяброў і краіну. Пазней быў гатовы аддаць Богу самае каштоўнае – сына. Нічога, нават яго сын, не значыла для яго больш, чым паслухмянасць Богу. Вось сапраўдная вера. Вось чаму Абрагама шануюць як «бацьку ўсіх нас» (Рым. 4:16). Мы бачым такую веру ў царкве? Як жа мы так падмануліся?

Вы кажаце, што ў вас ёсць вера, але гэта не даказвае ваша збаўленне. Якім чынам вера можа быць сапраўднай без адпаведнай паслухмянасці, што вядзе да сапраўднай святасці? Паслухайце зноў словы Якуба: «Дык паглядзіце, што чалавек апраўдваецца праз учынкі, а не праз веру толькі».

Не кожны, хто кажа Мне: “Госпадзе! Госпадзе!”

Мы пазнаем сапраўднага верніка не па тым, што ён вызнае, а па яго «пладах святасці» (Рым. 6:22). Ісус тлумачыць: «Таму паводле пладоў іхніх пазнаеце іх. Ня кожны, хто кажа Мне: “Госпадзе! Госпадзе!”, увойдзе ў Валадарства Нябеснае, але той, хто выконвае волю Айца Майго, Які ў небе» (Мц. 7:20–21).

Дазвольце мне сказаць сучаснай мовай: «Пазнаць верніка можна не па тым, што ён вызнае, а па яго падпарадкаванні волі Майго Айца. Не кожны, хто кажа: «Я хрысціянін, і Ісус — мой Госпад», – пойдзе на неба, але толькі тыя, хто выконвае волю Айца».

Ісус зноў кажа: «Многія скажуць Мне ў той дзень: “Госпадзе, Госпадзе! Ці не ў Тваё імя мы прарочылі? І ці не ў Тваё імя выганялі дэманаў? І ці не ў Тваё імя шмат цудаў чынілі?” І тады прызнаюся ім: “Я ніколі ня ведаў вас. Адыйдзіцеся ад Мяне, вы, што чыніце беззаконьне”» (Мц. 7:22–23).

На сучаснай мове: «Вялікая колькасць людзей пакаецца і вызнае Мяне Госпадам. Многія будуць лічыць сябе “поўнаевангельскімі вернікамі”. Але нават тыя, хто рабіў цуды і выганяў дэманаў Маім імем, будуць шакаваныя ў дзень адкрыцця. Яны захочуць увайсці ў Валадарства Нябеснае, але пачуюць, як Я скажу: “Адыйдзіцеся ад Мяне, тыя, хто не паслухаўся волі Айца Майго”».

Гэта не проста мой пераказ ці мае словы. Непрыемна думаць, але многія, хто вызнаваў Ісуса Госпадам, не ўвойдуць у Валадарства Нябеснае. Нават тыя, хто выганяў дэманаў і рабіў цуды ў Яго імя!

Некаторыя каментатары спрабавалі давесці: Ісус мае

на ўвазе людзей, якія ніколі Яго не прымалі. Аднак такая інтэрпрэтацыя няправільная: тыя, хто ніколі не вызнаваў Ісуса дзеля збаўлення, не могуць рабіць цуды ў Яго імя. У Кнізе Дзеяў мы чытаем гісторыю пра такіх людзей. Сем сыноў Скевы вырашылі заклікаць імя Госпада Ісуса над тымі, хто меў злых духаў, кажучы: «Заклінаем вас Ісусам, Якога абвяшчае Павал». А злы дух, адказваючы, сказаў: «Ісуса ведаю, і Павал мне вядомы. А вы хто будзеце?» І чалавек, у якім быў злы дух, кінуўшыся на іх і апанаваўшы іх, адолеў іх, так што яны голыя і параненыя ўцяклі з таго дому» (Дз. 19:13–16).

У канцы 1980-х падчас малітвы я атрымаў трывожны відзеж у духу. Я ўбачыў мноства людзей, занадта вялікае, каб злічыць, столькі ніколі не бачыў. Яны сабраліся перад нябеснымі брамамі, чакаючы ўваходу і спадзеючыся пачуць ад Настаўніка: «Ідзіце, дабраслаўлёныя Айцом Маім, вазьміце ў спадчыну Валадарства, падрыхтаванае вам ад заснаваньня сьвету» (Мц. 25:34). Але замест гэтага яны пачулі словы Настаўніка: «Я ніколі не ведаў вас; адыдзіце ад Мяне».

Вы спытаеце: «Калі Ісус сказаў, што не ведае іх, як яны выганялі дэманаў і рабілі цуды ў Яго імя?»

Адказ наступны: тыя мужчыны і жанчыны прыйшлі да Ісуса дзеля выгады збаўлення. Яны прымаюць Яго, каб быць збаўленымі, але, як і народ Ізраіля, не хочуць пазнаць сэрца Бога, бо ідуць толькі да Яго даброццяў. Яны шукаюць Бога дзеля ўласнай карысці; іх служэнне матывуе эгаізм, а не любоў.

У словах Ісуса «Я ніколі не ведаў вас» слова «ведаў» на грэчаскай мове гучыць «гіноска». У Новым Запавеце яно азначае блізкасць і выкарыстоўваецца для апісання сексуальных зносін паміж мужам і жонкай (Мц. 1:25). На самай справе Ісус кажа: «Я ніколі не ведаў вас блізка». Майсей ведаў Бога блізка, Ізраіль жа ведаў Госпада толькі

праз цуды, якія Ён рабіў у іх жыцці. Так бывае і ў нашы дні.

Мы чытаем у 1-м Пасланні да Карынцянаў 8:3: «Але хто любіць Бога, таго Ён пазнае» (сучасны пераклад). Слова «пазнае» — тое самае грэчаскае слова «гіноска». Бог добра ведае людзей, якія любіць Яго. Яны аддалі сваё жыццё за Яго (Ян 15:13). Толькі тыя, хто так робіць, могуць захоўваць Яго Слова. Ісус кажа пра гэтую ісціну: «Хто ня любіць Мяне, не захоўвае словаў Маіх» (Ян 14:24).

Толькі жыццё, а не словы, могуць быць сапраўдным доказам любові да Ісуса. Ян тлумачыць:

> «І што мы пазналі Яго, даведваемся з таго, што захоўваем прыказаньні Ягоныя. Хто кажа: «Я пазнаў Яго», і прыказаньні Ягоныя не захоўвае, той хлус, і няма ў ім праўды; а хто захоўвае слова Ягонае, у тым сапраўды любоў Божая завяршылася. З гэтага даведваемся, што мы ў Ім» (1 Ян 2:3–5).

Юда хадзіў з Ісусам. Здавалася, Юда любіў Яго, бо пакінуў усё, каб ісці за Ім. Юда заставаўся з Ісусам, нягледзячы на пераслед, не здаваўся, калі здаваліся іншыя (Ян 6:66). Ён выганяў дэманаў, аздараўляў хворых і прапаведаваў Евангелле. Так, пра Ісуса напісана: «Паклікаўшы ж дванаццаць вучняў Сваіх, Ён даў ім моц і ўладу над усімі дэманамі і аздараўляць хваробы. І паслаў іх абвяшчаць Валадарства Божае і аздараўляць нядужых» (Лк. 9:1–2). Там не згадваюцца адзінаццаць вучняў; згадваецца і Юда.

Аднак матывы Юды былі няправільнымі з самага пачатку. Ён так і не пакаяўся ў эгаістычных паводзінах. Яго характар выяўляецца ў словах: «Што хочаце мне даць, і я...» (Мц. 26:15).

Ён хлусіў і падманваў, каб атрымаць выгаду (Мц. 26:25), браў грошы са скарбніцы служэння Ісуса для асабістага

карыстання (Ян 12:4–6), і гэты спіс можна працягваць. Ён ніколі не ведаў Ісуса, хоць і правёў з Ім тры з паловай гады!

Колькі людзей у сучаснай царкве падобныя да Юды? Яны прыносяць ахвяры дзеля служэння, прапаведуюць Евангелле і, магчыма, нават дзейнічаюць у дарах Духа, але не ведаюць Яго блізка. Уся іх праца заснавана на эгаістычных матывах.

Ісус пытаецца: «Чаму называеце Мяне: “Госпадзе! Госпадзе!” — і ня робіце таго, што Я кажу?» (Лк. 6:46). Слова «Госпад» у гэтым вершы паходзіць ад грэчаскага слова kurios. Слоўнік грэчаскай мовы Стронга тлумачыць: «найвышэйшы па ўладзе або гаспадар». Ісус папярэджвае: многія будуць вызнаваць Яго Госпадам, але так і не зробяць Яго найвышэйшай уладай у жыцці. Іх жыццё не адпавядае словам; яны падпарадкоўваюцца волі Бога, калі гэта не супярэчыць жаданням іх сэрцаў. Калі воля Бога вядзе іх у кірунку, супрацьлеглым іх жаданням, яны выбіраюць уласны шлях, але ўсё роўна называюць Ісуса «Госпад».

Поспех у служэнні часта вымяраецца выключна лічбамі. Такі менталітэт прымусіў многіх служыцеляў рабіць усё, каб напоўніць залі «навернутымі», а цэрквы — «членамі». Дзеля гэтага прапаведуюць Ісуса як Збаўцу, але не як Госпада. Асноўнае іх пасланне было такім: «Прыйдзіце да Ісуса і атрымайце збаўленне, мір, любоў, радасць, дабрабыт, поспех, здароўе і многае іншае!» Так, Ісус – выкананне ўсіх гэтых абяцанняў, але іх значэнне настолькі перабольшанае, што чыстае Евангелле зводзіцца да адказу на жыццёвыя праблемы і гарантыю нябёсаў.

Такія казані спакушаюць грэшнікаў. Пасланне прыцягвае грэшнікаў да Бога, але пазбаўляе пакаяння: «Дайце Богу шанец. Ён дасць вам любоў, мір і радасць!» Робячы так, мы

абмінаем пакаянне, каб атрымаць «навернутага». Навернутыя далучаюцца да царквы, але якія яны? Ісус выкрываў служыцеляў Свайго часу: «абыходзіце мора і сухмень, каб зрабіць хоць аднаго празэлітам, і, калі станецца, робіце яго сынам геенны, удвая [горшым] за вас» (Мц. 23:15). Навернутых лёгка знайсці, але ці стануць яны людзьмі, чыё сэрца аддадзена Богу? Ці будуць шукаць Яго абяцанняў? Мы бачылі розніцу паміж Майсеем і народам Ізраіля.

Ісус даў зразумець натоўпу: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца самога сябе, і возьме крыж свой, і ідзе за Мною. Бо хто хоча выратаваць душу сваю, той загубіць яе; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне і дзеля Эвангельля, той збавіць яе» (Мк. 8:34–35). Вам трэба проста «хацець» выратаваць сваё жыццё, і вы яго страціце. Ісус не сказаў: «Хто хоча страціць жыццё сваё дзеля Мяне». Проста «хацець» страціць сваё жыццё недастаткова. Ісус не шукае добрых намераў.

Багаты юнак вельмі хацеў выратавацца. Ён падбег да Ісуса, стаў перад Ім на калені, молячы аб вечным жыцці. Але яго эмацыйнага жадання было мала. Ісус сказаў: «Аднаго табе не хапае» (гл. Марка 10:17–22). Юнак пайшоў, калі зразумеў цану Крыжа. Прынамсі, можна паважаць яго сумленнасць!

Тысячы тых, хто не наведвае царкву, з радасцю атрымалі б усе даброты збаўлення з умовай, што змогуць і надалей распараджацца сваім жыццём. Яны зразумелі тое, што многія ў царкве выпусцілі з віду. За служэнне Богу трэба плаціць цану. Яны сумленныя з Богам і не хочуць плаціць. З іншага боку, ёсць падманутыя людзі, якія наведваюць царкву, называюць Ісуса «Госпадам» і заяўляюць пра пакору Яму, хоць на самой справе не падпарадкуюцца Богу.

Два розныя пасланні

Спадзяюся, вы зразумелі розніцу паміж той ласкай, якую прапаведуе Ісус, і той ласкай, у якую мы верым. Сучаснае пасланне ласкі часта вабіць: «Верце ў Ісуса, маліцеся малітвай пакаяння, прызнавайце Яго сваім Збаўцам, і тады вы ўвойдзеце ў Валадарства Нябеснае». Мала згадваецца пра адрачэнне ад сябе і свету. У царкве людзі амаль нічога не чуюць пра сілу, якую ласка дае нам, каб жыць святым жыццём.

Навернутыя людзі, навучаныя такім чынам, вераць: ласка пакрывае любое несвятое жыццё або непаслушэнства. Можа, гэта і ёсць прычына адсутнасці Божага агню і Божай сілы ў нашых цэрквах?

Спадзяюся, вы прымеце гэтае пасланне так, як я хацеў яго перадаць. Я люблю Божы народ і жадаю, каб ён квітнеў, як квітнеюць іх душы. Таму я абавязаны абвяшчаць Яго праўду. Я ведаю: вучэнне фармуе веру і жыццё чалавека. Маё сэрца плача па мноству сонных і цёплых людзей у цэрквах, якія не маюць Яго агню.

Павел настаўляў Цімафея: «Захоўвай сябе і вучэньне, трывай у гэтым, бо, гэтак робячы, і сябе збавіш, і тых, якія слухаюць цябе» (1 Цім. 4:16). Мы павінны прыслухацца да такога папярэджання. Скажоная праўда можа гучаць добра і нават падавацца лагічнай, але прывядзе да падману.

Праўда Божага Слова будзе карміць і ўмацоўваць. Яна навучыць адрозніваць правільнае і няправільнае мысленне. Скажоная праўда можа вас дыскваліфікаваць. Вось чаму Бог заклікае надаць Яго Слову поўную ўвагу, каб мы маглі правільна з ім абыходзіцца. Гэты раздзел змяшчае як папярэджанне, так і падбадзёрванне. Папярэджанне: не дазваляйце няправільным вучэнням пра ласку забраць вашу сілу, чувайце, каб ласка быць прынята вамі не надарма.

Падбадзёрванне: праз ласку Божую мы маем сілу жыць асвячоным жыццём. Няхай ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста будзе з вамі.

РАЗДЗЕЛ 10

ЦЯЖКІЯ ДНІ

З гэтай любові да Бога нараджаецца агонь, які падсілкоўвае запал. Яны маюць асалоду ў паслухмянасці Яму.

«Імкніцеся да... да сьвятасьці, без якое ніхто ня ўбачыць Госпада, гледзячы, каб хто ня страціў ласкі Божае».

—ГЕБРАЯМ 12:14–15

Без святасці ніхто не ўбачыць Госпада. Мы сапраўды верым гэтым словам ці яны сталі чарговай цытатай з Бібліі? Гэта прыказанне для царквы ці проста паэтычнае выказванне, якое дапамагае імкнуцца да ідэальнага жыцця, так недасягальнага ў нашыя часы? І што меў на ўвазе аўтар Паслання да Гебраяў, напісаўшы: «Гледзячы, каб хто ня страціў ласкі Божае»? Як чалавек можа страціць ласку Божую, пра якую вучылі ў цэрквах апошнія дваццаць пяць гадоў? Магчыма, гэта Божая гіпербала, каб напалохаць нас і ўтрымаць ад непрыемнасцей? Вядома ж, не!

Вернікі, якія не змяніліся

У папярэднім раздзеле я казаў: для многіх людзей ласка – свайго роду прыкрыццё або покрыва, што вызваляе вернікаў ад адказнасці жыць у паслухмянасці і святасці. Але гэтае выказванне пацвярджае няправільнасць такой веры, бо страціць Божую ласку азначае не хадзіць у яе патэнцыяле. Гэта значыць атрымаць Божы дар ласкі надарма, застаўшыся нязмененымі.

Павел прадбачыў часы, калі шматлікія намінальныя вернікі апошніх дзён не будуць мяняць лад жыцця. Апісваючы такія дні, ён кажа пра надыход «цяжкіх часоў». Цікава: наш час рэлігійнай свабоды ён называе цяжкім, хоць у часы Паўла за веру білі камянямі, палкамі, закоўвалі ў кайданы, кідалі ў вязніцу і давалі бізуна за цвёрдую перакананасць у Евангеллі.

Тым не менш, апостал піша, што нашы дні будуць цяжкімі, бо многія, называючы сябе вернікамі ў Госпада Ісуса, палюбяць сябе і грошы, а таксама будуць шукаць задавальненняў больш, чым Бога. Адны будуць ганарлівымі; другія — няўдзячнымі, трэція — няўмольнымі. Сярод вернікаў з'явяцца непаслухмяныя і нячыстыя, пазбаўленыя самакантролю і ўпартыя.

Павел кажа, што такія мужчыны і жанчыны будуць хрысціянамі, «якія маюць выгляд пабожнасьці, а сілы яе адракліся» (2 Цім. 3:1–5). Яны не дазволілі, каб сіла ласкі іх змяніла і дапамагла любіць Бога і людзей, а не грошы і задавальненні. Яны засталіся нячыстымі і надарма атрымалі ласку Божую.

Далей ён кажа, што гэтыя нязмененыя «вернікі» будуць тымі, «якія заўсёды вучацца і ніколі ня могуць дайсьці да пазнаньня праўды» (верш 7). Сёння ў Амерыцы хрысціянскае

вучэнне гучыць шырэй, чым у любы іншы гістарычны час у любой іншай краіне.

Мільярды долараў выдаткаваны на распаўсюд Евангелля праз кнігі, касеты, відэа, тэлебачанне і спадарожнікавую сувязь, не кажучы ўжо пра шматлікія царкоўныя служэнні і канферэнцыі. Тым не менш, мы пераўтварыліся ў свецкую царкву, якая не аддзяліла сябе ад жаданняў Егіпта. Павел называе цяжкімі не часы фізічнага пераследу, а часы свецкай царквы!

За абедам з сябрам-святаром я даведаўся пра яго паездку ў афрыканскую краіну, дзе пераважна жывуць мусульмане. Там нярэдка катуюць і забіваюць хрысціян. Ён расказаў, што сустрэў там людзей, якіх катавалі, але яны ўсё яшчэ гарэлі жаданнем прапаведаваць Евангелле суайчыннікам. Мой сябар кожны дзень ездзіў на служэнні прапаведаваць вернікам і праязджаў каля шыбеніц, прызначаных для хрысціян.

«Джон, цікава, ці многія амерыканцы хадзілі б у царкву, калі б штодня праязджалі каля шыбеніцы, дзе могуць павесіць за веру? – спытаўся сябар і выказаў думку, сугучную словам Паўла: – Джон, у Амерыцы ёсць рэлігійная свабода, якой там няма. Але ў іх ёсць духоўная свабода, якой няма ў Амерыцы!»

Паводле слоў Паўла, цяжкія часы наступяць не з-за пераследу святых, а з-за свецкага характару царквы. Магчыма, мы няправільна выкарысталі свабоду?

На адной канферэнцыі я сядзеў за сталом з жанчынай, якая служыла ў камуністычнай краіне ў Азіі. Пераслед там настолькі моцны, што вернікі праводзяць служэнні ўпотай. Пастара і лідараў, якія арганізоўваюць служэнні, неаднаразова арыштоўвалі. У турме яны працягвалі

прапаведаваць Евангелле зняволеным злачынцам, і многія атрымалі збаўленне. Начальства турмы настолькі раз’юшылася, што змясціла лідараў і пастара ў адзіночныя камеры. Пастара арыштоўвалі больш за сто разоў. Агулам ён правёў у турме больш за дзесяць гадоў.

Да нядаўняга часу іх служэнні праходзілі без перашкод. Але паліцыя даведалася, дзе яны сустракаліся, і, калі б не дазорныя, іх бы арыштавалі. Перш чым разысціся, яны дамовіліся на наступны дзень сустрэцца вельмі рана, да ад’езду служыцельніцы. На наступную раніцу яны прыйшлі і хацелі памаліцца. Яна сказала мне: «Джон, я адчувала: яны павінны маліцца за мяне, а не я за іх. Але я ведала, што Бог шануе іх веру». У канцы апошняга служэння пастар пачаў плакаць. Калі мая суразмоўца спытала, чаму ён плача, ён адказаў, што хвалюецца за свой народ. Са слязьмі на вачах ён сказаў: «Я баюся свабоды».

Служыцельніца разгубілася. «Чаму вы баіцеся свабоды? — спытала яна. – На вас шмат разоў палявалі, пераследавалі і кідалі ў турмы. Падумайце пра ўсё, што вы маглі б зрабіць, калі б вы і вашы людзі мелі свабоду».

Ён адказаў: «Я баюся, што атрымаўшы свабоду, гэтыя людзі стануць свецкімі матэрыялістам, як некаторыя ў заходняй царкве».

Ці магла яна запярэчыць, бачачы яго чыстую адданасць Богу і даверанаму народу? Ці часта яна бачыла такую адданасць у заходнім свеце? Мы лічым, што тыя пераследаваныя хрысціяне перажываюць цяжкія часы. Але што кажа Пісанне? Павел кажа: цяжкія часы перажываюць тыя, што маюць рэлігійную свабоду і свецкую царкву.

Вядома, рэлігійная свабода не зрабіла нас свецкімі. Яна стварыла атмасферу, якая спрыяла развіццю жаданняў,

што жылі ў нас і адводзілі ад Бога. Як і ў выпадку са старажытным Ізраілем, наша сапраўдная праблема заключаецца ў адсутнасці любові да Божай славы. І, як і ў выпадку з Ізраілем, гэтая праблема паўстала з нашай любові да задавальненняў і цялесных жаданняў.

Пасланне Ісуса да Царквы ў апошнія дні

У папярэднім раздзеле мы коратка абмеркавалі сем пасланняў да гістарычных цэркваў у кнізе Адкрыцця і іх прарочыя пасланні. Многія тэолагі згодныя, што сем цэркваў прадстаўляюць сабой храналагічную мадэль сусветнай царквы, пачынаючы ад ранняй царквы першых стагоддзяў да царквы непасрэдна перад другім прышэсцем Госпада.

Хоць мы не ведаем дзень ці гадзіну вяртання Госпада, Ісус кажа, мы будзем адрозніваць часы. Большасць навукоўцаў згодная, што мы жывём у час Яго вяртання. Таму заклік да апошняй, Ляадыкійскай царквы, прароцкі адносіцца і да нас: «І анёлу Ляадыкейскае царквы напішы: “Гэта кажа Амэн, Сьведка верны і праўдзівы, Начальнік стварэньня Божага”» (Адкр. 3:14).

Ісус называе Сябе Верным і Праўдзівым Сведкам. «Верны» азначае, што Ён паслядоўны і нязменны. «Праўдзівы» азначае, што Ён кажа толькі праўду, нават калі яна непрыемная. «Верны» і «Праўдзівы» азначаюць, што Ён заўсёды застаецца ў праўдзе, незалежна ад рэакцыі ці ціску.

Ілжывы сведка хлусіць і ліслівіць. Ён скажа толькі тое, што вы хочаце пачуць, апускаючы тое, што вам трэба пачуць. Несумленныя гандляры хочуць атрымаць вашы грошы. Яны будуць вельмі прыязнымі і скажуць менавіта тое, што вы хочаце пачуць. Але іх матывацыя — займець вашы грошы. Як царква, мы прынялі святароў, што казалі нам тое, што

мы хацелі пачуць. Нам падабалася слухаць прыемныя і цудоўныя рэчы, і мы грэбавалі патрэбнай нам праўдай.

Ісус суцяшае і будуе, але для гэтага Ён не ахвяруе праўдай. Ён любіць і дарує, але таксама карае і выпраўляе! Паслухайце Яго словы: «Ведаю справы твае, што ты ані халодны, ані гарачы» (Адкр. 3:15).

Ісус кажа «справы», а не «намеры». Дарога ў пекла выбрукавана добрымі намерамі. Як Госпад даведаўся пра стан іх сэрцаў? Адказ відавочны: па справах і ўчынках.

«Халодныя» людзі адкрыта не слухаюцца Богу. Яны не прыкідваюцца праведнікамі. Яны згублены і ведаюць гэта. Такія людзі ведаюць, што служаць іншым багам: грошам, бізнесу, сабе. Яны жывуць дзеля задавальнення цяпер, дзеля весялосці і непаслухмянасці. Гэта жыццё грэшніка або адступніка.

Жыццё «гарачых» людзей, з іншага боку, напоўненае Богам. Яны ачысцілі сябе, каб наблізіцца да Яго прысутнасці. Яны гараць святасцю, ведаючы, што без яе не ўбачаць Госпада. Ісус напаўняе іх сэрцы і ўсю іх істоту. З гэтай любові да Бога нараджаецца агонь, які падсілкоўвае запал. «Гарачыя» людзі маюць асалоду ў паслухмянасці Госпаду і ведаюць свой сапраўдны стан.

Ісус папярэджвае апошнюю царкву, што яе стан не халодны і не гарачы. Затым Ён кажа: «О, каб ты быў халодны або гарачы!» (Адкр. 3:15)

Сэнс гэтага сцвярджэння гадамі заставаўся для мяне незразумелым. Чаму Ісус кажа царкве: «Хацеў бы Я, каб вы былі халодныя ці гарачыя»? Чаму Ён не кажа: «Хацеў бы Я, каб вы былі гарачыя»? Ён ніколі не перабольшвае, таму іх цяперашні стан (паміж халодным і гарачым) сапраўды быў горшым за халодны. Як могуць апошнія грэшнікі або

адступнікі быць лепшымі за «царкоўных вернікаў»?

Госпад тлумачыць наступнымі словамі: «Дык дзеля таго, што ты цёплы, а не халодны і не гарачы, Я маю выплюнуць цябе з вуснаў Маіх» (Адкр. 3:16). Цёплы занадта гарачы, каб быць халодным, і занадта халодны, каб быць гарачым. Ён можа застацца незаўважным на фоне гарачага і можа быць сваім сярод халодных. Цёплыя людзі становяцца падобнымі да тых, з кім яны знаходзяцца.

Побач з сапраўднымі вучнямі Ісуса яны пераймаюць іх: ведаюць Пісанне, спяваюць песні і кажуць правільныя словы. Побач са свецкімі людзьмі яны не п’юць і не паляць, але думаюць і вядуць жыццё як і ўсе ў свеце – эгаістычна. Яны слухаюцца Бога, калі паслухмянасць прыемная або ў іх інтарэсах. Але на самай справе імі рухаюць уласныя жаданні.

Ісус кажа: «Я выплюну цябе з Маіх вуснаў» (у анг. перакл. – *Мяне званітуе*). Чаму Ён выбірае такую наглядную аналогію? Нас ванітуе, калі цела не можа засвоіць ежу. Шмат год таму два мае сыны замовілі на абед гамбургеры. Праз гадзіну дзяцей пачало ванітаваць, бо абед быў зроблены з нясвежага мяса. Страўнік не прыняў ежу, бо яна была шкоднай. Сапсаваныя гамбургеры выглядалі гэтак жа, як і добрыя, што дзеці елі раней. Ісус кажа: «Я выкіну з Майго цела тых, хто кажа, што ён належыць Мне, а на самай справе гэта не так».

«Халодныя» і «гарачыя» ведаюць, якія ў іх адносіны з Богам, але «цёплыя» падманваюцца на гэты конт. Яны думаюць пра сябе лепш, чым ёсць, і лічаць, што належаць Ісусу. Вось чаму ім горш, чым іншым грэшнікам. Грэшнікі ведаюць, што не служаць Богу, таму іх лягчэй дасягнуць Евангеллем. А «цёплыя» думаюць, што служаць Богу. Яны вызнаюць збаўленне праз ласку, але не дасягнулі той самай

Божай ласкі, якую вызнаюць. Дасягнуць іх значна складаней.

Калі людзі думаюць, што маюць збаўленне, яны ўжо не імкнуцца да яго. Ісус падрабязна тлумачыць іх сапраўдны стан: «Бо ты кажаш: “Я багаты і ўзбагаціўся, і ня маю аніякае патрэбы”, і ня ведаеш, што ты — гаротны, і жалю годны, і ўбогі, і сьляпы, і голы» (Адкр. 3:17).

Людзі ў гэтай царкве хваліліся багаццем і адсутнасцю патрэб. Яны суцяшалі сябе «Божымі дабраславеннямі». Хіба не падобна на амерыканскую царкву? Мы выкарыстоўвалі свабоду і багацце, каб памножыць служэнне Богу? Або мы дазволілі, каб свабода і багацце нас падманулі? Большасць заходніх цэркваў пайшлі іншым шляхам.

Аднак я сустракаў верных людзей з гарачай любоўю да Бога і ў заходняй царкве. Яны імкнуцца да святасці. Іх меншасць, а не большасць. Гэта сапраўдныя салдаты, якія бачылі поле бітвы і ведаюць ворага. Іх любоў бачная па пладах, а не толькі па словах.

«Цёплым» у царкве Ісус кажа: «Раю табе купіць у Мяне золата, ачышчанае ў агні, каб ты ўзбагаціўся, і белыя шаты, каб апрануўся, і каб ня выявіўся сорам галізны тваёй; і мазьзю для вачэй памаж вочы твае, каб ты бачыў» (Адкр. 3:18).

Ён падкрэслівае неабходнасць купляць у Яго тое, што нельга атрымаць праз простае прызнанне Яго Госпадам. Памятайце, царква вызнавала збаўленне ў Яго імя. Аднак ім не хапала таго, што павінны мець сапраўдныя вернікі. Але як нам купіць гэта ў Ісуса?

Бог кажа нам у Прыповесцях 23:23: «Купляй праўду і не прадавай мудрасьці, настаўленьня і розуму». Праз прарока Ісаю Ён кажа:

> «Гэй, усе спрагнёныя, прыходзьце да вады, і тыя, што ня маюць срэбра, прыходзьце, купляйце і спажывайце» (Іс. 55:1).

Як і ў словах Ісуса, тут гаворыцца пра набыццё таго, што нельга купіць за грошы.

Ісус кажа вучням пра Валадарства Нябеснае: «Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да чалавека купца, які шукае добрых пэрлінаў, які, знайшоўшы адну каштоўную пэрліну, пайшоў, прадаў усё, што меў, і купіў яе» (Мц. 13:45–46). Каб купіць дарагую пэрліну, якая сімвалізуе Валадарства, чалавек павінен прадаць усё, што меў, інакш яму не хапіла б грошай. Іншымі словамі, прысвяціце ўсё жыццё служэнню Яму і Яго справе, нічога не ўтойваючы для сябе. Жывіце цалкам для Яго. Павел сказаў гэта так: «І Ён памёр за ўсіх, каб тыя, якія жывуць, больш не дзеля сябе жылі, але дзеля Таго, Які памёр за іх і ўваскрос» (2 Кар. 5:15).

Мудрыя і дурныя

Гэты момант ілюструюць і некаторыя іншыя прыповесці Ісуса. Адну з іх мы можам прачытаць у першых дванаццаці вершах Евангелля паводле Мацвея 25. Валадарства Нябеснае параўноўваецца з дзесяццю дзевамі, якія ўзялі свае лямпы і выйшлі насустрач Ісусу Жаніху. Усе яны былі дзевамі, і ўсе называлі Яго «Панам». Усе мелі лямпы, якія азначаюць святло. Гэта сімвал тых, хто атрымаў дар вечнага жыцця. Усе рыхтаваліся быць з Ім у Яго другое прышэсце. Тут Ён не кажа пра тых, хто не чуў Евангелля або ніколі не вызнаваў веры ў Яго. Іншымі словамі, Ён не кажа пра «халодных»!

З дзесяці дзеў пяць былі мудрымі і пяць — неразумнымі. Гэта шмат. Ісус гаворыць пра значную частку царквы.

Што адрознівала мудрых ад неразумных? У дурных былі толькі лямпы. У мудрых былі пасудзіны з алеем, каб лямпы пастаянна гарэлі. Апоўначы пачуўся крык, што ідзе Жаніх,

і дзевы пайшлі сустрэць Яго. Але лямпы неразумных згаслі. Яны адразу сказалі мудрым: «Дайце нам вашага алею, бо лямпы нашыя згасаюць» (верш 8).

Мудрыя адказалі ім: «Каб хапіла і нам, і вам, ідзіце лепш да прадаўцоў і купіце сабе» (верш 9).

Я чуў розныя тлумачэнні прыповесці, але адчуваў, што не разумею сапраўднага сэнсу. Аднойчы раніцай, калі я на самоце маліўся да Госпада, я горача ўсклікнуў: «Госпадзе, калі ласка, дапамажы мне зразумець гэтую прыповесць!»

У той самы дзень Бог паказаў мне ключавыя словы прыповесці, якія сказалі мудрыя дзевы неразумным: «Ідзіце лепш да прадаўцоў і купіце сабе». Уявіце сабе: дзесяць дзеў, пяць мудрых і пяць неразумных, заходзяць у краму. Дурныя падыходзяць да прылаўка, дастаюць грошы і кажуць прадаўцу: «Дайце мне адну з гэтых лямпаў. Я хачу быць збаўленай. Я не хачу ісці ў пекла. Я хачу Божага дабраслаўлення». Кожная выходзіць з запаленай лямпай і кажа: «Дзякуй Богу, я збаўленая!»

Мудрыя падыходзяць да прылаўка і дастаюць з кішэняў усе грошы. Яны распрадалі маёмасць і прынеслі і гэтыя грошы, і ўсе зберажэнні. Яны кажуць прадаўцу: «Вось усё, што я маю, да капейкі. У мяне больш нічога няма! Калі ласка, дайце мне лямпу, а на ўсе астатнія я хачу купіць алей для яе». Кожная з іх сыходзіць з лямпай і вялікай пасудзінай, напоўненай алеем, каб запраўляць лямпу.

Розніца ў тым, што мудрыя аддалі ўсё сваё жыццё, а неразумныя – толькі тое, што, на іх думку, было неабходна для збаўлення. Яны пакінулі частку жыцця сабе. Хоць яны сышлі з лямпай, якая гарэла, і ўсе бачылі іх святло, яно не вытрымала да канца. У прыповесці іх лямпы пачалі згасаць апоўначы. У самую цёмную гадзіну, калі пакуты дасягнулі

піку, яны больш не маглі трываць. Вось чаму Ісус часта кажа: «А хто вытрывае да канца, будзе збаўлены».

Неразумныя дзевы адразу пайшлі купляць алей, але, пакуль іх не было, прыйшоў Жаніх. Мудрыя былі гатовы і ўвайшлі з Ім на вяселле, і дзверы зачыніліся. Вярнуўшыся, неразумныя закрычалі: «Пане, Пане, адчыні нам!» (верш 11). Але Ён адказаў: «Сапраўды кажу вам: ня ведаю вас» (верш 12).

Зноў Госпад кажа тым, хто вызнае Яго панаванне: «Не ведаю вас». «Цёплыя» не аддалі ўсё жыццё. Гэтыя словы Ісуса, безумоўна, датычыліся і іх: «І хто не бярэ крыжа свайго і ідзе за Мною, той ня варты Мяне» (Мц. 10:38).

Чаму мы ў Амерыцы паверылі ў Евангелле, якое дае сілу ўваскрэсення без Крыжа? Гэта Евангелле прывяло нас у «цёплы» стан. Яно пазбавіла сэрцы Божага агню. Няўжо мы таксама шукалі жывога сярод мёртвых? Магчыма, мы забыліся Яго словы: «Бо хто хоча душу сваю выратаваць, той загубіць яе, а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне, той знойдзе яе» (Мц. 16:25)?

РАЗДЗЕЛ 11

ЗОЛАТА, ШАТЫ І МАЗЬ

Справа святасці — гэта сумесныя намаганні нас і Бога.

«Раю табе купіць у Мяне золата, ачышчанае ў агні, каб ты ўзбагаціўся, і белыя шаты, каб апрануўся, і каб ня выявіўся сорам галізны тваёй; і мазьзю для вачэй памаж вочы твае, каб ты бачыў».

— Адкрыццё 3:18

Ісус заклікае людзей, чые сэрцы не гараць для Яго, купіць тры рэчы: золата, белыя шаты і мазь для вачэй. Давайце разгледзім кожную з іх асобна.

ЗОЛАТА, АЧЫШЧАНАЕ АГНЁМ

Прарок Малахія кажа: у апошнія дні Госпад прыйдзе да Сваёй царквы як Той, Хто ачышчае агнём: «І Ён сядзе, каб

растапіць і ачысьціць срэбра, і Ён ачысьціць сыноў Левія, іператопіць іх як золата і срэбра, і яны будуць для ГОСПАДА прыносіць дары ў праведнасьці» (Мал. 3:3).

«Сыны Левія» прароцкі значаць «валадарнае сьвятарства» (1 Пят. 2:9), г.зн., царкву. Мы ўжо абмяркоўвалі гэта раней. Прарок Малахія не мог карыстацца новазапаветнымі тэрмінамі і не мог сказаць: «Бог ачысціць хрысціян», бо такі тэрмін яшчэ не існаваў. Бог параўноўвае ачышчэнне святарства з працэсам ачышчэння золата і срэбра, таму нам трэба разумець уласцівасці золата і срэбра і тое, як яны ачышчаюцца. Ісус засяроджваецца на золаце, пра што мы і пагаворым.

Золата сустракаецца ў прыродзе ў маленькіх колькасцях і рэдка бывае ў чыстым выглядзе, без дамешкаў. Ачышчанае золата мяккае, гнуткае, не мае дамешкаў і не паддаецца карозіі. Калі золата змяшаць з іншымі металамі (меддзю, жалезам або нікелем), яно становіцца цвярдзейшым, не такім гнуткім і больш падлягае карозіі. Такая сумесь называецца сплавам. Чым большая колькасць іншых металаў, тым цвярдзейшае золата. І наадварот: калі дамешкаў менш, золата мякчэйшае і больш гнуткае.

Мы адразу ж бачым паралель: сэрца, чыстае перад Богам, падобнае да чыстага золата. Чыстае сэрца мяккае, гнуткае і паддаецца фармаванню. Павел папярэджвае: сэрца цвярдзее праз падман граху (Гебр. 3:13). Грэх, або непаслушэнства Божым шляхам і Яго ўладзе, — гэта дамешак, які ператварае чыстае золата ў сплаў, робіць нашы сэрцы зацвярдзелымі. Недахоп мяккасці вядзе да страты чуллівасці, і мы не чуем Божы голас. На жаль, многія людзі ў царкве маюць пабожны выгляд, але іх сэрцы не чуллівыя і больш не гараць для Ісуса. Трывалая любоў да сябе заняла месца любові да Бога, таму людзі шукаюць толькі ўласнай

прыемнасці, камфорту і карысці.

Мяркуючы, што пабожнасць – гэта сродак асабістага прыбытку (1 Цім. 6:5), яны шукаюць толькі абяцаных выгодаў і па няведанні або дзеля зручнасці выключаюць са свайго жыцця Таго, Хто абяцаў. Падманутыя, яны атрымліваюць асалоду ад свецкіх рэчаў, чакаючы атрымаць таксама і нябёсы! Такія людзі становяцца «цёплымі». Але Якуб кажа, што чыстае хрысціянства — гэта «захоўваць сябе неапаганеным ад сьвету» (Як. 1:27). Ісус прыйдзе за царквой чыстай, без плямы або нячыстасці (Эф. 5:27), за царквой, сэрца якой не забруджана свецкай сістэмай каштоўнасцяў!

Яшчэ адна ўласцівасць золата – здольнасць супрацьстаяць іржы або карозіі. Хоць іншыя металы псуюцца ад атмасферных умоваў, на чыстае золата гэтыя ўмовы так не ўплываюць. Латунь (жоўты сплаў медзі і цынку) нагадвае золата па знешнім выглядзе, але мае іншыя ўласцівасці. Латунь лёгка цямнее. Яна мае выгляд золата, але пазбаўлена яго ўласцівасцяў. Высокае ўтрыманне дамешкаў робіць золата не толькі цвярдзейшым, але і больш уразлівым да карозіі і псавання.

У наш час свецкія каштоўнасці прасачыліся ў царкву. Да нас прыйшла культура свету, і праз гэта мы апаганіліся. У Амерыцы ўплыў свету апаганіў каштоўнасці царквы. Мы гналіся за цялеснымі пажаданнямі і называлі іх Божым дабраславеннем. Думаючы, што мы багатыя гэтымі дабраславеннямі, многія страцілі чуллівасць і не ўсведамляюць патрэбы ў ачышчэнні.

Малахія паказвае: Ісус ачысціць Сваю царкву ад уплыву свету, як майстар ачышчае золата. У працэсе ачышчэння золата мелюць у парашок і змешваюць з рэчывам, якое называецца флюс. Парашок і флюс змяшчаюць у печ і

моцна награюць. Сплавы або дамешкі прыцягваюцца да флюсу і падымаюцца на паверхню. Золата цяжэйшае, таму яно застаецца на дне. Пасля гэтага нячыстасці або дамешкі (медзь, жалеза і цынк разам з флюсам) прыбіраюць.

Паслухайце, што Бог кажа праз прарока Ісаю: «Вось, Я ператаліў цябе, але ня як срэбра, Я выспрабаваў цябе ў печы нядолі» (Іс. 48:10). Печ, якую Ён выкарыстоўвае для ачышчэння нас, — выпрабаванні і пакуты, а не літаральны фізічны агонь, з дапамогай якога ачышчаюць срэбра або золата. Пётр пацвярджае, кажучы:

> З гэтага радуйцеся, крыху цяпер, калі трэба, ад розных спакусаў пасмуткаваўшы, каб выпрабаваньне веры вашае, якая шмат каштоўнейшая за золата, што гіне, хоць і агнём выпрабоўваецца, было знойдзена на хвалу, і пашану, і славу ў адкрыцьці Ісуса Хрыста. (1 Пят. 1:6–7)

Агонь Госпада для ачышчэння — гэта выпрабаванні і пакуты. Іх гарачыня аддзяляе нашую нячыстасць ад Божага характару ў нашым жыцці.

Я быў выхаваны ў традыцыйнай царкве, дзе вучылі, што для збаўлення трэба ахрысціцца ў дзяцінстве, наведваць служэнні і выконваць правілы царквы. Калі я атрымаў збаўленне падчас вучобы ў каледжы ў 1979 годзе, я пачаў наведваць незалежную царкву, якая вучыла пра Божыя дабраслаўленні. Святасці не вучылі ні ў гэтай царкве, ні ў той, што я наведваў у дзяцінстве.

У 1985 годзе Бог пачаў казаць мне ў малітве аб неабходнасці чысціні, і гэта нарадзіла ўва мне прагу па Ім. Я горача прасіў Яго ачысціць маё жыццё. Праз некалькі месяцаў Бог адказаў. У снежні таго ж года Ён сказаў мне, што дапаможа адрачыся ад сябе, узяць крыж і ісці за Ім,

паказаўшы, што збіраецца асвяціць маё жыццё.

Усхваляваны, я сказаў жонцы: «Бог выдаліць з майго жыцця ўвесь бруд». Я расказаў ёй, што менавіта Бог прыбярэ. Пераважна, гэта былі такія празмернасці, як ненажэрнасць, занадта шмат часу ля тэлевізара і празмерная любоў да задавальненняў. Але на працягу наступных трох месяцаў нічога не адбывалася. Насамрэч, станавілася толькі горш. Было такое адчуванне, быццам я стаў нашмат больш цялесным.

Я спытаў Госпада: «Чаму мае дрэнныя звычкі толькі пагаршаюцца?»

Ён адказаў: «Сын, Я сказаў, што ачышчу цябе. Ты спрабаваў зрабіць гэта сваімі сіламі. Цяпер Я зраблю гэта па-свойму».

З таго моманту ў мяне пачалася паласа цяжкіх выпрабаванняў, якіх раней я ніколі не перажываў! І сярод іх Бог, здавалася, быў за тысячы кіламетраў ад мяне. Але гэта было не так.

Раней схаваныя недахопы характару выйшлі на паверхню, і корань гэтых недахопаў быў адзін — эгаізм! Я быў грубым і рэзкім з блізкімі. Часам я крычаў на жонку і дзяцей. Я на ўсё скардзіўся. Са мной усім было непрыемна. Я не праяўляў любові да сям'і, сяброў і пастара, ставіўся да ўсіх так, быццам яны былі прычынай маіх душэўных пакут. Яны пачалі пазбягаць мяне з-за майго стаўлення і паводзін.

Нарэшце я ўсклікнуў да Госпада: «Адкуль увесь гэты гнеў? Раней яго не было!» Бог паказаў мне ў Пісанні словы пра ачышчэнне, а потым адказаў на маё пытанне: «Сын, для ачышчэння золата яго кладуць у вельмі гарачую печ, і моцны агонь расплаўляе яго. Пасля гэтага ўсе дамешкі ўсплываюць на паверхню».

Ён паказаў на мой залаты заручальны пярсцёнак. Гэта пярсцёнак 14 карат, што азначае: з 24 частак 14 — золата, а 10 — іншыя металы. Такім чынам, пярсцёнак утрымлівае прыкладна 60 працэнтаў золата.

Потым Бог задаў пытанне, якое змяніла маё жыццё:

– Ці падобны гэты пярсцёнак на чыстае золата?

–Так, – адказаў я.

– Але гэта не чыстае золата, праўда?

– Праўда, – пагадзіўся я.

–Пакуль золата не пакладуць у агонь, ты не ўбачыш дамешкі. Але гэта не значыць, што іх там няма.

–Праўда, Госпадзе.

Наступныя словы Госпада разарваліся ў маім сэрцы, як бомба: «Калі Я распаліў пад табой Мой агонь, гэтыя дамешкі выплылі на паверхню. Яны былі схаваныя ад цябе, але не ад Мяне. Цяпер выбар за табой: твая рэакцыя на ўбачанае вызначыць тваю будучыню. Ты можаш і далей злавацца, вінаваціць ва ўсім жонку, сяброў, пастара або калег і апраўдваць свае паводзіны, тым самым дазваляючы дамешкам застацца ўнутры. Калі выпрабаванні скончацца, дамешкі зноў схаваюцца. Або ты можаш паглядзець праўдзе ў вочы, пакаяцца і папрасіць прабачэння. Тады Я выдалю дамешкі з твайго жыцця».

Бог не выдаляе дамешкі супраць нашай волі. Павел ведаў гэта і таму заклікаў нас: «Ачысьцім сябе ад усякага бруду цела і духа, зьдзяйсьняючы сьвятыя рэчы ў страху Божым» (2 Кар. 7:1). І Цімафею ён напісаў:

> «Няхай адыйдзецца ад няправеднасьці кожны, хто называе імя Хрыста. А ў вялікім доме ёсьць посуд ня толькі залаты і срэбны, але і драўляны, і гліняны; і адзін — у пашане, а другі — у ганьбе. Дык калі хто

> ачысьціць сябе ад гэтага, той будзе пасудзінаю ў пашане, асьвячонаю і патрэбнаю Уладару, падрыхтаванаю на ўсякую добрую справу» (2 Цім. 2:19–21).

Справа святасці — гэта сумесныя намаганні Бога і нас. Ён дае ласку, але мы павінны быць гатовыя папрасіць Яго аб ачышчэнні. Потым, як толькі Ён пачне гэты працэс, мы павінны супрацоўнічаць з Ім у пакоры і паслухмянасці. У сваім жыцці я бачыў толькі знешнія празмернасці: шмат ежы, тэлебачання, пошук задавальненняў і г.д. Але Бог бачыў глыбейшыя карані, і калі Ён разабраўся з імі, знешняе жыццё таксама прыйшло ў норму. Ачышчэнне — пастаянны, працяглы і часта балючы працэс, але, ведаючы яго плён, я падпарадкаваўся.

Яшчэ адна ўласцівасць золата ў чыстым стане – гэта празрыстасць: «І вуліца гораду — з чыстага золата, празрыстага, як шкло» (Адкр. 21:21). Калі вы ачышчаныя праз вогненныя выпрабаванні, вы становіцеся празрыстымі! Празрыстае начынне прыносіць славу не сабе, але таму, што ўтрымлівае. Само ж начынне ненавязлівае і амаль незаўважнае. Калі мы ачышчаемся, свет можа зноў бачыць Ісуса. Алілуя!

Давід любіў Бога і ўсклікнуў: «Хто зразумее памылкі свае? Ад схаваных [грахоў] вызвалі мяне!» (Пс. 19:13) Няхай наша малітва будзе такой. Калі мы просім Бога ачысціць нашы сэрцы, Ён выдаляе дамешкі, схаваныя ад нашых вачэй. Бог ведае патаемныя думкі і намеры, нават калі мы іх не ведаем. Ачышчэнне ўмацоўвае добрае і прыбірае слабое і кепскае. Вось чаму Ісус раіць сучаснай царкве купіць у Яго золата, ачышчанае агнём, каб мы ўзбагаціліся не тым, за чым гоніцца свет, а тым, што трывае вечна.

Белыя шаты

Параіўшы царкве купіць у Яго ачышчанае золата, Ісус раіць ім купіць і белыя шаты, каб не выявілася галізна. Бог праз Ісаю заклікае Ізраіль падобнымі чынам: «Абудзіся, абудзіся! Апрані моц тваю, Сыёне! Апрані шаты прыгажосьці тваёй, Ерусаліме, горад сьвяты! Бо ня ўвойдзе больш да цябе неабрэзаны і нячысты» (Іс. 52:1).

Сіён — правобраз царквы. Бог не кажа: «Я апрану цябе ў Сваё адзенне». Наадварот: «Апрані шаты прыгажосці тваёй». Таксама і Павел заклікае царкву: «Апраніцеся ў Госпада Ісуса Хрыста і не дагаджайце целу ў пажаданьнях» (Рым. 13:14). Бог нагадвае нам, што ніхто не наблізіцца да Яго без белых шатаў (Адкр. 7:9). Аднак ключавы момант ва ўсіх трох месцах Пісання заключаецца ў тым, што мы павінны іх апрануць.

Зноў жа, Яго ласка дае нам магчымасць набыць гэтыя шаты. Мы не можам здабыць іх самі, бо ўся праведнасць наша — як бруднае адзенне (Іс. 64:6). Але, як кажа прарок:

> «Я цешуся ў ГОСПАДЗЕ, душа мая радуецца ў Богу маім, бо Ён апрануў мяне ў шаты збаўленьня і накінуў на мяне плашч праведнасьці, як на жаніха, усклаў дыядэму, і як нявесту, аздобіў упрыгожваньнямі» (Іс. 61:10).

Госпад дае шаты збаўлення і прыгажосці. Але нагадваю: усё гэта можна атрымаць надарма, нявеста павінна падрыхтаваць сябе.

Разгледзім такі прыклад: сын вялікага цара прапанаваў беднай жанчыне выйсці замуж. Яна жыве ў галечы і не мае сродкаў падрыхтавацца да вяселля. У яе толькі лахманы, і ёй не дазволяць увайсці ў царскі двор без належнага ўбору. З вялікай любові царскі сын дае ўсё неабходнае, каб купіць

прыгожую вопратку і каштоўнасці для вянчання. Але яна не рыхтуецца да вяселля і траціць грошы на забавы. Прыйшоўшы на вяселле ў неадпаведным уборы, яна абражае цара і яго сына. Жанчына мела магчымасць набыць вопратку, але не выкарыстала яе і не падрыхтавалася да вяселля.

Калі б нявеста выкарыстала магчымасць і набыла вясельную вопратку, то такім чынам хвалілася бы царом і заявіла: «Ён апрануў мяне ў вясельныя шаты». Дзякуючы Яго дару ласкі, жанчына змагла апрануцца. Жаніх даў абсалютна ўсё, але нявеста мусіла падрыхтавацца, купіўшы шаты і апрануўшы іх.

Гэты прыклад тычыцца нашай падрыхтоўкі да вяртання Жаніха. Ян апісвае сцэну, убачаную ім:

«Узрадуемся, і ўзьвесялімся, і дамо славу Яму, бо прыйшло вясельле Ягняці, і жонка Ягоная падрыхтавала сябе». І дадзена ёй, каб апранулася ў вісон чысты і сьветлы; вісон жа — гэта праведнасьць сьвятых» (Адкр. 19:7–8).

Слоўнік Стронга тлумачыць словазлучэнне «праведнасьць сьвятых» (па-грэцку dikaioma) як «справядлівы ўчынак». Згодна са слоўнікам Вайна, dikaioma азначае «ўчынак праведнасці, канкрэтнае праяўленне праведнасці». Бог даў нам Сваю ласку, каб мы здзяйснялі ўчынкі праведнасці. Згодна з Пісаннем, такія ўчынкі даюць нам белае адзенне, у якое мы павінны апрануцца на вясельны пір. Але ці надарма мы атрымалі Яго ласку? Калі нашы праведныя ўчынкі даюць нам вясельныя ўборы, то многія з нас прыйдуць да Бога амаль голымі! Большасці вернікаў у царкве захаду не хопіць спраў нават на міні-спадніцу, не кажучы ўжо пра вясельныя шаты! Гэта пацвярджаецца смелымі словамі Якуба, сфармуляванымі ў выглядзе пытання: «Але ці хочаш ведаць, чалавек нікчэмны, што вера без учынкаў мёртвая?» (Як. 2:20).

Як мы выпусцілі з віду гэтую праўду ў сучаснай царкве?

Якуб прыводзіць два прыклады сапраўднай веры. Ён кажа: «Ці ж не праз учынкі апраўдаўся Абрагам, бацька наш, узьнёсшы на ахвярнік Ісаака, сына свайго?» Хтосьці скажа: «Я думаў, мы апраўданыя верай». Так і ёсць. Але не верай і ласкай, якім вучылі ў сучасным заходнім свеце другой паловы дваццатага стагоддзя. Вера не сапраўдная, калі няма адпаведных спраў. А без Яго ласкі такіх спраў не можа быць. Якуб працягвае:

> «Бачыш, што вера дапамагала ўчынкам ягоным, і праз учынкі вера завяршылася. І споўнілася Пісаньне, якое кажа: «Паверыў Абрагам Богу, і залічана яму за праведнасьць», і: «Сябрам Богу быў ён названы». Дык паглядзіце, што чалавек апраўдваецца праз учынкі, а не праз веру толькі» (Як. 2:21–24).

У другім прыкладзе Якуб піша: «Падобна і Рахаў распусьніца ці не праз учынкі была апраўданая, прыняўшы пасланцоў і выправіўшы [іх] другой дарогаю? Бо, як цела бяз духа мёртвае, гэтак і вера мёртвая без учынкаў» (Як. 2:25–26). Іншы пераклад кажа: «Такім чынам, вера без спраў мёртвая» (Як. 2:4).

Вера не можа быць верай, калі не суправаджаецца справамі. Мы можам вызнаваць веру, як і Ляадыкійская царква, але ці маем адпаведныя гарачыя справы, каб яе пацвердзіць?

Давайце разгледзім дзве прыповесці, якія Ісус распавядае адразу пасля гісторыі пра дзесяць дзеў. Успомнім: сэнс прыповесці пра дзесяць дзеў заключаецца ў тым, што неразумныя не аддалі ўсё сваё жыццё, хоць і называлі Ісуса «Госпадам». Ім не дазволілі патрапіць на вяселле.

Наступная прыповесць распавядае пра багатага чалавека, які адпраўляецца ў доўгае падарожжа. Багаты чалавек сімвалізуе Ісуса. Ён склікаў слуг і даў ім грошы, каб укласці ў справу, пакуль яго не будзе. Чалавек даў розныя сумы, у залежнасці ад здольнасцей, і з’ехаў. Двое слуг старанна працавалі і падвоілі атрыманае. Трэці, якому далі найменш, выкапаў яму ў зямлі і схаваў грошы гаспадара. Ён не выкарыстаў даручаныя грошы, атрымаў іх надарма.

Праз доўгі час гаспадар вярнуўся з падарожжа і паклікаў слуг на справаздачу. Ён пахваліў і ўзнагародзіў першых двух, якія старанна працавалі і выкарысталі тое, што атрымалі. Слуга, што атрымаў найменш і схаваў грошы, сказаў: «Пане! Я ведаю, што ты чалавек жорсткі і спадзяешся атрымаць нешта з нічога, дарэмна, таму я пабаяўся і схаваў твае грошы ў зямлі. Вось яны» (пераказ аўтара). Гаспадар адказаў: «Злы слуга і лянівы!» (Мц. 25:26).

Гаспадар кажа «слуга», не выкарыстоўвае слова «язычнік», «чужынец», «прыхадзень» або «вораг». Тыя, хто не прыняў Божай ласкі, — ворагі (Рым. 5:10). Тыя, хто не быў збаўлены, — чужынцы або прыхадні (Эф. 2:19). Тыя, хто не верыць у Бога, — язычнікі. У нашай гісторыі гаспадар паранейшаму кажа «слуга».

Тады Ісус сказаў усім наступнае: «Бо ўсякаму, хто мае, будзе дадзена і памножыцца, а ў таго, хто ня мае, і тое, што мае, будзе ўзята ў яго» (Мц. 25:29). Гаспадар судзіў, якім чынам кожны з трох слуг выкарыстаў тое, што яму даручылі. Суд не меў ніякага дачынення да іх веры ў Яго існаванне. Вядома, трэці слуга верыў у існаванне гаспадара, бо атрымаў ад яго грошы. Ён таксама ведаў, што гаспадар вернецца, бо схаваў грошы. Аднак яго стаўленне было такім, быццам вяртанне гаспадара адбудзецца яшчэ не хутка. Ён не адкупіў

час і не рабіў праведных учынкаў. Гаспадар прамовіў суд над гэтым слугой: «А нягоднага слугу кіньце ў цемру вонкавую; там будзе плач і скрыгат зубоў» (Мц. 25:30).

Хоць прыповесць гаворыць больш пра грошы, а не набыццё адзення, у ёй дзейнічае той жа прынцып: недахоп паслухмянасці. Суд, вынесены ляніваму слузе, адпавядае суду, пра які Ісус папярэджвае Ляадыкійскую царкву. Яны былі голыя, таму што іх справы (а не вера ў Яго існаванне) былі цёплымі.

Наступная прыповесць Ісуса тычыцца Страшнага суду, калі Ён будзе судзіць усе народы і раздзеліць іх, як пастух аддзяляе авечак ад казлоў.

> «Тады скажа Валадар тым, якія праваруч Яго [авечкам]: "Ідзіце, дабраслаўлёныя Айцом Маім, вазьміце ў спадчыну Валадарства, падрыхтаванае вам ад заснаваньня сьвету. Бо Я быў галодны, і вы далі Мне есьці; Я смагнуў, і вы напаілі Мяне; быў чужынцам, і вы прынялі Мяне, быў голы, і вы апранулі Мяне; быў хворы, і вы адведалі Мяне; быў у вязьніцы, і вы прыйшлі да Мяне". Тады адкажуць Яму праведнікі, кажучы: "Госпадзе! Калі мы бачылі Цябе галодным і накармілі, ці сасьмяглым і напаілі? Калі ж мы бачылі Цябе чужынцам і прынялі, ці голым і апранулі? Калі ж мы бачылі Цябе хворым, ці ў вязьніцы, і прыйшлі да Цябе?" І, адказваючы, Валадар скажа ім: "Сапраўды кажу вам: тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі"» (Мц. 25:34–40).

Ісус звяртаецца не толькі да фізічна хворых, галодных ці зняволеных. Ён гаворыць і пра духоўна слабых. Большую частку служэння Ісус клапаціўся пра духоўна бедных людзей.

Ён даваў ежу духоўна галодным (Мц. 5:6), даваў піць духоўна прагнучым (Ян 4:10). Тым, хто хворы і ў вязніцах, Ісус кажа:

«Дух Госпада на Мне, бо Ён памазаў Мяне дабравесьціць убогім, паслаў Мяне аздараўляць скрышаных сэрцам, абвяшчаць вязьням вызваленьне і сьляпым — вяртаньне зроку, пусьціць змучаных на свабоду» (Лк. 4:18).

Калі б у гэтай прыповесці Ісус меў на ўвазе толькі фізічныя справы, дванаццаць апосталаў не сказалі б царкве: «Ня гожа нам, пакінуўшы слова Божае, служыць пры сталах» (Дзеі 6:2). Гэта не значыць, што не трэба клапаціцца пра фізічна бедных або слабых. Важна і тое, і другое.

Галоўнае — рабіць справы Ісуса. Ісус — наш Настаўнік і Госпад, але Ён прыйшоў не для таго, каб Яму служылі або каб жыць у раскошы. Ён прыйшоў, каб служыць і аддаць жыццё як выкуп за многіх (Мц. 20:28)! Праведныя святыя, узнагароджаныя ў прыповесці, аддалі жыццё, каб служыць замест Ісуса. Іх справы былі гарачымі, а не цёплымі.

> «Тады скажа Ён і тым, якія леваруч: “Ідзіце ад Мяне, праклятыя, у агонь вечны, падрыхтаваны д’яблу і анёлам ягоным. Бо Я быў галодны, і вы ня далі Мне есьці; смагнуў, і вы не напаілі Мяне; быў чужынцам, і вы не прынялі Мяне; быў голы, і вы не апранулі Мяне; быў хворы і ў вязьніцы, і вы не адведалі Мяне”. Тады і яны адкажуць Яму, кажучы: “Госпадзе, калі мы бачылі Цябе галодным, ці сасьмяглым, ці чужынцам, ці голым, ці хворым, ці ў вязьніцы, і не паслужылі Табе?” Тады адкажа Ён ім, кажучы: “Сапраўды кажу вам: тое, што вы не зрабілі аднаму з гэтых меншых, Мне не зрабілі”. І пойдуць гэтыя на пакараньне вечнае, а праведнікі — у жыцьцё вечнае» (Мц. 25:41–46).

Адзінае адрозненне паміж дзвюма групамі ў гэтай прыповесці — іх дзеянне або бяздзеянне, іх справы. Узнагароджаныя дзейнічалі ласкай, дадзенай ім, і здзяйснялі праведныя ўчынкі. Асуджаныя складаліся з двух груп: язычнікі і слугі, якія нічога не рабілі, хоць і атрымалі ласку. Яны не рабілі праведных учынкаў і атрымалі Божую ласку надарма.

Часам я задаю такія пытанні ў вялікіх цэрквах Амерыкі і атрымліваю знішчальную рэакцыю. Напрыклад, я папрасіў устаць усіх адзінокіх маці (а іх было шмат) і спытаў: «Як часта людзі ў царкве падыходзяць да вас пасля нядзельнага служэння і кажуць: “Прыходзьце з дзецьмі сёння да нас на абед. Мы ведаем, што ў вашых дзяцей няма бацькі, і ім патрэбны прыклад пабожнага бацькі”». Найлепшы вынік – два чалавекі на царкву амаль у тысячу чалавек.

Я працягваю: «Калі ў вас зламаецца пральная машына ці іншая патрэбная тэхніка, ці тэлефануеце вы сябрам з царквы і просіце дапамогі? Браты прапануюць вам дапамогу ў той жа дзень, праўда?» Жанчыны глядзелі на мяне збянтэжана, некаторыя са слязьмі, бо я закранаў рэальныя праблемы, якія ўплываюць на іх жыццё. Зноў жа, я не атрымаў станоўчых адказаў. На іншыя пабытовыя пытанні адказы падобныя.

Я вучу людзей, што такі клопат не з’яўляецца абавязкам іх пастараў. Іх адказнасць — «удасканальваньне сьвятых на справу служэньня, на будаваньне Цела Хрыстовага» (Эф. 4:12).

Потым я мяняю тэму і пытаюся ў царквы: «Колькі з вас служаць у турмах?» З вялікай супольнасці рукі падымаюць пяць-восем чалавек. Калі я пытаюся: «Колькі з вас наведваюць бальніцы і дамы састарэлых?», я атрымліваю той самы адказ. Калі я цікаўлюся, колькі выходзіць на вуліцы,

каб несці людзям Слова Божае, я атрымліваю такі ж адказ. Прычына рэакцыі ў тым, што 80 % людзей у царкве жывуць для сябе і сваіх блізкіх. Але так робяць і няверуючыя!

З іншага боку, амаль усе тыя людзі прыйдуць на служэнне з цудамі або да «прарока», які скажа ім пра поспех у бізнесе або вялікім служэнні. Яны гатовыя ехаць шмат кіламетраў на служэнне з падвойным памазаннем або служэнне абнаўлення. Чаму? Наўрад ці для таго, каб больш эфектыўна служыць Ісусу. Хутчэй, каб даведацца пра карысць для сябе.

Нядаўна я глядзеў перадачу папулярнага евангеліста. Ён вучыў пра памазанне. Вялікая колькасць людзей уважліва слухала, пакуль не пайшла гаворка пра кошт памазання. Яны заўважна прагнулі Божай сілы. Некаторыя нават стаялі, і я бачыў агонь у іх вачах.

Аднак я адчуў смутак у духу, які пацвердзіўся, калі адзін мужчына паклаў чэк у рукі евангеліста. Гэта было «ахвяраванне». Я падумаў пра Пятра, калі ў Дзеях Апосталаў яму прапанавалі фінансавы падарунак за памазанне. Я ўзрадаваўся, калі евангеліст вярнуў чэк мужчыне.

Я адразу ж пайшоў у асобны пакой, каб памаліцца. «Госпадзе, — спытаў я, — я адчуў смутак. Мне здаецца, я ведаю чаму, але я хачу, каб Ты растлумачыў мне».

Ціхі, мяккі голас Бога прамовіў: «Джон, яны прагнуць Маёй сілы, але па няправільных матывах. Сіла дае людзям адчуваць сябе значнымі. Яна дае ўладу, умацоўвае або прыносіць багацце. Вернікі жадаюць яе не для таго, каб служыць, а для таго, каб быць паспяховымі».

У маёй памяці ўсплылі словы Ісуса да натоўпу ў Судны дзень. Людзі вызнавалі Яго Госпадам, і гэта пацвярджалася тым, што яны рабілі цуды, выганялі дэманаў і прарочылі ў Яго імя. Ісус жа павярнуўся да іх і сказаў: «Адыдзіце ад Мяне, вы, хто не

выконваў волі Айца Майго!» (Мц. 7:21–23, пераказ аўтара).

Госпад працягнуў: «Джон, яны не казалі: “Госпадзе, Госпадзе, мы наведалі вязняў у імя Тваё, і кармілі галодных, і апраналі голых у імя Тваё”».

Падумаўшы, я пагадзіўся: «Так, яны не рабілі гэтага».

Так я пачаў бачыць дзве групы людзей, якія складаюць значную частку царквы. Адна група, большая, жыве сваім жыццём, імкнучыся да поспеху ў свеце. Другая група прыходзіць у царкву, імкнучыся да поспеху ў служэнні. Значна меншая група складаецца з тых, хто гарыць жаданнем дагадзіць Ісусу, служыць Яго народу і шчыра нясе Слова згубленым!

О людзі, ці бачыце вы небяспечныя шляхі заходняй царквы? Якое адзенне носяць тыя, што наведваюць нашы цэрквы, слухаюць казань адзін-два разы на тыдзень, а рэшту тыдня жывуць для сябе? Адзіны спосаб прыцягнуць гэтых «вернікаў» на служэнне, не прадугледжанае ў іх раскладзе, — завабіць іх дабраславеннем, якое прынясе асабістую карысць. Максімум іх сілаў выдаткоўваюцца на дасягненне ўзнагароды і выгады. Большасць кажуць правільныя словы і выглядаюць добрымі, але не жывуць для Госпада. Што яны будуць рабіць у Судны дзень, калі іх паклічуць даць справаздачу пра дадзеную ласку? Яны будуць голымі ці апранутымі ў праведныя (чыстыя) учынкі?

Павел усклікае:

> «Дзеля гэтага мы намагаемся, ці жывучы ў Ім, ці па-за Ім, быць даспадобы Яму. Бо ўсе мы мусім зьявіцца перад судовы пасад Хрыста, каб кожны атрымаў за тое, што ён учыніў, будучы ў целе, ці добрае, ці благое. Дык, ведаючы страх Госпадавы, мы пераконваем людзей, а для Бога мы яўныя, і спадзяюся, што і для вашых сумленьняў яўныя» (2 Кар. 5:9–11).

Мы задумваемся пра страх Госпадавы ці насміхаемся з Яго святасці сваімі дробязнымі поглядамі на Яго суд? Ці давяраем мы няслушным і пустым словам? Гэта падводзіць нас да трэцяй рэчы, якую Ісус раіць «цёплым» людзям купіць у Яго.

Мазь для вачэй

Парадзіўшы царкве купіць чыстае золата і белыя шаты, Ісус таксама прапануе набыць у Яго мазь для вачэй, каб бачыць. Такая мазь складалася з розных кампанентаў і наносілася на павекі ў лячэбных мэтах. Гэтым была вядомая медыцынская школа ў Ляадыкіі.

Жыхары горада былі знаёмыя з маззю для вачэй, і таму Ісус выкарыстаў гэты прыклад, каб падкрэсліць: царкве патрэбна ацаленне ад духоўнай слепаты. Зварот быў да канкрэтнай гістарычнай царквы, але меў прароцкае вымярэнне для іншых вернікаў. Многія навукоўцы лічаць яго асабліва важным у перыяд перад другім прыйсцем Ісуса, г.зн., у наш час. Царква кажа, што добра бачыць, але Ісус ведае праўду і кажа: «А ня ведаеш, што ты няшчасны і жалю варты, і ўбогі і сьляпы і голы».

Павел піша вернікам: «Я малюся, каб Бог… даў вам… прасьветленыя вочы сэрца вашага» (Эф. 1:18). Быць прасветленым — значыць ясна бачыць. Мы павінны бачыць або ўспрымаць так, як Ісус. Гэта магчыма толькі калі мы праводзім час у Яго прысутнасці, слухаем Яго Слова і служым Яму.

Такі агульны прынцып датычыцца і прыроджаных лідараў. Вы зразумееце погляды лідара, служачы яму і праводзячы з ім час. Мая жонка правяла са мной больш часу, чым нехта іншы ў нашым служэнні. Яна пабожная жанчына. Ён падабаецца быць маёй жонкай і служыць пад дадзенай мне Богам уладай. Яна

самая працавітая ў маім штаце. Шмат разоў супрацоўнікам трэба было прымаць рашэнні ў маю адсутнасць, і кожны раз яна магла даць ім дакладныя ўказанні.

Майсей праводзіў больш часу ў прысутнасці Бога, чым любы іншы чалавек у яго часы: «Майсей меў сто дваццаць гадоў, калі памёр, але вочы ягоныя не былі прыцьмёныя, і сіла ягоная не пакінула яго» (Друг. 34:7) і цешыўся служэннем Богу больш, чым іншымі справамі, і Бог назваў яго Сваім верным слугой (гл. Лікі 12:7).

Народ Ізраіля, з іншага боку, не прагнуў прысутнасцю Божай; яны жадалі толькі Яго дабраслаўлення. Ізраільцяне служылі Госпаду толькі тады, калі бачылі ў гэтым карысць. Таму яны і не бачылі сябе так, як іх бачыў Бог.

Ізраільцян неаднаразова выпраўлялі ў іх няправільных поглядах. Праблема дасягнула апагею, калі іх лідары пайшлі аглядаць абяцаную зямлю. Пасля вяртання дзесяць князей сказалі грамадзе: «У вачах нашых мы былі як саранча, і такімі ж мы былі ў вачах іхніх» (Лікі 13:33).

Халеў і Егошуа па-іншаму бачылі сітуацыю. Яны паведамілі народу: «Не бунтуйцеся супраць ГОСПАДА і ня бойцеся народу той зямлі, бо яны як хлеб для нас. Адыйшла абарона іхняя ад іх, а з намі ГОСПАД. Ня бойцеся іх» (Лікі 14:9). Чаму лідары так па-markнаму бачылі адно і тое ж? Егошуа імкнуўся праводзіць час з Богам. Ён падышоў да гары як мага бліжэй (Вых. 24:13).

Пазней, калі ўзводзілася скінія, Майсей паставіў намёт далёка ад табара і назваў яго скініяй сходу. Калі хтосьці шукаў Госпада, мусіў выйсці за межы табара да скініі сходу. У Пісаніі мы бачым, што акрамя Майсея туды хадзіў толькі Егошуа. Калі Майсей ішоў да скініі сходу, увесь народ стаяў ля намётаў і пакланяўся здалёк. Яны паважалі гэтага чалавека за тое, што той шукаў Бога, але не падыходзілі блізка, бо тады адкрыліся б іх сэрцы. Але

ў Пісанні сказана: калі Майсей вяртаўся ў табар, «служыцель ягоны Егошуа, сын Нуна, юнак, не адыходзіў з сярэдзіны Намёту» (Вых. 33:7–11).

Тут відавочныя дзве рэчы. Па-першае, Егошуа моцна імкнуўся да прысутнасці Бога. Егошуа заставаўся каля скініі нават пасля таго, як Майсей сыходзіў. Па-другое, Егошуа быў памочнікам Майсея і верным слугой Госпада. Справы Егошуа адпавядалі яго веры. Зрок Егошуа быў ясным, таму што ён праводзіў час з Богам і рабіў праведныя справы служэння.

Сёння некаторыя людзі праводзяць гадзіны ў «малітоўных пакоях», але не служаць. Іх слепата псуе цэрквы. Гэта супердухоўныя людзі, якія не прыносяць сапраўдных пладоў у Валадарстве. Яны сляпыя, бо не служаць. Нам трэба і праводзіць час з Госпадам, і служыць.

Як зрок Майсея, так і зрок Егошуа быў ясным. Абодва мужчыны праводзілі час з Богам і былі слугамі, якія рабілі праведныя ўчынкі. Народ Ізраіля лічыў сябе саранчой і казаў, што вораг таксама лічыць іх саранчой. Егошуа і Халеў паведамілі: адышла абарона і сіла ворагаў. Дык хто бачыў правільна? Праз сорак гадоў, калі Егошуа паслаў двух выведнікаў у тую ж зямлю, адна з жыхарак сказала ім:

Чулі мы, што ГОСПАД асушыў перад вамі воды Мора Чырвонага, калі выйшлі вы з Эгіпту і што вы зрабілі двум валадарам Амарэйскім, якія жылі за Ярданам, Сыгону і Огу, якіх вы забілі. Усё вось гэта чуючы, мы баімся, і млее ў нас сэрца нашае, і займае дух нам дзеля надыходу вашага. Бо ГОСПАД, Бог ваш, Ён — Бог у небе высока і на зямлі нізка... (Егош. 2:10–11).

Егошуа бачыў правільна, а ўспрыманне іншых лідараў было цалкам памылковым. Гэтая сітуацыя нагадвае нам пра лянівага слугу, які надарма атрымаў ласку ад гаспадара. Да

часу вяртання гаспадара слуга ўспрымаў яго як жорсткага чалавека, які чакаў атрымаць тое, што не даваў. Яго ўспрыманне было цалкам няправільным. Хутчэй за ўсё, погляды слугі фармаваліся па меры таго, як ён адкладаў выкананне спраў, даручаных яму гаспадаром.

Як мы ўжо абмяркоўвалі, сёння ў царкве ёсць дзве групы людзей, зрок якіх цьмяны; яны бачаць не так, як бачыць Ісус. Першая група ўключае тых, хто не шукае Ісуса належным чынам. Яны паважаюць прапаведніка, які шукае Бога і прыносіць пасланне з нябёсаў. Але такія людзі не выйшлі за межы табара, каб сустрэцца з Ісусам і не прыслухаліся да закліку: «Дык выйдзем да Яго па-за табар» (Гебр. 13:13). Іх справы цёплыя.

Другая група ўключае тых, хто шукае Ісуса, але не служыць. Яны шукаюць Госпада дзеля таго, што Ён можа зрабіць для іх. Шчыра кажучы, такая група людзей звычайна прыносяць пастарам больш галаўнога болю, чым хто-небудзь іншы! Яны паводзяць сябе «рэлігійна» або «духоўна», але іх справы цёплыя.

Народ Божы, нам патрэбна не асвяжэнне або абнаўленне ў царкве. Нам патрэбна рэфармацыя! Абнаўленне асвяжае тое, што ў нас ужо ёсць. Рэфармацыя патрабуе поўнай змены таго, як мы ўспрымаем і жывём. Мы занадта доўга верылі ў імітацыю ласкі, і гэта прывяло царкву ў цёплы стан.

Можна так доўга вучыць няправільным рэчам, што ўрэшце вы самі паверыце, што гэта праўда. Потым, пачуўшы праўду, вы адкінеце яе і назавяце крайнасцю або памылкай. Абнаўленне або адраджэнне толькі ўзмоцніць няправільнае ўспрыманне. Нашы вочы павінны быць адкрыты, каб бачыць так, як бачыць Госпад! Як кажа псалміст: «У сьвятле Тваім мы бачым сьвятло» (Пс. 36:10).

РАЗДЗЕЛ 12

КАГО Я ЛЮБЛЮ...

Калі мы хочам быць падобнымі да Ісуса ў час Яго вяртання, хтосьці з нас павінен змяніцца.

Як мы даведаліся ў папярэднім раздзеле, Ісус загадаў царкве Ляадыкіі купіць у Яго золата, ачышчанае агнём, белае адзенне і мазь для вачэй, а потым кажа: «Я тых, каго люблю, дакараю і караю» (Адкр. 3:19).

Па любові Сваёй Госпад нас дакарае і карае. Аўтар Паслання да Гебраяў гаворыць шырэй:

> «Сыне мой! Ня грэбуй настаўленьнем Госпадавым і не слабей, калі Ён цябе дакарае. Бо каго любіць Госпад, таго карае, і бічуе ўсякага сына, якога прыймае» (Гебр. 12:5-6).

«Настаўляць» значыць «выпраўляць або дысцыплінаваць». «Бічаваць» значыць «караць». Грэчаскае слова mastigoo, якое азначае «біч», сустракаецца ў Новым Запавеце ўсяго сем раз. Ва ўсіх астатніх месцах

mastigoo азначае фізічнае бічаванне бізуном. Наш Айцец, безумоўна, не выкарыстоўвае бізун, аднак Яго пакаранне можа быць суровым. Вось чаму аўтар раіць не пагарджаць выпраўленнем. Часам, калі Госпад выпраўляў мяне, я адчуваў, што памру ад болю, але паслухмянасць заўсёды ішла на карысць і запальвала ў сэрцы новае полымя святасці.

Дзеці Божыя

Нават найбольш адданыя Божыя дзеці патрабуюць выпраўлення. Хоць Бог можа дазволіць іншым упарціцца ў памылках ці грахах без выпраўлення, Ён не дапусціць, каб так было з Яго сынамі і дочкамі. Як мудры і добры бацька не будзе ігнараваць недахопы сваіх дзяцей, хоць не стане выпраўляць іншых, так і Госпад не дазволіць Сваім дзецям рабіць тое, што можа іх знішчыць.

Калі вы грашыце беспакарана — гэта трывожны знак аддалення ад Бога. У Пісанні выразна гаворыцца: тыя, хто не адчувае Яго выпраўлення, — не сапраўдныя сыны ці дочкі, а незаконнанароджаныя дзеці. Яны могуць называць Бога Айцом, але такое наяртанне несапраўднае.

Я прапаведаваў моцныя пасланні з сэрца Бога, а потым чуў два абсалютна розныя тыпы рэакцый. Часта адзін чалавек быў выпраўлены Айцом; іншага ж нічога не кранала, бо ён не быў сапраўдным дзіцем Божым. Адзін такі выпадак адбыўся ў сям'і. Аднойчы ў нядзелю раніцай я прапаведаваў вельмі строгую казань пра бунт, і больш за палову прысутных адчулі заклік да пакаяння.

Пасля служэння пастар і яго жонка павялі мяне на абед да аднаго з вернікаў. Гаспадыня ўвесь час абмяркоўвала, як Бог выкрыў яе праз Сваё Слова падчас служэння. Яе твар сведчыў пра сустрэчу з Госпадам, і Дух Святы моцна дакрануўся да яе.

Але падчас размовы яна здзіўлена сказала мне: «Мая дачка сказала мне пасля служэння: “Гэты прапаведнік гучна гаварыў, і я нічога не зразумела з яго славаў”».

Калі я толькі ўвайшоў у дом, я зразумеў, што дачка не была сапраўды збаўленая. Словы маці толькі пацвердзілі мае здагадкі. Маці глыбока любіла Госпада і была выпраўленая, як і большасць іншых прысутных у тую раніцу. Аднак дачка, якая сядзела побач з ёй падчас служэння, не перажыла такога, хоць у яе жыцці была відавочная непаслухмянасць. Заявы і паводзіны дачкі ў той дзень сведчылі: яна не была сапраўдным дзіцем Божым. Калі б я спытаў дачку, ці хрысціянка яна, яна б адказала: «Так». Бог выпраўляе Свой народ. Яго першае жаданне — прамаўляць да нас строга праз Сваё Слова, як у выпадку гэтай жанчыны. Але калі мы не слухаем, Ён выкарыстае для нашага выпраўлення цяжкасці і пакуты.

Псалміст абвяшчае:

> Перш, чым я стаўся спакораным, я блукаў; цяпер слова
> Тваё я захоўваю...
> Ведаю, ГОСПАДЗЕ, што праведныя суды Твае, і слушна Ты
> ўпакорыў мяне (Пс. 119:67, 75).

Павел кажа пра выпраўленне Айца: «Дзеля гэтага сярод вас шмат слабых і хворых, і даволі памірае. Бо калі мы разважаем пра саміх сябе, ня будзем суджанымі. А калі мы суджаныя, Госпад карае нас, каб не былі мы асуджаныя разам са сьветам» (1 Кар. 11:30-32).

Богу падабаецца, калі мы прыслухоўваемся да Яго слоў выпраўлення, але як бы Ён ні выпраўляў нас, выпраўленне не бывае прыемным падчас самога працэсу. Аўтар Паслання да Габраяў пацвярджае: «Усякае ж пакараньне ў цяперашні

час здаецца ня радасьцю, але смуткам» (12:11). Для Бога нашмат важнейшы наш стан, чым наш камфорт. Павел адзначае, што Бог выпраўляе нас «на карысьць [нашую], каб нам удзельнічаць у сьвятасьці Яго» (12:10). Мэта Божага выпраўлення — справа святасці.

Далей апостал працягвае: «Дзеля гэтага выпрастуйце рукі, што апусьціліся, і калені, што самлелі, і сьцежкі простыя рабіце нагамі вашымі, каб кульгавае нікуды ня збочыла, а лепш было аздароўленае» (Гебр. 12:12–13).

Рукі – сімвал служэння або справаў, якія мы здзяйсняем у Госпадзе. Калені – сімвал ладу жыцця. Умацоўваць — гэта не значыць ліслівіць, але казаць праўду з любоўю. Ісус не аслабляў царкву Ляадыкіі строгімі словамі папярэджання і выпраўлення. Наадварот, гэта магло зноў распаліць іх агонь. Ён выпраўляў, каб яны маглі стаць удзельнікамі Яго святасці. Вядома, пры ўмове, калі яны прымуць Яго выпраўленне.

Чаму мы перасталі ўмацоўваць слабых у царкве? Чаму мы не прамаўляем такія пасланні, як Ісус? Чаму большасць пропаведзяў, што гучаць і друкуюцца ў заходніх цэрквах, прысвечаны міру, дабрабыту і шчасцю, калі нам крытычна важна разумець праўду? Праз Ярэмію Бог выкрывае прапаведнікаў тых часоў, якія неслі прыемныя пасланні «цёпламу» народу:

> Калі б яны стаялі на нарадзе Маёй, яны б абвесьцілі словы Мае народу Майму і адвярнулі б іх ад ліхога шляху іхняга і ад ліхоты ўчынкаў іхніх (Яр. 23:22).

Ці накіроўваем мы сэрцы нашага пакалення да праведнасці, каб падрыхтаваць да сустрэчы са святым Богам або мы лашчым вушы словамі, якія не заклікаюць да пабожных змен?

Міратворцы ці захавальнікі міру

Далей у Пасланні да Гебраяў мы чытаем: «Імкніцеся да супакою з усімі і да сьвятасьці, без якое ніхто ня ўбачыць Госпада, гледзячы, каб хто ня страціў ласкі Божае» (Гебр. 12:14–15). Першае, пра што кажа аўтар, — неабходнасць імкнуцца да супакою з усімі.

Ісус ніколі не казаў: «Шчаслівыя захавальнікі міру». Ён казаў: «Шчасьлівыя міратворцы» (Мцв. 5:9).

Вы спытаеце: «А ёсць розніца?»

Безумоўна! Захавальнік міру любым коштам падтрымлівае мір. Таму, каб пазбегнуць сутыкнення, ён пойдзе на кампраміс з праўдай. Захавальнік міру не будзе несці словы Бога, што заклікаюць да змен, як гэта рабіў Ісус у адносінах да цэркваў у Адкрыцці. Тады людзі застаюцца там, дзе ім камфортна, і не мяняюцца, хоць ім патрэбны духоўныя змены.

Міратворца, наадварот, імкнецца да сапраўднага міру, і калі трэба, ён упарта нясе праўду ці праведнасць, каб прыйшоў сапраўдны мір. Міратворца любіць праведнасць і ненавідзіць грэх. Ён не адступае і называе грэх грахом, а не памылкай ці слабасцю. Яго нянавісць да граху вынікае з любові да Бога і людзей. Яго сапраўднае жаданне — бачыць тое, што лепш для людзей, хоць часам гэта не радуе іх. Ён імкнецца прынесці сапраўдную дапамогу, а не быць папулярным ці спадабацца. Яго не цікавіць асабістая выгада. Яго радуе сапраўдная міласэрнасць і справядлівасць. Ён любіць святасць і прагне яе, бо яго сэрца гарыць для Бога!

Умацаваць святых на шляху святасці

Аўтар заклікае чытачоў імкнуцца да святасці, «без якое ніхто ня ўбачыць Госпада». Раней мы даведаліся, што народ

Ізраіля вызнаваў жаданне наблізіцца да Бога, хоць насамрэч яго не меў. Гэта быў намер, а не іх сапраўднае жаданне. Людзі не маглі наблізіцца да Бога, як гэта зрабіў Майсей, бо не пазбавіліся жаданняў Егіпта. Набліжэнне да Бога выявіла б іх нячыстасць, пра якую яны не хацелі чуць.

Аўтар Паслання да Гебраяў асвятляе тое, што Бог казаў Свайму народу на працягу стагоддзяў. Ісая таксама піша: «Умацуйце рукі зьнясіленыя і калені самлелыя зрабіце моцнымі» (Іс. 35:3).

Старазапаветны прарок абвяшчае: калі рукі і калені ўмацуюцца, то расплюшчацца вочы сляпых і адкрыюцца вушы глухіх. Пустыня ператворыцца ва ўрадлівую зямлю, і ўсё таму, што Яго народ быў умацаваны, каб хадзіць у святасці! Ісая сцвярджае:

> І будзе там гасьцінец і шлях, і назавуць яго шляхам сьвятым, і ня будзе хадзіць па ім нячысты, і будзе ён толькі для іх, і неразумны не заблукае, калі пойдзе шляхам [гэтым] (Іс. 35:8).

Шляхі Божыя вышэйшыя за шляхі чалавечыя. Святы жыццёвы шлях, як кажа Ісус, вузкі (Мцв. 7:13–14). Гэта гаворыць пра вышэйшы шлях святасці. Мы можам жыць на вышыні святасці толькі калі адкрываемся на Божыя выпраўленні і прымаем іх.

Паводле прарока, нават неразумныя не заблукаюць на гэтым шляху. Неразумны — гэта той, хто лічыць мерай мудрасці ўласныя думкі і жыццё. У Прыповесцях 12:15 гаворыцца: «Шлях неразумнага слушны ў вачах ягоных». І зноў мы чытаем у Прыповесцях, што дурань «самаўпэўнены» (14:16). А ў Прыповесцях 18:2 гаворыцца: «Дурань ня хоча застанаўляцца, а толькі каб выявіць розум свой».

Такім чынам, неразумны падманваецца. У Прыповесцях 14:8 гаворыцца, што «неразумнасьць дурняў — у ашуканстве».

Члены Ляадыкійскай царквы былі ашуканыя. Яны верылі, што маюць дабраславенне і дабрабыт. Але ім не хапала сапраўдных багаццяў: характару, пабожных справаў і здольнасці бачыць так, як Ісус. Дакор, папярэджанне і выпраўленне ў словах Ісуса падаваліся суровымі, але мусілі вызваліць іх ад глупства і накіраваць на шлях святасці. Госпад умацоўваў іх знясіленыя рукі і саслабелыя калені.

Шлях да гары Сыён

Тыя, хто не прыслухаецца да выпраўленняў, прапусцяць адзіны шлях, які вядзе да Божай славы. Святасць не даецца лёгка, бо патрабуе выпраўлення, ачышчэння і амывання, але ўсё гэта не мае ніякага эфекту без пакаяння. Вось чаму Ісус кажа Ляадыкійскай царкве: «Дык будзь руплівы і навярніся» (Адкр. 3:19).

Сапраўднае пакаянне — гэта змена не толькі розуму, але і стаўлення да граху, яго прычын і наступстваў. Часта мы смуткуем з-за наступстваў граху, не беручы пад увагу яго прычыну. Ісус кажа гэтай царкве быць руплівай, значыць горача жадаць перайсці з цяперашняга стану да Яго славы.

Давайце паглядзім праўдзе ў вочы: калі мы хочам быць падобнымі да Ісуса ў час Яго вяртання (1 Яна 3:2), хтосьці з нас павінен змяніцца, і гэта будзе не Ісус! Толькі Яго навучанне і выпраўленне зробяць нас падобнымі да Яго вобразу.

Ісая паказвае: той, хто не жадае заставацца неразумнымі, прыме Божае выпраўленне і назавецца «выкуплены Госпадам». Яны «вернуцца і ўзыйдуць на Сыён са

сьпяваньнем, і радасьць вечная будзе на галовах іхніх» (Іс. 35:10). Тут важная спасылка на Сыён.

Аўтар Паслання да Гебраяў малюе яркую карціну: «Бо не падыйшлі вы да гары, да якой [можна] дакрануцца і якая палае агнём, ані да віхуры, і цемры, і буры, ані да гуку трубы і голасу словаў, пра якія тыя, што чулі, прасілі, каб да іх не было больш слова» (Гебр. 12:18–19). Гэтая тая гара, пра якую мы казалі ў папярэдніх раздзелах. Мы зноў чуем сумнае сведчанне, што людзі прасілі Бога перастаць гаварыць. Яны адкінулі Яго пакаранне, якое выкрывала іх сэрцы. Людзі былі неразумныя!

У Сафоніі 3:2 вось як напісана пра Ізраіль:

> «Ня слухае голасу, не прыймае настаўленьня, на ГОСПАДА не спадзяецца, да Бога свайго не набліжаецца».

Бог шкадуе, кажучы: «Надарма Я караў сыноў вашых, настаўленьня вы не прынялі» (Яр. 2:30). Калі б яны імкнуліся да святасці, былі гатовыя выправіцца і пакаяцца ў сваіх шляхах, то маглі б наблізіцца да Бога на гары.

Цяпер у нас ёсць такая самая магчымасць, хоць мы не стаім ля гары, якую бачым і да якой можна дакрануцца. Мы падышлі да іншай гары, пра якую кажа Ісая:

> Але вы падыйшлі да гары Сыён і да гораду Бога Жывога (Гебр. 12:22).

Госпад усё яшчэ на гары, але гэта не фізічная гара Сынай. Гэта вечная гара, і яна больш рэальная. Гара называецца Сыён. Адзіны шлях да гэтай гары — шлях святасці! Майсей ішоў гэтым шляхам; ён выкінуў Егіпет з сэрца і з гатоўнасцю прыняў Божыя словы, у тым ліку і выпраўленні. Народ Ізраіля

прасіў Бога не гаварыць да іх, бо не жадаў, каб Божыя словы выкрылі і выправілі іх сэрцы. З улікам іх учынкаў, мы чуем наступныя заўвагі:

> «Глядзіце, не адвярніцеся ад Таго, Які гаворыць. Бо калі не ўцяклі тыя, што адвярнуліся ад таго, які прамаўляў на зямлі, тым больш мы, калі адкінем Таго, Які з неба» (Гебр. 12:25).

Бог гаварыў на зямлі з Сыная; зараз Ён гаворыць са Сваёй нябеснай гары, з Сыёну. Якія суровыя словы папярэджання мы чуем! Дзеці Ізраіля не пазбеглі пакарання, калі Бог прамовіў Сваё слова навучання і выпраўлення з Сыная, тым больш і мы не пазбегнем, калі не прыслухаемся да слоў навучання і выпраўлення, якія Госпад кажа з Сыёна.

Народ Ізраіля не хацеў чуць Божых слоў з Божай славы, бо яны выкрывалі іх апаганеныя сэрцы. Таму народ адступіў, аднак пазней, калі Майсей быў на гары, людзі стварылі сабе Егову, які праз пракрокаў гаварыў ім тое, што ім хацелася пачуць і што лашчыла іх слых, задавальняючы цялесныя жаданні. У гэты час на вяршыні гары Майсей чуў сапраўднае слова Госпада, якое перамяняла яго. Калі ён спусціўся, яго твар свяціўся Божым ззяннем.

Божае слова змяніла Майсея. Божае слова да народа Ізраіля пахіснула гару і зямлю, на якой яны стаялі, і пахіснула да такой ступені, што людзі адышлі. Аўтар працягвае: «Голас Якога тады захістаў зямлю, а цяпер абяцаў, кажучы: “Яшчэ раз страсяну ня толькі зямлю, але і неба”. А [словы] “яшчэ раз” паказваюць на зьмену таго, што хістаецца, як створанага, каб засталося тое, што не хістаецца» (Гебр. 12:26–27).

Словы выпраўлення Ісуса захісталі Ляадыкійскую царкву. Вернікам было камфортна ў іх хрысціянстве, усё здавалася

добрым, але сапраўднае слова Госпада пахіснула падмуркі. Бог зноў страсяне Сваю царкву, а потым народы. Хістанне знішчае тое, што пабудавана на няправільным падмурку, прыбірае мёртвае або дрэннае. Хістанне ачышчае, каб засталося жывое і чыстае. Баяцца Божага сатрасання мусяць толькі тыя, што не маюць страху Божага.

Ісая кажа:

> Спалохаліся грэшнікі на Сыёне, ахапіў жах крывадушнікаў:
>
> «Хто з нас вытрывае пры агні, які [ўсё] зьядае? Хто з нас вытрывае ў полымі вечным?» Хто ходзіць у праведнасьці і гаворыць праўдзіва, хто брыдзіцца прыбыткам з рабаваньня, хто стрымлівае далоні свае, каб прымаць хабар, хто затыкае вушы свае, каб ня чуць пра [праліцьцё] крыві, і заплюшчвае вочы, каб не глядзець на зло, той будзе жыць на вышынях, і ўмацаваньні на скалах [будуць] сховішчам ягоным, будзе дадзены яму хлеб ягоны і вада ягоная [будзе] ў яго напэўна» (Іс. 33:14–16).

Прарок не кажа: «грэшнікі ў Егіпце», а «грэшнікі на Сыёне», маючы на ўвазе тых у царкве, каму не хапае страху Гасподняга і хто не імкнецца да святасці. Яны ў небяспецы, Госпад будзе іх хістаць. І жах ахопіць іх, калі Бог адкрые Сваю славу! Агонь, які ўсё з'ядае, або вечнае полымя азначаюць Бога.

Аўтар Паслання да Гебраяў заканчвае раздзел: «Дзеля гэтага мы, прыймаючы Валадарства непарушнае, будзем мець ласку, праз якую будзем служыць Богу, падабаючыся [Яму], з сарамлівасьцю і багабойнасьцю, бо Бог наш — агонь, які паглынае» (Гебр. 12:28-29). Наш Бог – агонь, які паглынае! Хоць у гэтай кнізе цытуецца шмат урыўкаў са Старога Запавету, я, па ласцы Божай, спрабаваў правільна патлумачыць Слова Божае, выклаўшы ў святле Новага

Запавету. Наш Бог ёсць любоўю, але Ён таксама і агонь, які паглынае.

Да гэтага апісання Яго слаўнай прысутнасці нельга ставіцца легкадумна, як гэта робяць многія. Пацвярджаючы Яго велічную славу, аўтар Паслання да Гебраяў заўважае: «І гэткая жахлівая была тая праява, што Майсей сказаў: «Я напалоханы і трасуся» (Гебр. 12:21). Гэта супадае са сведчаннем апостала Яна пра відзеж Ісуса: «І калі я ўбачыў Яго, я ўпаў ля ног Ягоных як мёртвы» (Адкр. 1:17).

Каб мы былі святымі...

Так, Яго любоў да нас большая, чым можа зразумець. Але гэтая любоў не змяншае Яго святасць. Вось чаму аўтар Паслання да Гебраяў кажа: «Будзем мець ласку, праз якую будзем служыць Богу, падабаючыся [Яму], з сарамлівасьцю і багабойнасьцю». Нам вельмі патрэбна Яго ласка, каб хадзіць у страху Гасподнім, каб мы маглі быць святымі, як Ён святы (Ляв. 19:2; Мцв. 5:48; 1 Пятра 1:16)!

Мы ўжо ведаем: толькі тыя, хто баяцца Бога і імкнуцца да святасці, змогуць жыць у Яго слаўнай прысутнасці. Вернемся да ўрыўка з Пісання, які цытаваўся ў другім раздзеле гэтай кнігі:

Бо вы — бажніца Бога Жывога, як сказаў Бог:

> «Буду жыць у іх і буду хадзіць з імі; і буду іхнім Богам, і яны будуць Маім народам».
>
> Дзеля гэтага:
>
> «Выйдзіце спасярод іх і аддзяліцеся, — кажа Госпад, — і не дакранайцеся да нячыстага, і Я прыйму вас». «І Я буду вам Айцом, і вы будзеце Мне сынамі і дочкамі, — кажа Госпад Усеўладны». Дык, улюбёныя, маючы такія абяцаньні,

> ачысьцім сябе ад усякага бруду цела і духа, зьдзяйсьняючы сьвятыя рэчы ў страху Божым (2 Кар. 6:16-7:1).

Цяпер вы разумееце перадгісторыю гэтых слоў і бачыце не толькі кульмінацыю падзеяў. Спадзяюся, іх кантэкст стаў зразумелым, і ваша сэрца будзе гарэць любоўю да Госпада, калі вы будзеце прагнуць Яго славы больш за ўсё астатняе.

РАЗДЗЕЛ 13

СВЯТЫ АГОНЬ УНУТРЫ

Мы пакліканы гарэць агнём Божай славы, як Майсей, Ісая, Ярэмія, Ян, Павел і іншыя.

Усе Божыя людзі, ад святых прарокаў старажытнасці да апосталаў Новага Запавету, у той ці іншай форме патрабавалі Божага выпраўлення. Гэта актуальна і сёння. Галоўнае, аднак, у тым, што мы з гэтым зробім. Ганарлівасць не дазваляе нам прыняць Божае пакаранне, таму мы губляем карысць ад дзеяння Яго святасці. Калі мы ўпакорымся і прымем Яго пакаранне, зможам чуць Яго голас і бачыць лепей, пасталеем у адносінах з Ім. Абакум піша:

> «На варце маёй я стану, і ўзыйду на вежу, і буду выглядаць, каб убачыць, што Ён прамовіць да мяне і што Ён адкажа на скаргу маю» (Аб. 2:1).

Гэты чалавек падрыхтаваўся, каб прыняць Божае выпраўленне, ведаючы, што так глыбей зразумее Божае сэрца і шляхі, зможа служыць Госпаду больш эфектыўна.

У год смерці валадара Узіі

Ісая таксама быў гатовы прыняць, што скажа Госпад. Прарок піша: «У год сьмерці валадара Узіі бачыў я Госпада, Які сядзеў на пасадзе высокім і ўзьнесеным, а прыполы [шатаў] Ягоных напаўнялі сьвятыню» (Іс. 6:1).

Некалькі гадоў таму я маліўся і разважаў пра гэты ўрывак, і Госпад прамовіў да мяне. Я разважаў пра тое, што Ісая бачыў Госпада ў славе, і падумаў: *«Царкве трэба мець новае бачанне Ісуса ў Яго славе».*

Тады я пачуў, як Госпад сказаў: «Я пачаў верш з іншага». Збянтэжаны, я перачытаў верш: «У год сьмерці валадара Узіі». Госпад спыніў мяне і сказаў: «Валадар Узія павінен быў памерці, перш чым Ісая зноў убачыў Мяне! Перш чым царква па-новаму ўбачыць Мяне, Узія павінен памерці!»

Я падумаў: *«А якое дачыненне гэты Узія мае да сустрэчы з Ісусам?»* Я звярнуўся да сімфоніі, знайшоў усе ўрыўкі пра Узію і атрымаў важнае адкрыццё.

Узія – нашчадак Давіда, стаў валадаром у шаснаццаць гадоў і спачатку старанна шукаў Бога. Вы зрабілі б тое самае, калі б у шаснаццаць гадоў сталі кіраўніком нацыі. Думаю, яго перапаўнялі пачуцці і ўражвалі маштабы таго, што трэба зрабіць. Напісана: «І ў тыя дні, калі ён шукаў ГОСПАДА, Бог даваў яму посьпех» (2 Лет. 26:5).

Узія ва ўсім спадзяваўся на Бога і таму меў вялікія дабраславенні. Ён ваяваў супраць філістынцаў, разбіўшы іх у шматлікіх гарадах, а таксама супраць арабаў, меўнянаў і аманян. Нацыя стала моцнай як эканамічна, так і ў ваеннай сферы. Пад яго кіраўніцтвам народ квітнеў.

Поспех валадара быў вынікам Божай ласкі ў яго жыцці. Але нешта памянялася. Замест пакоры прыйшла празмерная самаўпэўненасць: «Але калі ён узмацніўся, заганарылася

сэрца ягонае аж да загубы, і ён стаў няверным ГОСПАДУ, Богу свайму, і ўвайшоў ён у сьвятыню ГОСПАДА, каб кадзіць на ахвярніку каджэньня» (2 Лет. 26:16).

Сэрца Узіі заганарылася не ў хвіліну слабасці, а калі Узія быў моцны. Гледзячы на дабрабыт і поспех, якія напаўнялі зямлю, ён перастаў шукаць Госпада, бо ўсё мог зрабіць сам. Дасягненні павялічваліся, і ён верыў, што Бог дабраславіць усе яго справы. Але ж раней ён быў дабраславёны, бо пакорліва шукаў Бога.

Ганарыстасць не прыйшла за адну ноч, такое можа лёгка здарыцца з кожным. Бог папярэдзіў: «Джон, большасць людзей падае не ў засушлівыя часы, а ў часы заможнасці». Чаму? Маючы вялікія поспехі, нам лягчэй забыцца, што гэта Бог даў нам усё.

Так адбывалася са многімі людзьмі. Атрымліваючы збаўленне, яны прагнуць пазнаць Госпада і Яго шляхі. Іх пакора відавочная: яны шукаюць Бога і давяраюць Яму ва ўсім, прыходзяць у царкву са спрагнёным сэрцам: «Госпад, я хачу пазнаць Цябе!» Людзі слухаюцца Бога і Яго служыцеляў. У шчырай пакоры яны прымаюць Божыя выпраўленні, незалежна ад таго, як і праз каго Ён іх пасылае.

Але прыходзіць момант, калі яны ўмацоўваюцца ў ведах, досведзе і дасягненнях, і іх стаўленне змяняецца. Замест таго, каб чытаць Біблію і пазнаваць Госпада, яны падмацоўваюць біблійнымі цытатамі ўласныя дактрыны і чытаюць кнігі, якія ім падабаюцца. Ім не патрэбны голас Бога, Які прамаўляе праз пастара, яны слухаюць, скептычна склаўшы рукі: «Паглядзім, што ён ведае».

Такія людзі – знаўцы Святога Пісання, але страцілі пяшчоту і пакору сэрцаў. Ласку служэння Богу выцясняе ганарлівасць (гл. Як. 4:6).

Гэтая праблема часта ўзнікае ў амерыканскіх цэрквах, бо нам даступна шмат ведаў. У Першым Пасланні да Карынцянаў 8:1 мы чытаем: «Маем усякае веданьне. Але веданьне робіць ганарыстым, а любоў будуе». Любоў не шукае свайго, але аддае жыццё за Госпада і тых, каму паклікана служыць. Ганарлівасць шукае свайго пад маскай рэлігіі. Бог кажа, што веды без любові прыводзяць да ганарлівасці.

Прыйшоў час для важнага пытання пра валадара Узію. Калі яго сэрца заганарылася, ён стаў больш ці менш рэлігійным? Адказ нечаканы: ён стаў больш рэлігійным! Яго сэрца ўзвысілася, і ён увайшоў у храм, каб пакланіцца. Ганарлівасць і рэлігійны дух ідуць побач. Чалавек рэлігійнага духу лічыць сябе пакорлівым, мае выгляд «ілжывай духоўнасці», а на самай справе ён ганарлівец. З іншага боку, ганарлівасць трымае чалавека ў палоне рэлігійнага духу, бо перашкаджае прызнаць яго прысутнасць! У царкве ганарлівасць добра хаваецца за рэлігійнай, харызматычнай, евангельскай або пяцідзесятніцкай маскай.

У храме Узія сутыкнуўся з праўдай:

> «І ўвайшоў за ім Азарыя сьвятар, і з ім восемдзясят сьвятароў ГОСПАДА, людзей мужных. І супрацівіліся яны Узіі валадару, і сказалі яму: «Не табе, Узія, кадзіць ГОСПАДУ, бо гэта для сьвятароў, сыноў Аарона, якія пасьвячоныя для каджэньня. Выйдзі са сьвятыні, бо ты стаў няверным, і ня будзе табе славы ў ГОСПАДА Бога» (2 Лет. 26:17–18).

Бог паслаў выпраўленне праз гэтых адважных мужчын, але рэакцыя Узіі, безумоўна, не была пабожнай: «І загневаўся Узія, а ў руцэ ягонай [была] кадзільніца для

каджэньня. І калі загневаўся ён на сьвятароў, праказа закрасавала на чале ягоным перад абліччам сьвятароў у Доме ГОСПАДА каля ахвярніка каджэньня» (2 Лет. 26:19).

Узія разгневаўся. Ганарлівасць заўсёды апраўдае сябе. Такая самаабарона будзе суправаджацца гневам. Ганарлівы чалавек вінаваціць усіх астатніх і апраўдвае сябе. Узія гневаўся на святароў, але праблема хавалася ў ім самім. Ганарлівасць засланіла яго вочы! Замест пакоры перад Божым пакараннем праз святароў, ён дазволіў гневу падсілкоўваць ганарлівасць. Праказа Узіі стала вонкавым праяўленнем унутранага стану, крыніцай якога была пыха.

Гэтак здараецца і сёння. Праказа ў Старым Запавеце — правобраз граху ў Новым Запавеце. Часта знешні грэх — праява ўнутранай пыхі, якая асляпляе чалавека і не дазваляе прыняць Божае выпраўленне.

Пачуўшы такое тлумачэнне і перагледзеўшы жыццё Узіі, я зразумеў: ганарлівасць не дае нам бачыць Ісуса. Мы павінны бачыць Яго, бо Пісанне кажа, што, гледзячы на Яго, мы перамяняемся ў Яго вобраз: «Мы ж усе, адкрытым абліччам узіраючыся на славу Госпада, перамяняемся ў вобраз Ягоны ад славы ў славу, як ад Духа Госпада» (2 Кар. 3:18).

Мы павінны ўзірацца на Ісуса, каб стаць падобнымі да Яго вобразу, каб бачыць так, як Ён. Ганарлівасць не дае нам бачыць Яго нанова, асляпляе нас, уводзячы ў небяспечны падман. Вернікі Ляадыкійскай царквы не маглі бачыць Ісуса з-за пыхі. Яны лічылі сябе духоўнымі, але Божы дакор паказаў адваротнае. У іх жыццё без Божай пераўтваральнай сілы прыйшоў застой. Ляадыкійцы мелі выгляд хрысціян, але ім не хапала спраў Ісуса.

Святы, Святы, Святы

Ісая бачыў Госпада ў Яго славе. Мы ведаем, што гэта быў відзеж у духу, бо чалавек у целе не можа бачыць Божы твар і застацца жыць. Калі Ісая ўбачыў Божы трон, то заўважыў велізарных анёлаў, якіх называюць серафімамі. У кожнага было шэсць крылаў, два з якіх закрывалі аблічча. І серафімы казалі адзін аднаму:

> «Сьвяты, Сьвяты, Сьвяты ГОСПАД Магуцьцяў, уся зямля поўная славы Ягонай!» І захісталіся бэлькі дзьвярэй ад голасу тых, якія клікалі, і Дом напоўніўся дымам» (Іс. 6:3–4).

Анёлы не спявалі гімн. Ёсць спевы са словамі з Ісаі, але мы выконваем іх манатонна. Анёлы, нават з закрытымі тварамі, рэагавалі на тое, што адбывалася вакол. Кожную хвіліну адкрывалася новая грань Божай славы, і яны ўсклікалі: «Святы!»

Іх спеў быў такі гучны, што ажно захісталіся бэлькі! На зямлі мала якія рэчы могуць захістацца ад шуму, што ўжо казаць пра нябёсы! Анёлы не спявалі песню, думаючы: *«Стаю тут цэлую вечнасць. Добра было б адпачыць і даследаваць іншыя куткі нябёсаў».* Не, ім не хацелася быць у іншых месцах, бо Творца значна прыгажэйшы і цудоўнейшы за Сваё стварэнне. Псалміст усклікаў: лепш быць ля парога ў троннай залі Бога, чым у раскошных палацах, дзе няма Божай прысутнасці (Пс. 84).

Чаму анёлы тройчы ўсклікалі: «Святы, святы, святы»? Такі прыём уласцівы літаратурнаму стылю габрэйскіх Пісанняў. Паўтарэнне — форма падкрэслівання. У друкаваным тэксце ёсць некалькі спосабаў падкрэсліць важнасць слова або фразы – вылучэнне паўтлустым шрыфтам, курсівам,

падкрэсліванне або напісанне вялікімі літарамі.

Габрэйскі аўтар мог падкрэсліць значэнне толькі паўтарэннем. Звычайна такое слова паўтараецца двойчы; напрыклад, Ісус кажа: «Ня кожны, хто кажа Мне: “Госпадзе! Госпадзе!”, увойдзе ў Валадарства Нябеснае» (Мц. 7:21). Магчыма, Ісус не казаў «Госпадзе» двойчы; хутчэй, Ён зрабіў акцэнт на гэтым слове, і аўтар хацеў гэта перадаць.

Толькі ў некалькіх месцах у Пісанні адно і тое ж слова паўтараецца тры разы. У адным з іх анёл абвясціў суд над жыхарамі зямлі ў кнізе Адкрыцця; анёл закрычаў: «Гора, гора, гора» (Адкр. 8:13). Сэнс такога паўтарэння ў тым, што суды, якія ўжо адбыліся, былі цяжкімі, але той суд, што надыходзіць, перавышае разуменне.

Толькі адзін раз у Пісанні якасць Бога згадваецца тры разы запар. Гэтыя анёлы не крычалі: «Сіла, сіла, сіла!» Яны не ўсклікалі: «Любоў, любоў, любоў!» або «Верны, верны, верны!» Так, Бог магутны, Бог ёсць любоў і Ён верны, але вышэй за ўсё Яго святасць. У Яго святасці мы знаходзім ззянне Яго істоты або агонь Божы!

Гора мне

Калі Ісая ўбачыў Госпада, ён не сказаў: «Ого, вось і Бог!» Наадварот, ён крыкнуў:

> «Гора мне! Бо я загублены! Бо я — чалавек з нячыстымі вуснамі, і я жыву сярод людзей з нячыстымі вуснамі, і Валадара, ГОСПАДА Магуцьцяў убачылі вочы мае!» (Іс. 6:5).

Слова *«гора»* страціла сілу ў сучаснай мове. Яно ўвасабляе найвышэйшую форму Божага суду. Паўтаруся: калі анёл абвяшчаў гора жыхарам зямлі, ён насамрэч казаў:

«На вас хутка абрынецца найсуровейшы суд». Ісус ужыў гэта слова адносна Юды. Яно настолькі сур’ёзнае, што Ісус сказаў: «Лепш было б, каб чалавек той ня быў нарадзіўшыся» (Мк. 14:21). Прарокі рэдка казалі слова «гора» адносна жыцця чалавека. Яшчэ больш уражвае, калі пабожны Ісая прамовіў гэта адносна сябе!

Адразу пасля такога прысуду самому сабе, Ісая ўсклікнуў: «Я загублены!»

«Быць загубленым» азначае «разысціся па швах». Ісая стаяў перад святым Богам. Упершыню ў жыцці ён сапраўды зразумеў, хто такі Бог, і хто такі ён сам.

Яга самаацэнка пахіснулася. Уся ўпэўненасць у сабе і ў чалавецтве была знішчана. Ужо не патрэбныя кансультацыі псіхолагаў і псіхіятраў. Не засталося і следу ганарлівасці. Ісая ляжаў ніцма на падлозе троннай залы. Кожная клетачка яго істоты трымцела. Ён шукаў, дзе можна было б схавацца, але не знаходзіў. Ісая выразна бачыў вялізную патрэбу ў міласэрнасці і ласцы, каб выжыць, не кажучы ўжо пра тое, каб стаць перад такім святым Богам, Госпадам усяго!

Ачышчэнне, служэнне, яснасць зроку

Калі Ісая адчуў, што больш не можа вытрываць, адбылося наступнае:

> І падляцеў да мяне адзін з сэрафімаў, а ў руцэ ягонай — вугаль распалены, які ён шчыпцамі ўзяў з ахвярніка. І ён дакрануўся ім да вуснаў маіх, і сказаў:
>
> «Вось, ён дакрануўся да вуснаў тваіх, і прыбрана беззаконьне тваё, і адкуплены грэх твой» (Іс. 6:6–7).

Бог дае міласэрнасць і ласку пакорным. Распалены вугаль ачысціў або пераплавіў Ісаю. Пасля ачышчэння прарок пачуў

голас Бога: «Каго Мне паслаць? Хто пойдзе дзеля Нас?» (Іс. 6:8).

Паколькі Ісая быў ачышчаны, ён мог выразней чуць голас Бога: «Хто пойдзе дзеля Нас?» Іншымі словамі: «Хто будзе рабіць чыстыя справы праведнасці?» Ісая адразу адказаў: «Вось я, Пашлі мяне» (Іс. 6:8).

Ісая пачуў словы з сэрца Божага:

> «Ідзі і кажы народу гэтаму [Яго народу]: “Слыхам слухаць будзеце, і не зразумееце, поглядам глядзець будзеце, і не даведаецеся”» (Іс. 6:9–10).

Сярод людзей, якіх Бог назваў сляпымі і глухімі, былі вядомыя прарокі і настаўнікі Святога Пісання. Яны не гаварылі таго, што Бог казаў, бо не маглі выразна чуць.

Бог гаворыць, але ці чуюць Яго людзі? Гэтыя вершы нагадалі мне размову з маім пабожным сябрам. (Раней я пісаў пра яго, ён быў маім духоўным настаўнікам у каледжы.) Я прыехаў да яго, ён сустрэў мяне ў аэрапорце. Перад маім прыездам ён разважаў і маліўся некалькі гадзін. Ён сказаў мне: «Джон, Бог хоча так шмат сказаць Амерыцы, але не можа знайсці людзей, якія б гэта зрабілі». Маё сэрца гарэла ад такіх слоў; я ведаў, што я і сам не ва ўсім адпавядаю Божым стандартам пасланніка.

Я адразу падумаў пра Ісаю. Пасля ачышчэння ён стаў выразна чуць голас Бога і змог выказаць не проста прынцыпы, але тое, што было на сэрцы ў Бога. Я падумаў: *«У Амерыцы шмат людзей, якія могуць гаварыць пра прынцыпы ісціны з Пісання. Сапраўднае пытанне ў тым, ці ёсць людзі, якія аддзяляюцца і ўпакорваюцца, прымаючы Божае ачышчэнне, каб потым дакладна зразумець Божае сэрца і абвясціць Яго боль?»*

Вячэра з Ісусам

Давайце вернемся да царквы Ляадыкіі, якая прароцкі прадстаўляе нас. Ісус строга выпраўляе царкву, а потым дае наказ: «Дык будзь руплівы і навярніся». Справа за імі. Ці лепш сказаць, за намі? Мы прыслухаемся да Яго выпраўлення або будзем неразумнымі, як сыны Ізраіля?

Ісус кажа: «Вось, стаю пры дзьвярах і грукаюся; калі хто пачуе голас Мой і адчыніць дзьверы, Я ўвайду да яго і буду вячэраць з ім, і ён — са Мною» (Адкр. 3:20). Пачуйце Божыя словы да царквы нашых дзён! Ён кажа Свайму народу, які прапаведуе і вучыць: «Калі хто пачуе голас Мой». Хіба гэта не разбівае сэрца? Няўжо нашы адносіны з Ім настолькі нячыстыя з-за любові да задавальненняў і выгады, што мы не чулі Яго сэрца? Магчыма, нас так захапілі шляхі і жаданні свету, што мы сталі народам, які мяркуе, што чуе Яго голас, а на самай справе не чуе нават Яго плач?

Калі памятаеце, Ісус загадаў царкве купіць у Яго ачышчанае золата, белыя шаты, якія сімвалізавалі праведныя ўчынкі, і мазь, каб бачыць так, як бачыць Ён. Гэтыя рэчы відавочныя і ў сведчанні Ісаі. Калі ён упакорыўся перад Божым выпраўленнем, ён быў ачышчаны. Пасля прарок прагнуў рабіць праведныя або святыя справы. Далей зразумеў, што людзі кепска бачаць, яны сляпыя! Ім патрэбна мазь. Праз пакору, выпраўленне, ачышчэнне і гатоўнасць Ісаі рабіць праведныя справы Бог зняў заслону з яго вачэй.

Прачытайце словы Ісуса яшчэ раз: «Калі хто пачуе голас Мой і адчыніць дзьверы, Я ўвайду да яго і буду вячэраць з ім, і ён — са Мною».

Гэтыя словы маюць непасрэднае і прароцкае значэнне. Так, яны пра царкву непасрэдна перад Другім прышэсцем,

і таму адносяцца да Другога прышэсця. У Лукі мы чытаем падобныя словы Ісуса:

> «Няхай будуць паясьніцы вашыя падперазаныя, і сьвечкі запаленыя, і вы — падобныя да людзей, якія чакаюць вяртаньня гаспадара свайго з вясельля, каб, як прыйдзе і пастукаецца, адразу адчыніць яму. Шчасьлівыя тыя слугі, якіх гаспадар, прыйшоўшы, знойдзе, што яны чуваюць. Сапраўды кажу вам: ён падпярэжацца, і пасадзіць іх, і, падыйшоўшы, будзе паслугаваць ім» (Лк. 12:35–37).

Наш Валадар будзе служыць нам, хоць гэта мы павінны вечна служыць Яму. Ён слуга ў самым сапраўдным сэнсе. Ён нічога нам не вінен, як мы Яму, але Ён жадае служыць Сваім верным. Ён будзе служыць нам на вясельнай вячэры Ягняці.

Ёсць і другое прымяненне гэтага ўрыўка. Калі Ісус кажа: «Увайду да яго і буду вячэраць з ім, і ён — са Мною», Ён мае на ўвазе не толькі вясельную вячэру, але і сапраўдную манну, адкрыццё Яго Самога. Ён абвяшчае: «Я — хлеб жывы, які з неба зыйшоў» (Ян 6:51). Ён — жывое Слова Божае, якім мы жывем (Друг. 8:2–3).

Ярэмія піша пра гэта так:

> «Я знайшоў слова Тваё і праглынуў яго, і сталася слова Тваё для мяне пацяшэньнем і радасьцю сэрца майго» (Яр. 15:16).

Ярэмія, як і Ісая, перажыў ачышчэнне Божае. І, як і Майсей, ён нічога не жадаў у свеце. Ён аддзяліўся, каб пазнаць Бога. Асалодай і ежай для Ярэміі было слова Божае. Адступнікі ад веры пераследавалі прарока за пропаведзь жаданняў, што былі на сэрцы ў Бога:

«І слова ГОСПАДА сталася для мяне зьнявагай і
насьмешкай увесь дзень.
І я сказаў: “Ня буду ўзгадваць Яго, і ня буду больш
прамаўляць у імя Ягонае!”
І стаўся ў сэрцы маім нібы агонь,
які палае, што замкнуты ў костках маіх,
і я змучыўся трымаць яго, і ня мог» (Яр. 20:8–9).

Ян Хрысціцель быў яшчэ адным чалавекам, які прагнуў Слова Божага. Ён аддзяліўся ад свету і рэлігійнага крывадушша. Яму належала навучацца ў Ерусаліме разам з сынамі іншых святароў, каб стаць правадыром народа. Ён адмовіўся ад таго, што задумалі для яго людзі, і паслухаўся Бога.

У пустыні Ян пачуў слова Госпада, ён таксама прапаведаваў слова з Божага сэрца. Ісус сказаў пра яго: «Ён быў сьвечкай, якая гарэла і сьвяціла, а вы хацелі часіну радавацца пры сьвятле ягоным» (Ян. 5:35).

Мы пакліканы гарэць агнём Божай славы, як Майсей, Ісая, Ярэмія, Ян, Павел і іншыя. Але гэтага не адбудзецца, калі мы не аддзелім сябе ад жаданняў свету. Мы пакліканы жыць як прыхадні і чужынцы ў свеце. Сапраўдную паўнату мы атрымаем толькі тады, калі Слова настолькі паглыне нас, што мы будзем разважаць пра яго ўвесь дзень. Тады агонь Божы будзе ярка гарэць у нас і праз нас. Калі маладыя людзі закахаюцца, ніхто не кажа ім: «Думай пра каханага чалавека цэлы дзень». Яны і так думаюць пра каханага кожную вольную хвіліну.

Малахія прадбачыў два тыпы людзей у царкве ў апошнія дні. І тыя, і другія пройдуць ачышчэнне, пра якое гаварылася раней. Першыя будуць скардзіцца, кажучы: «Якая карысць

ад таго, што мы служым Богу, бо бязбожнікі весяляцца больш, чым мы? Мы служым Богу і маем выпрабаванні і нягоды» (Мал. 3:14–15, перафраз.аўтар).

> Рэакцыя другой групы людзей была іншай: «Тады тыя, якія баяцца ГОСПАДА, гаварылі адзін да аднаго. І прыхіліў вуха ГОСПАД, і пачуў, і была напісаная кніга памяці перад абліччам Ягоным пра тых, якія баяцца ГОСПАДА і якія шануюць імя Ягонае» (Мал. 3:16).

Яны любяць Яго Слова і шляхі так, што іх не палохаюць любыя пакуты. Але прарок кажа, што адбудзецца:

> «Бо вось, надыходзіць дзень, які палае, як печ, і ўсе свавольныя, і ўсе тыя, якія робяць нягоднасьць, будуць як салома, і спаліць іх дзень, які надыходзіць, кажа ГОСПАД Магуцьцяў, што не застанецца ад іх ані кораня, ані галінкі. А для вас, якія баіцёся імя Майго, узыйдзе сонца праведнасьці, і аздараўленьне на крылах ягоных. І вы выйдзеце, і будзеце скакаць, як цяляты з аборы. І будзеце таптаць бязбожных, бо яны будуць попелам пад ступнямі ног вашых у дзень, які Я зраблю, кажа ГОСПАД Магуцьцяў. (Мал. 4:1–3).

Ён гаворыць не пра «Сына праведнасці», а пра «Сонца праведнасці». Сонца — велізарны вогненны шар. Вось як Ісус адкрыецца ў апошнія дні тым, хто баіцца Яго. Яны будуць разважаць над Яго Словам з чыстай любові да Яго шляхоў. Агонь Божай славы ўзыдзе над імі, і гэта ўбачаць людзі ў глыбокай цемры. Як ніколі раней, у выніку служэння гэтых палаючых і яркіх лямпаў саспее ўраджай душ. Сэрцы гэтых служыцеляў будуць палаць Божым Словам, і ніякая цемра іх не ахопіць.

Мы бачым гэта на прыкладзе двух вучняў пасля ўваскрэсення Ісуса:

> «І вось, у той жа дзень двое з іх ішлі ў мястэчка, што на адлегласьці ў шэсьцьдзясят стадыяў ад Ерусаліму, называнае Эмаус. І яны гутарылі між сабою пра ўсе гэтыя здарэньні. І сталася, калі яны гутарылі і разважалі між сабою, вось, Сам Ісус, падыйшоўшы, пайшоў з імі» (Лк. 24:13–15).

Ого, яны перажывалі цяжкія часы, але размаўлялі пра Божыя справы. Падчас гутаркі Ісус падышоў да іх. Калі нашы размовы кіруюцца страхам Госпада і Яго любоўю, Ён будзе набліжацца да нас. Калі Ісус падышоў, то, «пачаўшы ад Майсея і ўсіх прарокаў, тлумачыў ім усё, што напісана пра Яго» (Лк. 24:27).

Якое свята! Як я прагну, каб Ісус адкрыўся мне больш! Ён насыціць прагненне маёй душы. Пакуль вучні разважалі, Ён падышоў бліжэй і адчыніў ім вочы, каб яны ўбачылі Яго ў Пісанні: «І адчыніліся вочы іхнія, і яны пазналі Яго, а Ён стаўся нябачным для іх» (Лк. 24:31). Ойча, адкрый нашы вочы, каб мы бачылі Ісуса!

Вучні сказалі адзін аднаму: «Ці ж не гарэла ў нас сэрца нашае, калі Ён гаварыў да нас у дарозе і калі адчыняў нам Пісаньне?» Калі загарэлася сэрца Майсея і калі змяніўся яго твар? Тады, калі ён пачуў слова Божае ў Яго прысутнасці. Што дало яму здольнасць чуць Божае слова ў слаўнай Божай прысутнасці? Рашэнне Майсея аддзяліцца ад Егіпта і паслухацца Таго, Каго прагнуў пазнаць. Ён лічыў знявагу Хрыста большым багаццем, чым скарбы Егіпта, бо глядзеў на ўзнагароду.

Я спадзяюся, у вашай душы з’явілася глыбокае прагненне Бога.

РАЗДЗЕЛ 14

ЯНЫ ЎБАЧАЦЬ БОЖАЕ АБЛІЧЧА

Яны стануць перад Богам, чыстыя ад свецкага бруду, і ў іх сэрцах будзе гарэць святы агонь.

Самыя лепшыя дні наперадзе. Бог захаваў для сябе народ, які пачуе боль Яго сэрца і будзе хадзіць перад Ім у святасці. Сапраўдныя вернікі, што чуюць і Божы голас і слухаюцца без сумневу.

Яны стануць перад Богам, чыстыя ад свецкага бруду, і ў іх сэрцах будзе гарэць святы агонь. Як Госпад прагне іх, так і яны будуць прагнуць Яго. Праз гэты народ Бог адкрые Сваю славу згубленаму і паміраючаму свету.

Мы бачым правобраз Божага стаўлення да тых, хто шануе Яго, у жыцці Якуба, унука Абрагама. Бог сказаў Якубу: «Устань, узыйдзі ў Бэтэль, і жыві там, і зрабі там ахвярнік Богу» (Быц.35:1). *Бэтэль* азначае «дом Божы». Якуб меў там сустрэчу з Богам у іншы час. Бог запрасіў: «Якуб, наблізься да Мяне, і Я наблізуся да цябе». Якуб адказаў і, у сваю чаргу,

загадаў дому свайму:

> «Аддзяліце [ад сябе] багоў чужых, якія сярод вас, і ачысьціцеся, і зьмяніце адзеньні вашыя, і ўстаньма, і ўзыйдзем у Бэтэль, і я зраблю там ахвярнік Богу, Які адказаў мне ў дзень нядолі маёй і быў са мною ў дарозе, якой я ішоў» (Быц. 35:2-3).

Яны мусілі «аддзяліць ад сябе багоў чужых». Памятайце: ідал — гэта тое, чаму мы аддаем сваю сілу ці любоў замест Ісуса. Ідалапаклонства Ляадыкійскай царквы было ў прагнасці, якая забірала ў сэрцы агонь, патрэбны для спраў вечнасці (Кал. 3:5). Загад Якуба «ачысціцца і змяніць адзенне сваё» сведчыць пра важнасць чысціні і належнага пакрыцця. Падобным чынам Ісус звярнуўся да царквы ў Ляадыкіі.

Якуб і яго дом наблізіліся да Бога: «І вырушылі яны. І быў жах Божы на гарадах, што [былі] ў той ваколіцы, і ня гналіся яны за сынамі Якуба» (Быц.35:5). Страх Божы напаўняў іх так моцна, што навакольныя гарады, дзе яны праязджалі, трымцелі ад жаху. Калі мы прысвячаем сябе Богу, веліч Яго прысутнасці суправаджае нас і становіцца відавочнай для навакольных.

Адданыя Богу

Чарльз Фіні быў цалкам аддадзены Богу. Асвячэнне было важнейшым за ўсё іншае ў яго жыцці. Гэта праяўлялася ў яго пасланнях пра чысціню. Напрыклад, ён наведваў фабрыку, дзе працавала прыкладна тры тысячы чалавек. Уладальнік і большасць рабочых фабрыкі былі няверуючыя. Раней Фіні праводзіў там евангелізацыйныя сустрэчы, і адна жанчына пазнала яго і абразліва выказалася.

Бог адразу ж прамовіў да яе пра гэты грэх і дакрануўся

да іншых, так што яны спынілі працу, каб суцешыць яе. Праз некалькі хвілін уся вытворчасць спынілася, а рабочыя і ўладальнік уважліва слухалі пропаведзь Чарльза Фіні пра Слова Божае. За некалькі гадзін большасць людзей атрымала збаўленне. Прысутнасць Божая ахутвала Фіні як шаты, і гэта было відавочна для ўсіх, хто яго акружаў – як хрысціян, так і няверуючых.

Чаму ж апошнія дзесяцігоддзі царква не мае такога аўтарытэту? Свет доўга асуджае амерыканскую царкву і высмейвае яе: «Дзе твой Бог?» Мы рэдка церпім пераслед праз праведнасць. Часцей за ўсё ён прыходзіць за нашыя недахопы і свецкія жаданні.

І ўсё ж я веру: Бог зноў будзе мець народ, цалкам Яму аддадзены. Маё сэрца гарыць гэтым жаданнем. А ваша? Госпад будзе жыць з імі і вылучыць іх магутным і відавочным чынам. Страх Божы зноў ахіне народ Божы, як у даўнія часы.

У маёй кнізе я казаў пра Майсея і народ Ізраіля. Першае пакаленне не адмовілася ад жаданняў Егіпта. Аднак наступнае пакаленне габрэяў вандравала па бясплодных землях і прысвяціла сябе Госпаду. Менавіта гэтае пакаленне пайшло за Егошуа. У кнізе Егошуа мы бачым усяго адзін выпадак непаслухмянасці або ідалапаклонства, у якім удзельнічала адна сям’я, і ўвесь народ паўстаў супраць гэтага (Егош. 7).

Калі яны рыхтаваліся перайсці Ярдан і сустрэцца з ворагамі, Майсей звярнуўся да іх:

> Слухай, Ізраіль, ты сёньня маеш перайсьці праз Ярдан, каб увайсьці і завалодаць народамі большымі і мацнейшымі за цябе, гарадамі вялікімі і ўмацаванымі аж пад неба, народам вялікім і высокім, сынамі Анака, якіх ты ведаеш і пра якіх ты чуў: “Хто можа супрацівіцца

> сынам Анака?” Дык ведай, што сёньня ГОСПАД, Бог твой, пяройдзе перад абліччам тваім, як агонь палючы. Ён зьнішчыць іх і паваліць іх перад абліччам тваім, і ты хутка выганіш іх і зьнішчыш іх, як ГОСПАД прамовіў да цябе (Друг. 9:1-3).

Ці з’яўляемся мы такім жа пакаленнем, як пакаленне Егошуа? Ці гатовыя мы хадзіць у такой чысціні, каб Бог мог памазаць нас, а свет нас не перамог? Няхай гэта будзе вашай малітвай!

Пераможная царква

Ранняя царква хадзіла ў слаўнай прысутнасці Бога. Царква малілася, і будынкі дрыжалі. Ананія і Сапфіра прынеслі ахвяраванні і схлусілі Пятру, а пасля ўпалі мёртвыя. Відавочная прысутнасць Бога настолькі моцная, што ў Пісанні чытаем:

> «А з іншых ніхто не адважваўся прыстаць да іх, але ўзьвялічваў іх народ. А тых, што вераць у Госпада, дадавалася яшчэ больш, мноства мужчынаў і жанчынаў, так што выносілі хворых на вуліцы і лажылі на ложках і насілках, каб хоць цень Пятра, які ішоў, ацяніў каго з іх» (Дз. 5:13-15).

Сёння ўсё не так. Ашуканцы лёгка ўдаюць з сябе вернікаў, бо нам не хапае страху або агню Божага. Смерць сямейнай пары нагадала іншым, што не варта гуляцца з Богам ці Яго народам, і мноства людзей далучыліся да царквы (Дз. 5:16). Тыя, хто прагнуў Бога, бачылі Яго сярод вернікаў, а крывадушнікі ў страху адступалі.

Ранняя царква была пераможнай царквой. Ісус абяцае

Ляадыкійскай царкве, шмат у чым падобнай да сённяшняй: «Таму, хто пераможа, Я дам сесьці са Мною на пасадзе Маім, як і Я перамог і сеў з Айцом Маім на пасадзе Ягоным» (Адкр. 3:21). Царква, якую Госпад найбольш дакараў у Адкрыцці, атрымала самае вялікае абяцанне. Псалміст прагнуў быць хаця б ля парога троннай залі Бога. Аднак Ісус запрасіў людзей не проста ў тронную залу, Ён прапанаваў сесці з Ім на пасадзе! Магчыма, цяпер мы лепш зразумеем словы Паўла:

> «Калі трываем [з Ім], і валадарыць будзем з Ім; калі адрачэмся [ад Яго], і Ён адрачэцца ад нас» (2 Цім. 2:12).

Як можа той, хто вызнае Ісуса Госпадам, адрачыся ад Яго? Адказ мы знаходзім у наступным вершы: «Яны кажуць, што ведаюць Бога, а ўчынкамі адракаюцца» (Ціт. 1:16). Мы зноў бачым: справы кажуць гучней, чым словы. Павел таксама заклікае: «Калі трываем, і валадарыць будзем з Ім».

Святасць – гэта абавязацельства ісці да канца. Мы маем цудоўнае абяцанне і дар Божай ласкі, каб выстаяць і атрымаць перамогу! Пераможцам Бог абяцае: «І яны ўгледзяць аблічча Ягонае, і імя Ягонае — на ілбах іхніх. І ночы ня будзе там, і ня будуць мець патрэбы ў сьветачы і ў сьвятле сонца, бо Госпад Бог асьвятляе іх, і будуць валадарыць на вякі вякоў» (Адкр. 22:4-5).

Майсей больш за ўсё жадаў убачыць твар Божы. Тыя, хто пераможа, убачаць Божае аблічча, бо будуць валадарыць з Ім на вякі вякоў. Вы трымаеце гэтую кнігу, бо гэта ваша глыбокае жаданне і цудоўнае запрашэнне Бога. Прыміце яго, няхай Божы агонь разгарыцца, і вы ўбачыце Госпада. Няхай ласка Госпада нашага Ісуса будзе з вамі! Амэн.

ДЗЕ ТЫ, БОГ?!

Як знайсці сілы і мэту, праходзячы праз пустыню

Ці адчуваеце вы разгубленасць у цяжкія часы, ці думаеце часам: «ДЗЕ ТЫ, БОГ?!»

Магчыма, вы чулі Божы голас, але зараз Бог, здаецца, маўчыць. Магчыма, вы рухаліся наперад у веры, але цяпер Яго прысутнасці нідзе няма. Вітаем вас у пустыні – у месцы паміж атрыманнем Божага абяцання і яго спаўненнем.

Ёсць і добрая навіна: гэта не проста час без мэты ў пустой зямлі. Калі вы будзеце праходзіць пустыню правільна, Бог выкарыстае яе і падрыхтуе вас да вашага паклікання. Насуперак таму, што думаюць многія людзі, такі перыяд – не проста чаканне Бога. У гэты час вам адведзена вялікая роля. Калі не хочаце марнаваць час і блукаць па коле, важна даведацца, што ж гэта за роля.

Захапляльная кніга Джона Бэвіра, аўтара бестсэлераў, пазнаёміць глыбей з ключавымі гісторыямі Бібліі, якія дапамогуць выстаяць, прайсці перыяды складанасцяў і дасягнуць таго, што Бог падрыхтаваў для вас.

Больш інфармацыі: MessengerX.com

ПРЫНАДА ШАТАНА

Жыць у свабодзе ад смяротнай пасткі крыўды

У кнізе «Прынада шатана» разглядаецца адзін з найвялікшых падманаў ворага: праз яго вернікі часта перастаюць выконваць Божую волю. Гэта крыўда. Большасць людзей трапляе ў пастку крыўды і нават не заўважае гэтага.
Не падманвайцеся! Хрыстос сказаў: «Згаршэньні ня могуць не прыйсьці» (Лукі 17:1). Вы не выбіраеце, будуць вас крыўдзіць ці не, але вы можаце выбраць, як на гэта рэагаваць. Калі вы правільна падыходзіце да крыўдаў, то робіцеся мацнейшымі, у вашым сэрцы знікае горыч. Толькі правільная рэакцыя дапаможа мець адносіны з Богам, у якіх няма перашкодаў.
Гэтая кніга Джона Бэвіра дапаможа заставацца ў Божай волі і мець свабоду ад падазрэнняў і недаверу. Вы зразумееце, як развітацца з менталітэтам ахвяры і жыць без занепакоенасці і расчаравання. Адкрываючы ў сабе ўсё большую паслухмянасць Богу, вы напоўніце жыццё прабачэннем, прымірэннем і радасцю.

Больш інфармацыі: MessengerX.com

НАБЛІЗІЦЦА ДА БОГА

Жыццё блізкіх адносін з Богам

Пісанне зноў і зноў кажа, што Бог прагне блізкіх адносінаў з намі. Набліжаючася да Яго, мы разумеем, што прысутнасць Святога Духа – самае натхняльнае, узнёслае і трансфармуючае перажыванне ў нашым жыцці. Цяжка жадаць тое, адсутнасць чаго вы не заўважаеце. На жаль, многія з нас згаджаюцца з прэснай рэлігіяй розуму, не ведаючы агня і запалу блізкіх адносін з Богам. Мы ігнаруем святасць Божую, чакаючы, што Бог напоўніць нас, нават калі мы не ачысцім наша жыццё, каб прыняць Яго. Але мы створаны для блізкіх адносін з Богам. Цудоўнае запрашэнне Творцы сусвету адкрывае магчымасць не толькі пакланяцца Госпаду здалёк, але і мець настолькі блізкія і насычаныя адносіны з Ім, што вы будзеце ведаць Яго сэрца, а Ён – ваша.

Больш інфармацыі: MessengerX.com

MessengerX

Падарожжа вучнёўства для ўсіх і паўсюль

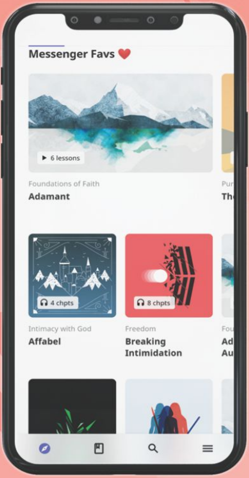

- **Бясплатна больш чым на 130 розных мовах**
- Праграма для мабільных прыладаў і сайт
- Матэрыялы, распрацаваныя для вашага духоўнага росту
- Магчымасць захоўваць гісторыю праглядаў і свой прагрэс

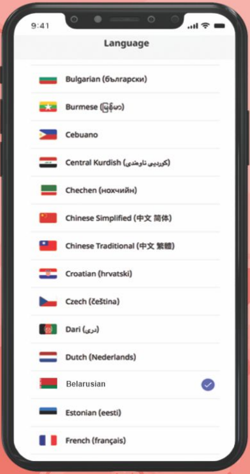

Даследуйце вялікую бібліятэку матэрыялаў ад Messenger, якія вы можаце глядзець, чытаць і слухаць на ўсіх прыладах: электронныя кнігі, аўдыякнігі, кароткаметражныя фільмы, відэакурсы, Бібліі і многае іншае.

MessengerX.com

Спампаваць у App Store

Атрымаць Google Play

Даступна па ўсім свеце праз App Store і Google Play

ЦІ ГАРЫЦЬ У ВАШЫМ СЭРЦЫ СВЯТЫ АГОНЬ?

Ісус не прымае цёплых. Наадварот, Ён заклікае гарэць для Яго! Але дзе ўзяць агонь, каб аднавіць адносіны з Госпадам? Ён ніколі не патрабуе зрабіць тое, да чаго б нас не падрыхтаваў. Калі вы адчуваеце, што страцілі энтузіязм і агонь у адносінах з Богам, гэтая кніга пакажа, як усё аднавіць.

Джон Бэвір, сусветна вядомы настаўнік Бібліі і аўтар бестселераў, заклікае абмяняць пасрэдныя адносіны з Богам на жывыя і палымяныя. У кнізе «Сэрца ў агні» вы знойдзеце захапляльныя ідэі і мудрае вучэнне, каб натхніцца гарэць для Бога і захоўваць любоў да Яго. Праз гэтае пасланне агонь Божай святасці дакранецца да вашай душы і Дух Святы пераменіць вас.

Незалежна ад таго, наколькі даўно вы знаёмы з Госпадам, пасланне гэтай кнігі зменіць ваша жыццё. Абавязкова прачытайце яе, калі прагнеце больш моцных адносін з Богам!

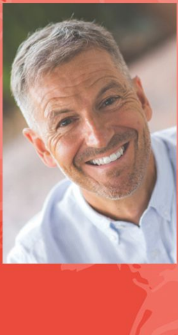

ДЖОН БЭВІР — служыцель, вядомы смелым і бескампрамісным падыходам да Божага Слова, аўтар міжнародных бестселераў. Яго кнігі, перакладзеныя больш чым на 130 моў, разыходзяцца мільённымі тыражам. Джон і яго жонка Ліза – сузаснавальнікі служэння Messenger International, прысвечанага справе глабальнага вучнёўства і выхавання непахісных і пасвячоных паслядоўнікаў Хрыста.

MessengerX

Каб бясплатна спампаваць ці праглядзець відэаматэрыялы, наведайце **MessengerX.com**

Хочаце больш?
Скануйце тут.

Messenger INTERNATIONAL

Гэтая кніга – падарунак ад аўтара і не падлягае продажу.